

กรรมพยากรณ์ ตอน เลือกเกิดใหม่

โดย ดั่งตฤณ

สารบัญ

ตอนที่ ๑	ตัวชาย	๓
ตอนที่ ๒	ความเชื่อ	๑๔
ตอนที่ ๓	ผู้บุกรุก	๒๒
ตอนที่ ๔	อุบัติเหตุ	๓๕
ตอนที่ ๕	ใจจริง	๔๓
ตอนที่ ๖	เลือกเกิดใหม่	๕๓
ตอนที่ ๗	ข้ามรุ่น	๖๒
ตอนที่ ๘	สังหารณ์	๗๑
ตอนที่ ๙	แอบถ่าย	๗๗
ตอนที่ ๑๐	แฮกเกอร์	๘๖
ตอนที่ ๑๑	ติดใจ	๙๖
ตอนที่ ๑๒	คำท้า	๑๐๓

ตอนที่ ๑ ตัวช่วย

อุปการะ ต่อมไฟรี ชายวัยกลางคนนั่งประจำซุ้มหมอดูของห้างใหญ่แห่งนั้นมาเป็นวันที่ ๓ ซึ่งลูกค้าเริ่มเยอะขึ้นกว่าสองวันแรกอย่างผิดหูผิดตา ส่วนใหญ่ก็คือลูกค้าในสองวันแรกนั่นเองที่เวียนกลับมาซ้ำ และพาญาติสนิทมิตรสหาย พ่วงมาด้วย

จากสิบเอ็ดโมงถึงบ่ายสามครึ่งของวันนั้น เขาแทบไม่ได้พักหายใจหายคอ กระทั่งลูกค้ารายล่าสุดจากโต๊ะ ก็คิดจะพักเหนื่อยลุกไปปรับปรุทานอาหารกลางวันเสียหน่อย แต่ปรากฏว่ามีสองสาววัยรุ่นนกรายร่างเข้ามาดักไว้เสียก่อน จึงชะงักกิริยาลุกขึ้นกลับลงนั่งตามเดิม

“สวัสดิ์ค่ะพ่อหมอ”

ละอองฝนยกมือไหว้พ่อหมอของหล่อนพร้อมรอยยิ้มศรัทธา อุปการะรับไหว้ด้วยสีหน้าสงบ ไม่ถือสาว่าใครจะเรียกคนไปต่างๆนานาอย่างไร สุดแล้วแต่ความถนัด

“วันนี้หนูพาน้องสาวมาให้พ่อหมอช่วยดูให้ด้วยค่ะ”

“ได้ครับ”

อุปการะพยักหน้านิดหนึ่งและรับคำอย่างสงบ เมื่อเบนสายตาไปทางผู้เป็นน้องสาวของลูกค้าเก่า ก็เห็นฝ่ายนั้นพนมมือไหว้เขาตามพี่สาวเจียบๆ จึงต้องรับไหว้อีกที

“สวัสดิ์ครับ” แล้วเขาก็พูดไม่อ้อมค้อม “มีปัญหาอะไรว่ามาได้เลย”

ณชะเลเปิดปากเจียบอยู่ครู่ ย่นคิ้วครุ่นคิดก่อนเอ่ยอีกอึก

“คือ... หนูไม่สบายใจกับเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นนะค่ะ หนูเพิ่งทำให้เพื่อนๆเดือดร้อน พอดีพี่สาวของหนูบอกว่าควรมาปรึกษาพ่อหมอ เพื่อได้คำแนะนำอะไรที่จะทำให้สบายใจขึ้นบ้าง”

อุปการะเล็งตาคำหนดจะดูกรรมของเด็กสาว แต่รู้สึกวิงเวียนเพราะใช้กำลังจิตอย่างต่อเนื่องมาหลายชั่วโมง จึงปิดตาลงสู่สภาพนิ่งของจิตเพื่อบ่มกำลังชั่วคราว สายตาของคนภายนอกอาจนึกว่าเขาเข้ามานั่งทางใน มีแต่เขาเท่านั้นที่รู้ว่าตนเองเพียงสงบใจพักอ่อนโยนผู้เป็นนักเลงสมาธิชั้นอ่อง มิได้กำหนดดูสิ่งใดทั้งสิ้น

เกือบสามนาที่ชายวัยกลางคนจึงลืมตาขึ้นใหม่ และใช้เวลาเพียงชั่วแวบเล็งดูเด็กสาวตรงหน้า ก็เห็นชัดทะลุปรุโปร่งในเงากรรมที่ติดตามตัวหล่อนมา เห็นว่าไม่มีเงากรรมด้านมืดเกาะกุม ถ้าจะมีก็เพียงความกังวลใจอันทำให้รู้สึกอึดอัดคับแคบหรือฟุ้งซ่านกระวนกระวายถ่ายเดียว พุดง่ายๆว่าเป็นอีกคนหนึ่งที่ถูกขู่เพราะความคิด ไม่ใช่ทำผิดใหญ่หลวงอะไรมา

หมอดูหน้าใหม่ระบายลมหายใจยาว ก่อนเอ่ยด้วยความกรุณายุดจกกล่าวกับลูกสาว

“หนูทำให้งานของเพื่อนๆเสียหาย ส่งครุกัน ไม่ทันกำหนดเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ใช่ไหม?”

ณชะเลลืมตาโพลง ร้องคังๆเหมือนคำอุทานมากกว่าเป็นคำตอบยอมรับ

“ค่ะ!”

“แต่ก็ดีนี่ เพื่อนๆหนูก็เข้าอกเข้าใจว่าไม่ใช่ความผิดของเรา นับว่าน้ำใจประเสริฐกันทุกคน แล้วหนูจะเศร้าไปทำไม?”

ไต่ยีนคำพูดแทงใจคำจากผู้วิเศษ ณชะเลถึงกับทำตาแดงๆ

“ถ้าพวกเขาเชื่อว่าหรือตบตีหนูเสียยังอาจรู้สึกผิดน้อยกว่านี้”

อุปกรณ์ห้าวระแอะๆก่อนปลอบ

“ความสำนึกผิดเป็นของดี ใครสำนึกผิดง่ายแปลว่าทำเรื่องชั่วร้ายได้ยาก ต่างจากคนขาดสำนึกที่ทำให้โลกตกอยู่ในอันตรายโดยไม่เคยเสียใจ”

เมื่อสังเกตว่าเด็กสาวตั้งตาทิ้งโดยดี พ่อหอมก็เอ่ยต่อ

“แต่หนูก็ไม่จำเป็นต้องสำนึกผิดมากเกินไป เหตุ ความเศร้าโศกไม่รู้เลิกนั้นเป็นแค่เพียงส่วนเกินที่เปล่าประโยชน์ ร้องไห้อีกก็ปีก็ไม่ทำอะไรดีขึ้น ใจเราขังตัวเองไว้กับทุกข้ออยู่คนเดียว สู้อาเวลาที่สูญเปล่านั้น ไปทำประโยชน์เพื่อละลายความสำนึกผิดจะดีกว่า”

กระแสเสียงนุ่มนวลปรานีมีผลให้ฉะเลรู้สึกสงบและตาสว่างอย่างประหลาด ความกังวลเศร้าโศกแทบมลายเป็นปลิดทิ้ง เอาแต่เงียบฟังนั่งอยู่

“นั่นแหละค่ะ” ละอองฝนกล่าวแทนน้องสาว “เรื่องของเรื่องคือยายทรายเขาเป็นคนกลัวบาปกลัวกรรมมาแต่ไหนแต่ไร เรียกว่ากลัวขึ้นสมองจนเป็นโรคจิตชนิดหนึ่งละกัน วันก่อนเปลอเหยียบจึงจกตายยังคร่ำครวญเหมือนอยากฆ่าตัวตายตาม นี่ทำงานเพื่อนเสียหายก็แทบกินไม่ได้นอนไม่หลับเพราะกลัวกรรมสนอง หนูเลยพาเขามาหาพ่อหอม เพื่อให้เชื่อว่าที่เขาทำนั้นไม่ใช่ความผิด เหมือนอย่างที่พ่อหอมบอกหนูเมื่อคราวก่อนว่าถ้าไม่มีเจตนาเป็นประธาน ก็ไม่ถือว่าเราก่อกรรมขึ้นเต็มรูปแบบ”

อุปกรณ์พยักหน้าคล้ายช่วยรับรองให้ คนเรามีความรู้สึกผิด มีความรู้สึกพะวงกับความพลาดพลั้งที่ผล่อทำไปแล้วแตกต่างกัน เรื่องคอขาดบาดตายของคนหนึ่งอาจแสนธรรมดาสำหรับอีกคนหนึ่ง เหตุก็เพราะพื้นฐานความรู้สึกยึดมั่นถือมั่นไม่เหมือนกัน บวกกับความไม่รู้จริงเรื่องกรรมกรรมเข้าไปด้วย

ชายวัยกลางคนทำหน้าที่เครื่องเล็กน้อย กำหนดดูด้วยจิตแล้วเห็นเป็นนิมิตแปลกและไม่เป็นที่เข้าใจสำหรับคนเคยอยู่แต่ในวัดห่างไกลเทคโนโลยี

“ผมเห็นจากนิมิตเหมือนหนูทรายเขาเครื่องกักกัน หรือตุ้มถ่วงห่วงเหนียวอะไรสักอย่างไปใส่เครื่องคอมพิวเตอร์ของเพื่อน โดยไม่ได้เจตนา ตรงข้าม เป็นความหวังดี นึกว่าใส่อะไรนั้นเข้าเครื่องเพื่อนแล้วจะช่วยเป็นโล่ปกป้องคุ้มครองภัยให้เขา พูดย่างๆว่าความตั้งใจของเราเป็นกุศลเสียด้วยซ้ำ”

ฉะเลขลุ่ยขึ้นมาซู่หนึ่ง แต่ไม่ถึงขนาดตะลึงงันเกินคาด เนื่องจากละอองฝนเล่าให้ฟังถึงอำนาจหยั่งรู้เหลือเชื่อของอุปกรณ์มาก่อนแล้ว

“ค่ะ หนูเป็นคนเอาไวรัสคอมพิวเตอร์มาแจกจ่ายเพื่อน เพราะถูกหลอกว่าเป็น โปรแกรมป้องกันไวรัส”

อุปกรณ์ทำหน้าสงสัยอยากรู้

“ผมเคยได้ยินบ่อยเหมือนกัน ไวรัสคอมพิวเตอร์เนี่ย มันเป็นอย่างไงหรือ ช่วยอธิบายให้ฟังหน่อยเถอะ”

เด็กสาวยึดตัวตรงอย่างผู้มีความกระตือรือร้นขยายความรู้แจกคนอื่น

“ที่ได้ชื่อว่าไวรัสเพราะมันทำตัวเหมือนเชื้อโรคนะค่ะ คือติดคอมพิวเตอร์ไหนแล้วก็จะแพร่กระจายโรคเดียวกันนั้นต่อไปยังคอมพิวเตอร์อื่นๆผ่านอินเทอร์เน็ต”

“มันทำให้คอมพิวเตอร์พังหรือยังงัย?”

“แล้วแต่สายพันธุ้ไวรัสละ บางสายพันธุ้ก็ร้ายกาจขนาดทำเครื่องฟังได้จริงๆ แต่กรณีของหนู ก็มันมาหลอกให้หนูเข้าใจว่าจัดเก็บเอกสารเรียบร้อย แต่จริงๆ ไม่มีการจัดเก็บเลย”

อุปกรณ์ไม่เข้าใจเรื่องการจัดเก็บเอกสารในคอมพิวเตอร์ แต่พอเข้าใจได้ว่าขณะทำงานฟรีโดยไม่มีข้อมูลไปส่งครู

“แล้วหนูก็ทำให้เพื่อนของหนูจัดเก็บงาน ไม่ได้เหมือนกัน?”

“ละ... ถือว่าหนูเป็นตัวช่วยของพวกเขา คือแนะนำให้เพื่อนในกลุ่มอีกสองคนไปเอาไวรัสนี้มาด้วย แบบว่า...”

ขณะเลพพยายามเรียบเรียงคำอธิบายให้ง่ายสำหรับคนไม่รู้คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์ทราบเจตนาจึงพยักพยัค

“เอาเถอะ อธิบายตามสบายของหนู ใช้ศัพท์แสงเหมือนพูดให้คนเข้าใจคอมพิวเตอร์ด้วยกันฟังก็ได้ ความเข้าใจของหนูจะทำให้ผมเข้าใจตามได้คร่าวๆ เอาตั้งแต่เริ่มเรื่องเลยว่าหนูไปเอาไวรัสนี้มาอย่างไร ผมพยายามจะแปลให้ออกเท่านั้นว่านิมิตที่เห็นนี่คืออะไร มันมีลักษณะกรรมของผู้กระทำและผู้ถูกกระทำที่แปลกประหลาด ผมไม่เคยเห็นอย่างนี้มาก่อน”

“พอหมอเห็นอย่างไรหรือคะ?”

ละอองฝนเป็นคนถามด้วยความอยากรู้อยากมากกว่าจะลองภูมิ

“พอสาวไปถึงกรรมของต้นตอผู้กระทำผิดที่แท้จริง นิมิตที่ผมเห็นนั่นคล้ายกับว่าใครคนหนึ่งจุดไฟประหลาดขึ้นราวกับใช้มายากล คือมัน ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ แต่ก็เกิดขึ้นแล้ว ไฟนั้นตั้งอยู่บนคอมพิวเตอร์ที่เป็นศูนย์กลางขนาดใหญ่เครื่องหนึ่ง พอไฟสว่างขึ้น คนเห็นแล้วนึกกว่าจะเป็นคุณ เลยพากันวิ่งไปเอามาติดไว้กับคอมพิวเตอร์ของตัวเอง แต่ปรากฏว่ากลายเป็นไฟที่เผางานของตัวเองมอดไหม้ไปแทน และไฟนั้นลุกลามขยายวงกว้างออกไปทุกที แม้ขณะนี้ก็ยังไม่หยุด เพราะยังมีคนหลงช่วยแพร่กระจายต่อด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์เป็นจำนวนมาก”

“เข้าเค้าละ” ละอองฝนซึ่งน้องสาวอธิบาย “ในแวดวงคอมพิวเตอร์นี่คนเชี่ยวชาญมากมายขนาดรู้ได้รู้พุระบบเครือข่ายทะเลอุปรูโปรงจะถูกขนานนามเป็น ‘แฮกเกอร์’ แฮกเกอร์ที่เก่งระดับเซียนมักทำอะไรได้เหมือนนักมายากล และถ้าเลวพอก็จะแกล้งคนอื่นด้วยการส่งไวรัสไปอินเตอร์เน็ต ทำให้เกิดการแพร่กระจายทำนองเดียวกับโรคระบาด คนเดือดร้อนมักเป็นใครก็ตามที่เอาคอมพิวเตอร์เชื่อมต่อเข้ากับอินเตอร์เน็ต”

อุปกรณ์สงบฟังเสียงละอองฝนเพื่อให้คลื่นจิตหล่อนเข้ามากระทบจิตเขาโดยตรง เป็นอุปเท่ห์วิธีเรียนรู้ทางมนโ ทวารอย่างหนึ่ง คือพอละอองฝนพูดคำว่า ‘แฮกเกอร์’ จิตเขาจะเห็นกลุ่มคนจำพวกหนึ่งที่มีจิตหมกมุ่นกับคอมพิวเตอร์เกินคนปกติ วันทั้งวันเอาแต่นั่งหันหน้าเข้าหาคอมพิวเตอร์แทบไม่เป็นอันกินอันนอน จิตของแฮกเกอร์จะใส่ใจกับรายละเอียด ยิบยับ ในหัวมีแต่เรื่องข้อมูล ช่องทางลับ สายสนกลใน และการเอาชนะข้อจำกัด ปีนกำแพงเข้าปล้นสิ่งที่ต้องการอยู่ตลอดเวลา

อุปกรณ์เคยเห็นจิตของเด็กเล่นเกมคอมพิวเตอร์ อาการจะคล้ายกัน เพียงแต่นิมิตของพวกเขาแฮกเกอร์ปรากฏไปอีกแบบ คือเหมือนคนเล่นเกมสนุกที่สุดในโลก และถ้าชนะจะได้รางวัลใหญ่กันในโลกความจริง อาจเป็นเงินล้าน หรืออาจเป็นการ โคน์ศัตรูคู่อริให้ล้มหายตายจากโดยปราศจากร่องรอยผู้ลงมือ!

เมื่อหยั่งทราบลักษณะจิตของแฮกเกอร์แล้ว อุปกรณ์ก็กำหนดครุ้ต่อไปว่าแฮกเกอร์ผู้เป็นต้นเหตุความเดือดร้อนของเด็กสาวตรงหน้าคือใคร...

หลับตาลงครุ้หนึ่ง แล้วเปิดขึ้นมองขณะเลยิ้มๆ ก่อนกล่าว

“น่าสนใจนะ แสกเกอร์นี่เป็นพวกทำกรรมหนักทีเดียว ทำทางหนูทรายโดนเขาหลอกด้วยอุบายที่แยบคายด้วยนี่ใช่ใหม?”

“ค่ะ”

ณชะเลตอบทันที และเมื่อเห็นว่าพ่อหอมตรงหน้าเป็นคนเข้าใจอะไรง่าย จึงเล่าเต็มที่

“หนูเป็นหนึ่งในเหยื่อนับล้านๆคนของเขา !เขาใช้เวลาไม่ถึง ๒๔ ชั่วโมงหลอกคนครึ่งโลกจนเป็นข่าวใหญ่ซีเอ็นเอ็นอยู่ในเวลานี้ กว่าเหยื่อของเขาจะรู้ว่าตัวก็พากันช่วยลากพาญาติสนิทมิตรสหายมาให้เขาเชือดกันระนาว และถึงขณะนี้คนที่ยังไม่รู้ข่าวก็ส่งไฟล์ต่อๆไปให้คนรู้จักอย่างต่อเนื่อง”

วันวรรคครู่หนึ่ง เมื่อรู้สึกว่พ่อหอมเข้าใจอะไรง่ายเกินคนธรรมดา จึงตัดสินใจพูดแบบไม่อ้อมรายละเอียดในฐานะผู้มีความรู้ทางคอมพิวเตอร์ดีคนหนึ่ง

“ความจริงอาชญากรรมที่เขาก่อครั้งนี้ไม่เชิงว่าเป็น ไวรัสที่แพร่ระบาดด้วยตัวเองอย่างที่สาวของหนูเล่า แต่จะเป็นเหมือน ‘ม้าโทรจัน’ ที่ชาวกรีกส่งให้เมืองทรอยโดยหลอกว่าเป็นของขวัญ แต่ที่แท้มีทหารซ่อนอยู่และออกมาทำควมวอดวายแก่เมืองทรอยในตอนกลางคืน โปรแกรมนี้เมื่อคนนี่ถือว่าเป็นของดี ของจำเป็น ก็ช่วยส่งต่อกันใหญ่ ซึ่งนั่นแปลว่าการแพร่กระจายอาจหนักกว่าไวรัสเสียอีก”

“อืม... เทคโนโลยีสมัยใหม่นี้น่ากลัวจริง เขาหลอกว่าจะส่งอะไรให้หนูล่ะ? แล้วมีเหตุผลอะไรถึงต้องทำอย่างนั้น?”

“เหตุผลของพวกแสกเกอร์เท่าที่หนูทราบคือบางทีแค่อยากวัดความสามารถขนาดเจาะระบบยากๆได้สำเร็จ อย่างรายนี้เขาเจาะระบบของผู้ผลิตซอฟต์แวร์ใหญ่เจ้าหนึ่ง แล้วนำโปรแกรมโทรจันไปฝังไว้ในส่วนที่เปิดเผยให้ทุกคนมาดาวน์โหลดไปได้ จากนั้นก็กระจายเมล็ดไปทั่วทั้งอินเทอร์เน็ต หลอกใครต่อใครว่าขณะนี้ไวรัสพันธุ์ร้ายแรงที่สุด ขอให้ทุกคนรีบไปเอาไฟล์ป้องกันมาจากบริษัทซอฟต์แวร์นั้น ซึ่งทุกคนต้องหลงเชื่อ เนื่องจากที่อยู่ของโปรแกรมเป็นของบริษัทนั้นจริงๆ แม้แต่คนในบริษัทด้วยกันเองที่แรกยังพลอยหลงตกเป็นเหยื่อ พอเอาโปรแกรมนี้มาทำงาน ทุกอย่างจะยังเป็นปกติแม้กระทั่งสั่งจัดเก็บข้อมูล ก็เห็นว่าเก็บได้ไม่มีปัญหา ธรรมดาคนก็จะไว้ใจ ปิดโปรแกรม ปิดเครื่อง... พอกลับมาเปิดเครื่องอีกทีจะทำงานต่อก็ลมแทบจับเมื่อพบว่างานที่ทำไปล่าสุดไม่ได้มีอยู่เลย!”

อุปกรณ์พยักหน้ายิ้มอย่างเข้าใจ และพูดสรุปเข้าจุดสั้นๆ

“เขาทำไปเพื่อตบหน้าบริษัทที่เขาหมั่นใส่เท่านั้นเอง”

“ค่ะ โดยอาศัยคนโง่ๆอย่างหนูเป็นเครื่องมือ!”

ณชะเลกล่าวด้วยความเจ็บแค้น จุกเสียดแน่นอก

“หนูไม่โง่หรอก เหมือนเจอหมาทำทางจะชื้อกับเรา ฝึบ้านให้เราได้ พอเอามาเลี้ยงมันกลับกัดเราด้วยนิสัยชั่วร้ายแถมฝากโรคมาติดเราอีก อย่างนี้ไม่มีใครว่าเราโง่ แต่จะเห็นว่าเราเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ได้คนหนึ่ง... แสกเกอร์โง่ เพราะเอาความรู้และสติปัญญาเหนือมนุษย์ไปสร้างคามเดือดร้อนให้ตัวเองอย่างสาหัส เขาเป็นนักประดิษฐ์ที่ฉลาดขนาดสามารถสร้างผลงานมหัศจรรย์ แต่แทนที่จะสร้างเทคโนโลยีนำความเจริญมาสู่โลก กลับสร้างเครื่องจองจำทรมานตัวเองให้เจ็บปวดอย่างยืดยาว”

เด็กสาวกะพริบตาปริบๆ

“เขาจะได้รับผลกระทบอย่างไรหรือคะ?”

“หนูลองถามตัวเองซิว่าเรื่องครั้งนี้ทำให้หนูรู้สึกอย่างไรเป็นอันดับแรก เอาที่เด่นที่สุดเมื่อรู้ว่าคอมพิวเตอร์โดนไวรัสเล่นงานนะ”

“ก็... เจ็บปวด เหนื่อยใจ เสียใจ อ่อนล้าสาขตัวแทบขาด เพราะทราบว่าจะอย่างไรก็ส่งงานช่วงบ่ายนั้นไม่ทันแน่”

“นั่นแหละ เขาต้องประสบเหตุคาดไม่ถึง เตรียมป้องกันตัวไม่ทัน และเสวยความรู้สึกแบบเดียวกันกับหนูด้วย”

“ทุกข์เท่าหนูเป๊ะเลยหรือคะ?”

“ก็ไม่เป๊ะนัก ตามทฤษฎีวิทยาศาสตร์นี้เขาว่าถ้าเราเอาหัวโขกผนังแรงเท่าไร ก็จะเท่ากับเอาผนังมาโขกหัวเราแรงเท่านั้น กฎแห่งกรรมก็คล้ายกันอยู่บ้าง เราขว้างบุญบาปออกไปใส่ใคร ก็จะมีผลสะท้อนดีร้ายขว้างกลับมาใส่เราด้วย เพียงแต่อาจจะหนักเบาไม่เท่ากับที่เราขว้างออกไป เหมือนคนถูกขว้างเป็นกำแพงที่มีอำนาจสะท้อนต่างกัน ขว้างโดนคนบุญมากก็เหมือนเจอกำแพงศักดิ์สิทธิ์สะท้อนกลับมาปะทะเราหนักหน่วงจึกกว่าเดิม ขว้างโดนคนบุญน้อยก็เหมือนเจอกำแพงกระจกสะท้อนกลับมาปะทะเราอ่อนๆ หนูประพุดติดนมีศีลมีสัจย์ ไม่กลั่นแกล้งหรือจองเวรใคร ก็จัดเป็นกำแพงที่มีแรงสะท้อนค่อนข้างสูง พุดง่ายๆ สมมุติว่าเราตั้งใจทำให้หนูทุกข์เพียงคนเดียวด้วยการทำข้อมูลเสียหายบางส่วน ก็อาจรับผลคืนเป็นความเสียหายของข้อมูลในเครื่องทั้งหมดได้แล้ว”

“ทำไมกฎแห่งกรรมต้องมีลำเอียงอย่างนี้ด้วยคะ?”

“ไม่ได้เรียกว่าเป็นความลำเอียงของใคร แต่เป็นไปตามเหตุปัจจัยที่สั่งสมไว้ต่างกัน ยกตัวอย่างง่ายๆ นะ ถ้าผู้ใหญ่บ้านช่วยเหลือลูกบ้าน เป็นที่รักของลูกบ้าน โคนใครตีหัวแตกหน่อยเดียว คนตีหัวอาจรับโทษคืนเป็นการรุมประชาทัณฑ์จากคนหลายสิบจนน่วมและต้องนอนเบ้าให้น้ำเกลือไปหลายเดือน แต่ถ้าเหนือขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง เป็นพระราชาราชซึ่งทำคุณแก่แผ่นดินมาเกินจะนับ แคใครเอารูปเคารพมาเหยียบย่ำ คนนั้นอาจถูกคนทั้งประเทศไล่ล่าฆ่าแกงให้ตายดับได้แล้ว”

“เข้าใจละคะ เห็นภาพชัดเลย... แต่ดูจากประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ถ้าผู้นำมีใจเมตตา สั่งสอนให้ชุมชนที่รักทำทานอโหสิ ใจที่ร้อนก็กลับเย็นได้ อย่างนี้คนทำร้ายท่านก็ไม่ต้องรับกรรมเลยสิคะ?”

“กรรมหมุ่บางทีก็มีทิศทางเป็นไปตามคุณธรรมของผู้นำได้เหมือนกัน เคยผูกใจเจ็บกันมาหลายภพหลายชาติ ถึงเวลาที่ล้างเวรล้างภัยพร้อมกันเสีย... แต่ถึงอย่างไรกรรมของผู้ทำร้ายหรือลบหลู่เบื้องสูงก็ต้องย้อนกลับมาให้ตนถูกทำร้ายหรือเหยียดหยามโดยตัวเองอยู่ดี”

ณ ขณะเลพยักหน้า เริ่มเห็นรำไรว่ากรรมที่ร่วมทำกันมากมายนั้น ชนวนกำหนดทิศทางให้เป็นไปอย่างไรๆ อาจมาจากผู้ทรงอิทธิพลเพียงคนเดียว นึกถึงแฮกเกอร์ที่ ‘เสกความเดือดร้อน’ และบันดาลใจให้คนเคียดแค้นไปทุกหย่อมหญ้า โดยไม่มีใครมาช่วยไกล่เกลี่ย ไม่มีใครช่วยให้หมุ่ชนคิดอโหสิ ก็นับเป็นการผูกใจเจ็บเป็นเครือข่ายใหญ่หลวงอย่างน่าสังเวช

“ตอนแรกหนูไม่รู้หรอกค่ะว่าเจอดีเข้า นึกว่าโปรแกรมทำงานผิดพลาด เอาแต่ว่าวันทูนทุรายพยายามกู้ข้อมูลคืนแต่ความหาหนทางอย่างไรก็ไม่พบวิธี จนกระทั่งเพื่อนในกลุ่มอีกสองคนโทร. มาบอกว่าเจอเรื่องแบบเดียวกัน ถึงนึกขึ้นได้ว่าอาจเป็นไวรัส เลยเข้าเน็ตเพื่อสืบข้อมูล แล้วก็พบข่าวม้าโทรจัน เลยทราบว่าหลวมตัวไปแล้ว นาที่นั้นก็คิดว่าทำไมต้องทำกับฉันอย่างนี้ ฉันไปทำอะไรให้เธอ”

ณ ขณะเลอ่ยคล้ายตัดพ้อราวกับแฮกเกอร์ตัวแสบมาปรากฏตรงหน้า สะท้อนให้เห็นภาวะจิตใจที่หดหู่น่าเวทนาราวกับจำลองเหตุการณ์จริงขึ้นอีกครั้ง จึงเห็นได้ไม่ยากว่าขณะเลมิกรรมอันเป็นปฏิกิริยาเช่นใด

“ก็ยังมีดีที่หนูไม่ไปสาปแช่ง หรือคิดอยากฆ่าเขาให้ตายเหมือนผู้ถูกระทำให้เจ็บแค้นแรงๆรายอื่น ซึ่งอย่างนั้นเท่ากับเป็นมโนกรรมในทางอกุศล ทำร้ายตัวเองให้บาดเจ็บทางวิญญาณหนักขึ้นไปอีก”

“เขาทำกับคนไม่รู้วิธีไหนก็เหินอย่างเลือดเย็น ไร้ความยุติธรรมจริงๆนะ แต่เมื่อสิบปีก่อนบ้านหนูเคยประสบหายนะยิ่งกว่านี้ จากที่เคยมีฐานะดีกลับกลายเป็นยากจนแทบอดตายไปพักใหญ่ พ่อแม่ยังมีแค้นใจสอนลูกๆไม่ให้ผูกอาฆาตจองเวรกับคนที่ทำกับเรา หนูเลยคิดนิสสัยอภัยได้ไม่จำกัดมาจากพวกท่าน”

อุปการะพยัคฆ์

“อ้อม... การอภัยไม่ต้องเสียอะไรเพิ่ม การจองเวรเสียยิ่งกว่าเดิมไม่รู้เท่าไร ทั้งเวลา ทั้งกำลังกายกำลังใจ บุญบาปทำหน้าที่อยู่แล้ว เราปล่อยเขาไปตามทางที่เขาสร้างเอง เดินเอง และเสวยผลเองนะดีที่สุด ถ้าผูกใจเจ็บก็เท่ากับพลอยกระโจนไปร่วมรับบาปอย่างใดอย่างหนึ่งบนเส้นทางของเขาด้วย”

เด็กสาวทำหน้าสงสัย

“แต่ผูกใจเจ็บนะหรือจะทำให้เราต้องร่วมรับบาปกับเขา?”

“การผูกกรรมมีความพิสดารลึกซึ้ง หนูคาดไม่ถึงหรอก เรานึกว่าแค่ผูกใจเจ็บก็เป็นเรื่องส่วนตัวในใจ แต่ความจริงมันเกิดกระแสเวรผูกพันระหว่างวิญญาณขึ้นมา แม้เราไม่เคยเห็นหน้าค่าตาเขาก็ตาม เขาเป็นฝ่ายกระทำต่อเราวันนี้ อนาคตจะต้องมีเรื่องมีราวให้เราไม่อำนาจเหนือกว่า และกรรมเก่าจะช่วยให้เราคิดเอาคืนบ้าง ซึ่งก็แปลว่าเราจะมีโอกาสทำบาปและรับผลจากบาปนั้นคืนในกาลต่อไป”

ลูกค้าสาวคล้ายสีหน้าอย่างเข้าใจเต็มตื่น

“หนูจะไม่จองเวรเขาค่ะ”

“ไม่จองเวรกับแขกเกอร์ได้ก็ดี เพราะวงเวียนอันเป็นวัฏกรรมของพวกนี้น่าเหนื่อยหน่ายไม่มีที่สิ้นสุด”

“ไม่มีที่สิ้นสุดเลยหรือคะ?”

“ผมหมายถึงไม่สิ้นสุดง่ายๆในชาติปัจจุบันนะ กรรมที่เขาทำนั้นใหญ่หลวงนัก เพราะเป็นชนิดกระทำกับคนไม่เลือกหน้า ไม่อาจประมาณถูกว่าจะโดนใครเข้าบ้าง และผู้ได้รับความเสียหายจะประสบวิกฤตรุนแรงเพียงใด ยิ่งหนูปอกว่าออกข่าวว่ามีตัวเลขคนรับผลกระทบเป็นล้านอย่างนี้ละ ก็แปลว่าผลกระทบต้องถูกขยายให้ยืดเยื้อยาวนานเกินกว่าจะชดใช้กันได้หมดในชาติเดียว ผมประมาณจากขอบเขตความกว้างยาวของเงากรรมที่แผ่ออกไปแล้วสงสารเขามากกว่าอย่างอื่น เพราะกรรมที่มีอิทธิพลกระทบกับคนเรื้อนล้านนั้นมักเนิ่นนานนับพันนับกัลป์”

คำอธิบายเนิบนาบของคนรู้ว่าตัวเองกำลังพูดถึงอะไร มีน้ำหนักพลังที่ทำให้คนฟังรู้สึกเชื่อถือ เด็กสาวทั้งสองที่นั่งฟังอยู่ถึงกับสลดวูบ

“เข่นะคะ” ละอองฝนออกความเห็น “เขาอุตส่าห์ทุ่มเทกำลังกายและกำลังปัญญานับเดือนไม่พอ ยังได้รางวัลเป็นภัยร้ายแก่ตัวเองเกินคำนวณซะอีก”

“นั่นแหละ ธรรมชาติมักหาเรื่องหลอกล่อให้มนุษย์ใช้ความฉลาดไปในทางโง่เสมอ ยิ่งฉลาดมากขึ้นเท่าไรยิ่งทำเรื่องโง่ได้รุนแรงขึ้นเท่านั้น ตำรวจดูแลอะ ความเดือดร้อนนานับการทุกวันนี้เริ่มต้นจากการใช้ความฉลาดของมนุษย์แทบทั้งสิ้น”

ฉะเลพงศ์ศิระรับอย่างแข็งแรง

“ແສกเกอร์ที่ชอบทำความเดือดร้อนรำคาญใจให้คนอื่นส่วนใหญ่เป็นพวกฉลาดจัด อยากรู้อยากเห็นเกินคนธรรมดา คือชอบสำรวจซอกแซกไปทุกมุมลับในโลกคอมพิวเตอร์ที่คนอื่นมองไม่เห็น แล้วก็ภูมิใจมากถ้าทะเลาะงำแพงผ่านเข้าเขตหวงห้ามได้สำเร็จ บางทีแค่เพื่อสนองความรู้สึกว่าตัวเองยิ่งใหญ่ที่สุดเท่านั้น และวิธีที่จะให้ทุกคนประจักษ์ความยิ่งใหญ่ของตน ก็คือทำอะไรแล้วเป็นข่าวระดับโลกทางซีเอ็นเอ็น”

ละอองฝนเสริม

“และรายนี้ก็ทำสำเร็จ ป่านนี้นั่งอมยิ้มดูผลงานกระฉ่อนโลกของตัวเองอยู่ในห้องนอนด้วยความปลื้มอย่างหาที่เปรียบไม่ได้”

อุปการะนึกตาม และเห็นจิตของแสบเกอร์ปลอบปลื้มยินดีกับผลงานวิเศษกรรมของตนอยู่จริง ๆ

“ยิ่งเขาปลื้มมากเท่าไร ก็ยิ่งยำกรรมให้หนักแน่นมากขึ้นเท่านั้น ก่อนที่เขาต้องปรารถนารุนแรง ขณะที่เขาต้องทุ้มกำลังกายกำลังใจสุดตัว หลังทำข้อม้อมเปรมใจไม่สำนึกผิดเสียอีก ผมไม่ค่อยเห็นคนอยู่ดีๆ ทำร้ายตัวเองในระดับนี้ได้บ่อยนักหรอก”

ละอองฝนหรีตาสยอง

“หนูเคยได้ยินว่ากรรมชั่วใดก็ตาม ถ้าทำด้วยใจหนักแน่นโดยไม่ตระหนักรู้ว่าเป็นบาป จะมีผลรุนแรงที่สุดใช่ไหมคะ?”

“ใช่ ! ทางพระท่านเปรียบเหมือนจับถ่านร้อน โดยไม่รู้ว่าเป็นร้อน ก็จะจวบน้ำกำแน่น ทำให้พุพองได้มาก ต่างจากคนที่รู้ว่าถ่านร้อน ถึงจำใจกำก็หลวมๆ เนื้อหนังไหม้พองน้อยกว่า”

พี่น้องสองสาวพยักหน้าพร้อมกันอย่างเห็นภาพ

“ผมแนะนำให้หนูทรายแม่เมตตา คนก่อความโกลาหลในสังคมด้วยความปรีดาปราโมทย์มักจะต้องเผชิญทุกข์สาหัสซ้ำซาก โอดครวญก็ไม่มีใครเห็นใจ มีแต่โดนสมน้ำหน้า ชนิดที่คนสมน้ำหน้าเองก็อริบายไม่ถูกว่าทำไมอยากสมน้ำหน้า เขาจะเจอเรื่องร้ายให้ต้องหาทางป้องกันตนเองอย่างน่าเหนื่อยหน่ายยาวนานยิ่งกว่าคนเดินทางไกลถูกสัตว์เล็กใหญ่รบกวนไปตลอดทาง”

“แล้วที่หนูเป็นตัวนำเคราะห์ให้เพื่อนพลอยเสียหายไปด้วย หนูก็ทำทั้งไม่รู้เหมือนกัน แถมตอนแรกยังปลื้มปีติเสียด้วยที่ช่วยคาบข่าวไปบอกเพื่อนก่อนใคร อย่างนี้มันต้องรับผลไปเต็มเหนี่ยวด้วยหรือคะ?”

“หนูก็อาจได้รับผลกระทบบ้าง เรียกว่าเป็นผลข้างเคียงมากกว่า เช่นถ้าเพื่อนขาดการพิจารณาก็อาจต่อว่าเราจนเสียกำลังใจ แต่เนี่เรามีเพื่อนที่ดี ได้รับความหวังดีของเรา เขาก็ให้อภัย... เจตนาเป็นใหญ่ เป็นประธานในกรรมทั้งปวง แม้ผลลัพธ์ของการกระทำออกมาเป็นลบ แต่เจตนาที่แท้จริงของหนูคือคิดช่วยปกป้องเพื่อน ไม่ใช่ทำร้ายเพื่อน หากหนูมีเจตนาดีไปเรื่อยๆ ตลอดชีวิตที่เหลือ ชาติปัจจุบันแม้เจออุปสรรคก็จะผ่านไปได้ไม่ยากนัก เกิดใหม่ชาติหน้าจะเจอแต่คนหวังดี คิดช่วยเหลือเกื้อกูลให้หนูปลอดภัย มีชีวิตที่ร่มเย็นเป็นสุข”

ณชะเลี่ยมออกมาได้กับคำพยากรณ์ของบุคคลผู้พิสุจน์ตัวแล้วว่าน่าเชื่อถือพอ

“คะ หนูไม่อยากเป็นตัวช่วยของใครอีก จะอธิษฐานเอาได้ไหมคะ?”

“คนเราอาจเลือกเป็นตัวช่วยหรือตัวนำโชคได้ด้วยกรรมในปัจจุบัน ถ้าหากหนูทำดี พาโชคมาให้คนอื่นด้วยความจงใจอย่างสม่ำเสมอ ก็สามารถอธิษฐานได้ว่าทั้งชาตินี้ชาติหน้าขอเป็นผู้นำแต่ความสุขความเจริญมาสู่ญาติมิตร อย่าได้พาเคราะห์ร้ายมาหาพวกเขาด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์อย่างนี้อีกเลย”

ละอองฝนถามบ้าง

“หนูเห็นทรายเขาสวดมนต์ไหว้พระทุกวัน อย่างนี้ไม่เป็นกรรมดีพอให้คุณพระคุ้มครองหรือคะ ทำไมยังติดกลุ่ม โคนจรจะเข้าพาดทางได้อยู่?”

“พวกหนูจ่ายค่าคุ้มครองเป็นเสียงสวดมนต์เท่านั้นเองหรือ?”

สองสาวหัวเราะ อุปการะถามอีก

“หนูทรายสวดบทไหน?”

“อติปิโสฯคะ”

เจ้าตัวเป็นคนตอบเอง

“สวดก็จบ”

“จบเดี๋ยวค่ะ”

“รู้ไหม บทสวดอติปิโสฯกล่าวถึงอะไร?”

“ก็เป็นบทสรรเสริญพุทธคุณ ธรรมคุณ และสังฆคุณ ผู้ใหญ่บอกว่าเมื่อเราสรรเสริญสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใด ก็เท่ากับรับ กระแสความศักดิ์สิทธิ์นั้นๆ มาคุ้มครองแล้ว”

“ก็ถูก มีส่วนจริงอยู่มากนะ ทำนองเดียวกับเอาตัวไปสัมผัสแดดอุ่นก็หายหนาว หรือเอาแสงสว่างแห่งกองกุศลมา ตั้งไว้ในใจย่อมขับไล่ความคิดด้านมืด และเท่ากับเป็นการเอาตัวมาอยู่ใต้ร่มเงาของคุณพระ ภัยอันตรายก็มาถึงตัวยากเป็น ธรรมดา เองง่ายๆ ไม่ต้องสวดมนต์ก็ได้ ก่อนออกจากบ้านแค่ระลึกในใจ หรือเปล่งวาจาเต็มปากเต็มคำ ว่า **‘พระพุทธเจ้า เป็นผู้ไม่ประสพภัย’** เพียงเท่านั้นเราก็จะพลอยได้ส่วนในสิ่งจะความจริงที่มีอยู่ในพระองค์ไปด้วยแล้ว แม้อาจถึงคราวพบ ภัยอันตรายจากกรรมเก่า ก็สามารถผ่อนหนักให้เป็นเบาได้อีกโข”

ณชะเลตองนึกตาม หล่อนมีความรู้พื้นฐานอยู่บ้าง และทราบว่าไม่อาจมีสัตว์ มนุษย์ เทวดา มาร หรือแม้พระพรหม ใดทำร้ายให้พระพุทธรองค์สิ้นพระชนม์ พอกำหนดนึกว่า **‘พระพุทธเจ้าเป็นผู้ไม่ประสพภัย’** เท่านั้น ก็คล้ายแสงสว่างแจ่ม ปรากฏขึ้นในภายใน บังเกิดความโปร่งโล่งอบอุ่นใจเสมือนเข้าไปอยู่ในเขตรศมีความปลอดภัยของพระพุทธรองค์ทันที

ผลสำเร็จจากอุปเท่ห์วิธีเล็กๆ น้อยๆ ทางจิตเพียงเท่านั้น ก็ทำให้หล่อนบังเกิดความเข้าใจหลักการ **‘อ้างสิ่งจะความ จริง’** ขึ้นมา คิดถึงสิ่งใดที่มีอยู่จริง สิ่งนั้นย่อมมาปรากฏในใจเราทันที ถ้ามีพลังคุ้มครองก็จะเหมือนปรากฏเงาเงาแก้วไร้ตน แต่สัมผัสรู้ด้วยใจทันใด จะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับกำลังใจตนเองและพลังความศักดิ์สิทธิ์ของเป้าหมายที่ระลึกถึง หลาย ศาสนาที่มีการพร้อมใจสวดระลึกถึงคุณของพระศาสดาบ่อยๆ จึงประสบปาฏิหาริย์ของพลังศักดิ์สิทธิ์ที่มีอยู่จริงในทาง นั้นๆ มาบอกต่อกันได้ไม่ขาด

“ที่ผ่านมาทรายเขาก็ออกเป็นคนดี ชอบช่วยเหลือใครต่อใคร ทำไมยังไม่พ้นภัยคนพาลละคะ”

ละอองฝนไม่วายกังขา

“ปีที่ผ่านมาหนูทราย โคนแกลั้งให้เดือดร้อนกี่ครั้ง?”

“เพิ่งครั้งนี้แหละค่ะ”

ณชะเลเป็นคนตอบ

“งั้นย้อนไปทั้งชีวิตเลยแล้วกัน ก็คนที่หนูโดนทำร้ายร่างกายและจิตใจจนจำได้แม่น คิดถึงที่ไรนึกออกว่าเจ็บปวดมาก?”

เด็กสาวอึ้งคิดอยู่ครู่ ก่อนตอบเสียงแผ่ว

“สองสามครั้งมั้งคะ หนูแค้นคนมาทำพ่อแม่หนูร้องไห้มากกว่าโดนใครทำตัวเอง”

“นั่นแหละนะ แสดงให้เห็นว่ากรรมของความเป็นคนพุทธที่ไม่จองเวรใคร มีจิตใจเอื้อเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นนั้น ทำให้เรามีชีวิตที่สงบสุขอยู่แล้ว พระพุทธเจ้าสอนว่า ‘ควรทำตนให้เป็นที่พึ่งแห่งตน’ ซึ่งก็ด้วยสติปัญญาและกรรมดีของตัวเอง ใครเชื่อคำสอนท่าน ก็ย่อมได้รับการปกป้องจากความสัคดีลิตีร์ของกรรมดีในตนเองอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องสวดมนต์ด้วยเจตนาอ่อนวอนขอความคุ้มครองจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มองไม่เห็นก็ได้”

แล้วอุปการะก็ขยายที่มาแห่งวิบากกรรม

“ที่หนูเป็นหนึ่งในผู้ถูกหลอกให้หลงเชื่อครั้งนี้ ก็เพราะเศษกรรมในอดีตชาติที่เคยหลอกสัตว์เลี้ยงซึ่งป่วยหนักให้กินยาพิษ ด้วยเจตนาสงเคราะห์ให้มันพ้นทรมาน กับทั้งไม่ต้องเอาโรคไปติดสัตว์ตัวอื่น แต่ยาพิษซึ่งหนูเข้าใจว่าจะช่วยให้มันตายอย่างสงบนั้น ความจริงช่วยแค่ให้สงบแต่กิริยาภายนอก แต่จิตมันเมาปั่นป่วนด้วยฤทธิ์ยา และเคลื่อนไปสู่ภพที่ต้องใช้กรรมเก่าต่ออีก แทนที่จะใช้กรรมเสียให้หมดในการป่วยคราวเดียว”

ณ ะเลตาค้าง

“หรือคะ?”

“ตอนหนูทรายอายุประมาณ ๗-๘ ขวบเคยกินยาแล้วเพื่ออย่างแรงด้วยความสะเพร่าให้ยาผิดของหมอ ต้องนอนเบ๊บบแทบไม่ได้สตื้อสองวันไซ้ไหม?”

พี่น้องสองสาวขนลุกเกรียวครั้งใหญ่ พึมพำออกมาพร้อมกัน

“ไซ้คะ”

“นั่นแหละ เป็นการใช้กรรมเก่าโดยตรง แต่ครั้งนั้นหนูคิดเคืองหมอมามาก และร่วมกับที่บ้านไปเอาเรื่องเอาราวกับหมอ กรรมจึงเหลือเศษ คลใจให้เราต้องไปเจอและหลงเชื่อเอาไวรัสคอมพิวเตอร์มาทำให้งานการล่าช้าในครั้งนี้อีก”

ละอองฝนถล่มเสียงสูงด้วยความประหลาดใจ

“แต่เศษกรรมหรือหางเลขงวดนี้ไม่เห็นเกี่ยวกับยาหรือสุขภาพทางกายโดยตรงเลยนี่คะ?”

“ก็ไซ้ แต่มันก็เกี่ยวกับความเข้าใจผิด นึกว่าจะได้ของดีมาเยียวยาหรือแก้ไขไซ้ไหมล่ะ”

ณ ะเลห่อปาก ยังขนลุกเล็กๆอย่างต่อเนื่อง เพราะรู้สึกราวกับนั่งฟังคำพิพากษาจากพญามราชตัวจริงผู้มีหน้าที่รักษากฎแห่งกรรม

“การให้ผลของกรรมพิสดารจึงจะ ไม่ตรงไปตรงมาอย่างที่หนูนึกเอาไว้เลย”

“กรรมบางอย่างเวลาให้ผลนั้น รูปเหตุการณ์อาจก๊อปปี้กันได้ เช่นเราดักตีหัวคนวันนี้ อาทิตย์หน้าอาจโดนคนดักตีหัวคืนบ้าง แต่โดยทั่วไปการให้ผลของกรรมไม่ได้ตรงไปตรงมาตายตัว อย่างถ้าให้หนูเห็นภาพใหญ่เข้าใจง่าย ๆ ก็เช่นการดำพระผู้บริสุทธิ์ ซึ่งเป็นการทำกรรมด้วยปากเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ผลร้ายอาจเกิดขึ้นอย่างใดอย่างหนึ่งหรือพร้อมกัน เช่นเป็นโรคอย่างหนัก ถึงความเป็นบ้ามีจิตฟุ้งซ่าน สิ่งสะท้อนเกิดขึ้นจากกายใจตัวเอง ไม่ใช่ต้องให้คนอื่นมาด่าคิน แถมรับกรรมในช่วงชีวิตที่เหลือไม่พอ ยังอาจต้องไปเสวยผลต่อในนรกอีก”

“แปลว่า... นรกสวรรค์มีจริงไซ้ไหมคะ?”

พออุปการะอ้างถึงนรก ณะเลิศถามในสิ่งที่คาใจมานานทันที โดยครั้งนี้รู้สึกว่าจะได้รับคำตอบจากผู้นำเชื่อถือ

พอ

“ผมบอกไปหนูก็เห็นด้วยตาเปล่าไม่ได้ เอาที่เห็นด้วยตา ได้ยินด้วยหูกันดีกว่า อบายภูมินะไม่ใช่แดนนรก แคนเปรต หรือแดนสุรกายนอกโลกเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงแดนเดรัจฉานด้วย ซึ่งพวกมันก็ปรากฏตัวอยู่ร่วมโลกกับเรานี่แหละ ตอนนี้หนูทรายเลี้ยงหมาฝรั่งตัวเล็กขนยาวเหมือนตุ๊กตาของเล่น หน้าหวานคล้ายลูกหมีไว้ตัวหนึ่งใช่ไหม?”

ณะเลิศเริ่มแปลกใจน้อยลงกับความสามารถล่วงรู้ราวกับตาเห็นของอุปการะ เพราะเมื่อถึงจุดที่สุดก็ยอมไม่เหลืออะไรเกินนั้นได้อีก ปฏิกริยาจึงเป็นอาการยอมรับตามปกติ ไม่ตื่นเต้นตกตะลึงเท่าเก่า

“คะ ชื่อเจ้าอู๋โยโฮย”

มันคือสุนัขพันธุ์ยอร์กเชียร์ เทอเรียที่หล่อนซื้อมาเลี้ยงได้ประมาณปีเศษ หล่อนตั้งชื่อตามคำอุทานของตนเมื่อเห็นมันเป็นครั้งแรกในกรงที่ร้านขาย

“ระลึกดู ก่อนหน้านั้นถึงแม้หนูทรายจะรักสัตว์ ก็ไม่เคยคิดเลี้ยงลูกหมา แต่จู่ๆก็นึกอยากเลี้ยงขึ้นมาเฉยๆใช่ไหม?”

“คะ”

เจ้าของเทอเรียจำเป็นต้องยอมรับอีก นึกย้อนทบทวนแล้วก็จำได้สนิทว่านั่งรถอยู่ดีๆก็อยากได้ลูกสุนัขมาเลี้ยงที่บ้าน โดยไม่ได้เห็น ไม่ได้ยินอะไรมาเป็นเครื่องกระตุ้นให้เกิดความอยากทั้งสิ้น

“หนูและคนธรรมดาทั่วไปจะไม่สามารถแยกแยะได้เลยว่าอะไรเป็นความคิดอยากของเราเอง อะไรเป็นแรงกระทำภายนอกที่จี้ให้นึกอยาก อย่างเช่นกรณีนี้ ในภูมิมนุษย์เมื่อหลายสิบชาติก่อนหนูเคยเป็นแม่ของมันมา ในภพของความเป็นแม่ลูกครั้งนั้น ได้ร่วมกันฝ่าฟันความยากลำบาก หนูเลี้ยงดูเขาอย่างดี ยอมอดเพื่อเขาได้ และเขาก็สนองพระคุณด้วยการยอมตายแทนหนูตั้งแต่เด็ก คือเห็นคนจะรังแกแม่แล้วทุ่มตัวเข้าปกป้องสุดฤทธิ์จนพบจุดจบ ครั้งนั้นจิตที่มีดมนด้วยพิษบาดแผลและความอาฆาตศัตรูกดให้วิญญาณเขาถือกำเนิดในภพต่ำ เป็นสัตว์อย่างนี้มาหลายร้อยครั้งแล้ว แต่ทุกครั้งจะนำรึกนำเอ็นดูเสมอ เพราะบุญที่เคยกตัญญูต่อแม่ พุจฉาอ่อนหวานเอาใจแม่”

ระหว่างอุปการะกล่าว ณะเลิศถึงกับน้ำตาไหลลงมาเป็นทางโดยไม่รู้ตัว คิดถึงเจ้าอู๋โยโฮยที่บ้านจับใจ มันเป็นจุดนุ่มนวลกลางอกเสมอมา นัยน์ตาโศกหล่อหยอผิพินธุ์จะแปรเป็นประกายดีใจทุกครั้งเมื่อเห็นหล่อน นั่นคือแม่เหล็กดึงดูดให้ห้อยากกลับบ้านเร็วมาตลอด แม้จะให้คนอื่นเรียกมันว่าอู๋โยโฮ แต่หล่อนกลับเรียกมันว่า ‘ลูก’ ทุกคำ และนึกว่าตนอุปาทานไปคนเดียวด้วยอำนาจความพิศवासแทบขาดใจ

อุปการะขยายความต่อ

“วันที่อยากได้ลูกหมามาเลี้ยง ใจหนูนึกว่าสุ่มไปเลือกตัวไหนก็ได้จากลูกหมานับร้อยนับพันตัว แต่ความจริงคือกรรมสัมพันธ์ได้เลือกไว้ให้เราแล้ว คือตัวที่หนูกำลังเลี้ยงอยู่นี่เอง เมื่อใดก็ตามที่เกิดร่วมยุคกัน มันจะอยู่ในที่ที่หนูไปเอามาชูปเลี้ยงให้ความรักความอบอุ่นได้เสมอ เพราะผลของกรรมที่ยอมตายแทนกันนั้นจะส่งกระแสเรียกให้กลับมาสนองเคราะห์กัน ในชาติใหม่ได้แรงกว่ากรรมชนิดอื่น... คราวนี้หนูคงเชื่อแล้วสินะว่าภพภูมิและการเวียนว่ายตายเกิดมีจริง”

“ไม่สงสัยอีกแล้วคะ” ณะเลิศปาดน้ำตาตอบเสียงเครือ “แล้วหนูจะทำยังไงถึงจะช่วยส่งให้มันไปเกิดในภพที่ดีกว่านี้ได้คะ?”

“สิ่งมีชีวิตแต่ละเผ่าพันธุ์จะมีสภาพเด่นที่มันติดข้องอยู่ อย่างภพหมาสวยๆที่หนูเลี้ยงอยู่นี้จะคิดความเขื่อหยัง ความอาจหาญเกินตัว ถ้ามีหนทางล่อมาให้มันละความติดข้องกับภพแห่งความเป็นเช่นนี้ ก็จะหลุดจากภพแห่งความเป็นเช่นนี้ได้”

“กล่อมมันยังไงคะ?”

“สัตว์ที่ถูกมนุษย์เลี้ยงอย่างใกล้ชิดจะมีสิทธิ์พัฒนาจิตวิญญาณให้สูงส่งขึ้นได้ไม่ยากหรอก เจ้าของเป็นอย่างไร มันก็ซึมซับมาอย่างนั้น สัมผัสทะนุถนอมของคนมีศีลศัตย์จะช่วยให้กลิ่นจิตของมันสงบ อ่อนโยน ยิ่งหนูพูดและทำกับมันด้วยท่าทีอ่อนน้อมมากขึ้นเท่าไร ก็พลอยเหนี่ยวนำให้จิตของมันคล้อยตามกระแสธรรมชาติไปด้วยมากขึ้นเท่านั้น”

ฉะเลเล็งแลอุปการะด้วยลักษณะการเจียบนิ่งเป็นคุณธิ ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะทำทุกวิถีทางเพื่อเหนี่ยวนำจิตเจ้าอู๋โยให้เป็นกุศล ทุกวันนี้หล่อนก็นำมันมาหมอบข้างๆทุกครั้งที่สวดมนต์ไหว้พระ ซึ่งเป็นการเปล่งเสียงแสดงความเคารพนบนอบต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่แล้ว แต่ต่อไปจะทำยิ่งกว่านั้น เช่น ให้มันเห็นหล่อนใส่บาตรพระถึบย่อยที่สุดจนกลายเป็นภาพติดตา!

ละอองฝนเห็นน้องสาวนั่งเจียบขริมก็เป็นฝ่ายตามหมอบดูบ้าง

“ที่หมาแมวมีความผูกพันเป็นพิเศษ และมักได้รับอภิสิทธิ์เป็นสัตว์เลี้ยงในบ้านคนนี้ก็เพราะชาติใกล้เคยเป็นมนุษย์หรือเปล่าคะ?”

“มีส่วนใช่ชะ คนเราลดชั้นลงไปเกิดเป็นหมาแมวกันเยอะ โอกาสเจอญาติเก่าในร่างหมาแมวจึงสูงกว่าสัตว์ชนิดอื่น กรรมจะทำให้หมาแมวมีขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่เกินไป กับทั้งตกแต่งรูปร่างหน้าตาให้มู่ทุ่น่าเอ็นดู โดยเฉพาะลูกหมาจะขาสั้น ตัวสั้น เตะตาให้เกิดความอยากเลี้ยงทันที โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงจะถูกชะตากับสัตว์เลี้ยงหน้าตาน่ารักที่มีสัญชาติญาณจื่ออ่อน ขอมเห็น้อยเลี้ยงดูมันง่ายเป็นพิเศษ”

“อย่างถ้าไปเกิดเป็นปลาชะโด โอกาสที่เจอแล้วปิ้งก็ไม่มีสิคะ? ตัวกลมพินแหลมไม่น่ารักอย่างนั้น”

อุปการะหัวเราะ

“เห็นไหมล่ะว่ากำเนิดต่างๆจะให้โอกาสผิดแผกกัน กรรมของพวกปลาชะโดตกแต่งรูปร่างหน้าตาให้น่าเกลียดสร้างสัญชาติญาณดุร้ายก้าวร้าวติดตัวมาแต่เกิด และคลาใจให้มนุษย์เราเรียกมันไปในทางดลก”

กล่าวจบก็ยกข้อมือดูนาฬิกา ซึ่งพอเป็นสัญญาณให้พี่น้องสองสาวทราบว่าจะสมควรแก่เวลาแล้ว

“สรุปคือที่ทรายเขาต้องทำ คืออโหสิให้กับแฮกเกอร์ แล้วก็เลิกทรมานใจกับการโทษตัวเองเสียทีว่าเป็นคนผิดที่ลากเพื่อนมาร่วมเคราะห์ร้ายใช่ไหมคะ?”

ละอองฝนถามแทนน้องด้วยความห่วงใย

“ใช่ ครั้งนี้หากหนูไม่อาฆาตแค้น คิดอโหสิให้กับแฮกเกอร์โดยดี ก็ถือว่าสะสางกรรมชุกที่ไปวางยาพิษสัตว์เลี้ยงในอดีตชาติเรียบร้อยแล้ว”

“หนูอโหสิให้เขาละ?”

ฉะเลริบพูดและหมายตามตามนั้น อุปการะเห็นจิตของเด็กสาวให้อภัยอย่างสะอาดสะอาดอันจึงพยักหน้าซำๆ คล้ายเป็นสัญญาณรับรองว่ากรรมเป็นอโหสิจริง

“ดีแล้ว”

ละอองฝนเหลียวมองน้องสาว เห็นท่าทางสดชื่นหายวิตกกก็หันกลับไปหาพ้อหมออย่างขอมถามเป็นข้อแถมสุดท้าย

“อยากูู้จ้จะว่าแสกเกอร์จะเป็นตัววิบัติไปอีกนานแ่ไหน กว่าจะสำนึกผิดและต้องชดใช้กรรม บางทีกฎแห่งกรรมก็ทำงานซ้ำจ้ คนชั่วลยนวนลสร้างควมเสยหายกับสังคมได้หลายปีไม่ย้ก็เป็นไร”

“ที่กรรมชั่วให้ผลช้า บางทีเพราะได้รับเอกสิทธิ์คุ้มครองจากบุญเก่าช่วยพยุงไว้นาน อย่างคนที่สุขภาพแข็งแรง เพราะออกกำลังกายดี ถึงกินเหล้ามากก็เหมือนไม่เป็นไร ต่อเมื่อถึงจุดหนึ่งความแข็งแรงช่วยไม่ไหว ก็กลายเป็นโรคดับแจ้ขึ้นมา”

สีหน้าของเด็กสาวคลายอาการสงสัยลงอีกครั้ง

“ก็จริงนะคะ แสกเกอร์ก็ร้ายต่ก็ร้ายที่สร้างความเสยหายมาก ๆ ลงเอยด้วยคุกทั้งนั้น เพราะทางการตามล่าอย่างเอาเป็นเอาตาย ซ้ำมประเทศ ซ้ำมปี”

อุปการะยิ้มเล็กน้อยเยี่ยงผู้รู้นัยแห่งกรรมอันซับซ้อนลึกซึ้ง

“คนบางคนต้องทำบาปอย่างมหันต์แล้วสำนึกผิดเสยก่อน ถึงจะมีแรงบันดาลใจทำบุญเป็นอนันต์เพื่อไถโทษ คนที่สามารถทำให้ใครๆเดือดร้อนได้เป็นล้านนะ บารมีเก่าข้อมไม่ใช่น้อยๆนะ ไม่อย่างนั้นธรรมชาติไม่ให้อ่านาจล้นเหลือมาขนาดนั้นหรือ วันหนึ่งหนุอาจเห็นเขาทำอะไรได้อย่างที่ไม่มีใครเคยทำมาก่อนก็ได้”

“เช่นอะไรคะ?”

“เช่นเปลี่ยนความเชื่อของคนเกือบครึ่งโลกให้กันไปในทางเดียวกัน!”

ตอนที่ ๒ ความเชื่อ

“เหนื่อยวะ”

พฤษ์สบันดั่งๆพลางปาดเหงื่อ ก้าวเท้าเดินออกจากสนามเบดมินตันพร้อมกับเพื่อน ความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดระหว่างเขากับอีกฝ่ายคือฝ่ายนั้นไม่ได้มีทำที่อัดโรยสักนิด ผู้ชนะมักจะเป็นอย่างนี้เอง เหมือนมีพลังพิเศษประจวบแน่นอนไปทุกรูขุมขน ก้าวอย่างเป็นสง่าอิจฉาและชวนให้เกิดความหมั่นไส้เป็นที่สุด เดินตามหลังแล้วอยากถีบให้หมดสง่าดูสักที

วันนี้เขาดวงตออย่างน่าแปลกใจ กำลังตบอย่างเมามันคันตืดเน้ตงๆ ก็มี โคนเพื่อนหลอกหยอดนิตหน้อยแล้วหลงกลก็มี นี้งไม่นับการเสิร์ฟลูกเสยเองบ่อยๆ นำโมโหอย่างบอกใคร

ผู้แพ้มักขี้น เกมจบอารมณ์ไม่จบตาม พฤษ์สกระแทกเสยสวดเพื่อนทันทีที่มานั่งค้มน้ำด้วยกันข้างสนาม

“ทำไมเสยอกชวนเล่นแต่วันจะเนี้ย? เดียวก็ไม่ต้องทำอะไรกัน”

คู่แข่งผู้เจียบขริมใช้ผ้าขนหนูเช็ดเหงื่อก่อนตอบด้วยยิ้มเย้น

“เล่นดึกเดี๋ยวนอนไม่หลับ อีกอย่างเล่นช่วงนี้ไม่ต้องแข่งสนามกับใคร”

เป็นความจริงที่ถ้าเล่นกีฬาเช่นเบดมินตันในช่วงกลางคืน แม้เหนื่อยอ่อนเพียงใดร่างกายก็ตื่นตัว นอนกันไม่ค่อยลง พฤษ์สสายหน้าดิกพลางบ่นอุบ

“ทีหลังกูไม่มาแต่วันกะมึงหรือ ไอ้เวร!”

จงถุกษ์ยังค้งยิ้มสงบ ไม่ถ้อสาหาควมอย่งรู้จ้จ้หวะอารมณ์พาลของผู้ปราชัย

“โอเค เอาไว้กูจะชวนเฉพาะเวลาที่มึงมีมือจ้้น”

พฤษศอแข็งไปนิดหนึ่ง เพราะฟังน้ำเสียงแฝงแววหย้นนั้นออก ความจริงเขารู้สึกอยู่ว่าหลายเดือนที่ผ่านมาของฤกษ์พัฒนาทักษะไปไกลขึ้นมาก ไม่ทราบว่าเจ้าเพื่อนยากไปฝึกความว่องไวในการเคลื่อนตัวและความรุนแรงในการตบลูกมาจากไหน แกรมรังสีอำมหิตของผู้กำชัยที่มีความเชื่อมั่นสูงส่งจนข่มขวัญเขาได้นั้นอีก สงสัยนักกว่าเพื่อนไปเติมพลังประหลาดชนิดนั้นมาจากไหนมากมายเหลือเกิน

“ไม่ช่วย...” เด็กหนุ่มลากเสียงหนีบ รู้สึกว่าตัวถูกบีบให้เล็กลง ผู้แพ้พูดอย่างไรก็ฟังบื้อทำไปหมด “จะไปเลือกได้ยังไงวะ ให้มีงวนเฉพาะวันม็อบขึ้น แต่บายสองยังร้อนจะตายซัก ทีหลังรู้จักรอให้มันเย็นๆหน่อย”

จงฤกษ์หัวเราะหึๆ ก้มหน้าสาธยายฝ่าที่ขึ้นเหงื่อของตน โดยไม่ได้ตอบอะไร ขณะนั้นเองสองหญิงต่างวัยเดินเข้ามาในเขตสนามเพื่อแทนที่สองหนุ่ม ภาพที่เห็นทำให้พฤษศอตาตื่น ลืมเรื่องขุ่นใจชั่วคราว

“เฮ้ย!” เด็กหนุ่มอุทานไม่ตั้งนึก พอได้ยินถึงหูเพื่อน “บังเอิญจริง เจอแม่ลูกคู่นี้อีกแล้ว”

จงฤกษ์เงยหน้าขึ้นชำเลื่อง เห็นเด็กสาวหน้าตาน่ารักก็จำได้ว่าเพิ่งเจอกันคราวก่อน แล้วก็เคยชยตามาสบกับพฤษศแบบบ๊ิงๆกันอยู่ นับเป็นความบังเอิญยิ่งที่ได้เจอกันอีก

“สงสัยเนือคู่ของมึงมั้ง”

เขาออกความเห็นแบบที่เล่นที่จริง

“กูก็ว่าน่าจะเป็นไปได้”

พฤษศเออออห่อหมกหน้าตาเฉย จ้องหญิงผู้น่ารักตาค้างด้วยความอยากรู้ว่าแม่นางมีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร

“เสียคายเอาหนาไปนิด”

จงฤกษ์วิจารณ์ยี้ๆ แต่พฤษศมองปราศเดียวก็รู้ว่าเป็นแค่การปล่อยเนื้อปล่อยตัวชั่วคราว

“เฮ้ย! พออยู่ในคอนโทรลแล้วสั่งลดค้าย”

เด็กหนุ่มได้พลางคิดล่อนขออยู่ในใจ อย่างเพื่อนเขานี้ประเภทมีตาทามิแวไม่ ไม่รู้หรือกว่าหน้าสวยๆกับอกเต็งๆในสนามแบบนี้ควรให้ก็ดาว มัวแต่ไปตั้งข้อสังเกตในจุดที่ไม่จำเป็นต้องถือสาให้ป่วยการ

สองแม่ลูกเริ่มเล่น และท่าทางฝ่ายลูกสาวก็กริ๊งกร๊าดเป็นพิเศษ โคนคุณแม่หยอดนิดหยอดหน่อยหรือตบไปไกลบ้างก็อู๊! ว้าย! อ้าย! บางทีทำหน้าสงสัยโลก หรือไม่กี่หัวรอเอ็กอ้ากอย่างไม่มีเหตุผลบ่อยๆ เห็นได้ชัดว่าสายตาฝ้าฆมารเล่นของสองหนุ่มข้างสนามมีอิทธิพลต่อจิตใจเด็กสาวมิใช่น้อย

อันที่จริงการฝ้าฆมารคนอื่นเล่นเป็นเรื่องปกติของกีฬาทุกประเภท แต่จ้องเอจจรวากับเสือใหญ่เตรียมตะกรับนางกวางอย่างนี้ ก็แน่นอนว่าย่อมก่อความวอกแวกให้กับอีกฝ่ายเป็นอันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนางกวางก็มีใจอยากให้ตะกรับอยู่ด้วย!

จงฤกษ์เคยเห็นอิทธิฤทธิ์แห่งใบหน้าอาบเสน่ห์ของเพื่อนมาหลายครั้งหลายหน จนต้องยอมรับ โดยคิดว่าเจ้าเพื่อนคนนี้เกิดมาเพื่อทำให้สาวแก่แม่ย่าหมกความขบขี้ขังใจทางเพศโดยเฉพาะ เพียงการปรากฏตัวของพฤษศก็เป็นแม่เหล็กทรงพลังพอจะดึงดูดใจเพศตรงข้ามให้ไขว้เขวจากกิจกรรมที่ทำอยู่ทุกชนิดได้แล้ว

“มึงนี่หล่อแบบไม่ต้องพึ่งคุณไสยๆเลยนะ”

พฤษศยิ้มออกอย่างปลาบปลื้มที่เพื่อนพูดเหมือนยอมรับในความเป็นคนเจ้าเสน่ห์ของตน นับว่าชดเชยความพ่ายแพ้ลู่หูเมื่อครู่ได้เยอะ แม้มันไม่ใช่คดเคี้ยวในเกมนักกีฬา ก็จัดว่าโชคดีในเกมนักตลอดกาล

“ฟังคุณไสยๆทำไม แค่ความเชื่อมั่นอย่างเดียวก็เอาอยู่แล้ว ความเชื่อมั่นของผู้ชายนั้นแหละคลื่นรบกวนจิตใจสาวที่แรงที่สุดในโลก!”

“มึงเชื่อมั่นอะไรในตัวเองบ้าง?”

“ถามออกมาได้ยังไง เห็นๆอยู่ ก็ความหล่อสิวะ” พุทศเปิดดอกแบบไม่ต้องบันยะบันยัง “แล้วกูมันใจด้วยว่าพ้นจากความช่วยเหลือของความหล่อ ก็ยังมีกรรมกับสารพัดวิธีให้หญิงถึงใจได้ครบวงจรด้วย”

“ตินะ” จองฤกษ์พยักหน้าหงิก “เกิดเป็นมึงนี่มีโอกาสมหิมาลัยเยอะ อายุยังไม่ถึงยี่สิบ ฟันคนสวยไปก็สิบแล้ว?”

พุทศยิ้มล้าพอง

“ไม่ได้นับหรืออก แต่เฉพาะที่สวยน่าจดจำจริงๆและกูแอบถ่ายลงคอมพ์ไว้ก็ ๔ คน!”

จองฤกษ์เบิกตากว้าง

“แอบถ่าย?”

“เดี๋ยวนี้เขาเก็บไว้ดูเล่นตอนแก่กันทั้งนั้นแหละ”

“ไอ้บ้ากาม! มึงทำอย่างนี้ไม่ดีเลย” จองฤกษ์ขมวดคิ้วใช้เสียงตำหนิเต็มที่ “ไม่เห็นเคยเอามาแบ่งให้กูดู”

พุทศหัวเราะประสาวิธุนที่ไม่ค่อยคิดอะไรไกลเกินกว่าการได้มาซึ่งการรอส

“มึงไม่ได้ช่วยกูซ่อนกล้องนี้ไว้วะ เหนื่อยคนเดียว เสี่ยงถูกตบคนเดียว สมควรแบ่งปันรางวัลให้คนอื่นร่วมตื่นตาตื่นใจด้วยเหอะ?”

จองฤกษ์แค้มแค้นๆไม่ว่าอะไร สมัยนี้รูปเปลือยของโคมงามๆจะหาดูได้ยากลำบากแต่อย่างใด แค่อุบบนท้องถนนธรรมดา ก็เห็นผู้หญิงสวยที่สุดในประเทศมาเปลือยกายแทบล่อนจ้อนทำท่ายั่วตามป้ายรถเมล์เป็นประจำอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องกระตือรือร้นเห็น ได้เห็นพุงสาวของเพื่อนจี๋หวงแต่ประการใด

ระหว่างสนทนากัน สองสหายยังคงจับตามองสาวน้อยหน้าใสในสนามเบดไม่วาง จองฤกษ์เกิดความรู้สึกขึ้นมาเดี๋ยวนั้นว่าตนรู้น้อย คนสวยมีรายละเอียดอย่างไร นิสัยใจคอผิดแผกจากสาวธรรมดาอื่นๆขนาดไหน ไม่มีข้อมูลและประสบการณ์เอาเลย ได้แต่เลียบๆเคียงๆถามจากเพื่อนผู้มีกิตติศัพท์เลื่องลือว่าเป็นสื่อร้าย

“ผู้หญิงสวยๆนี่ มักจะเป็นยังไง มีอะไรที่เหมือนกันบ้างวะ? ชนิดที่มึงรู้เลยว่าเป็นจุดอ่อน จับจุดถูกแล้วจีบง่ายจิ้น”

พุทศยิ้มกว้าง นึกดีใจที่เพื่อนเขามีความเป็นไก่อ่อนให้เขาสอนอะไรบ้าง

“ก่อนกูตอบ กูถามมึงก่อน ในสายตาคนขริบๆที่ไม่สูงลิงกะหญิงแบบมึงเนี่ย ผู้หญิงสวยเป็นยังไง?”

จองฤกษ์เหลือบตามองพื้นครู่หนึ่ง ก่อนพึมพำตอบ

“ผู้หญิงสวยก็... โง่คอมพ์นะซี”

“ฮะๆ ไอ้เวร”

“จริงๆ! อย่างขายนี้อู๋ของมึงเนี่ย รับประกันว่าไม่รู้ความแตกต่างระหว่างบิตกับไบต์ มีคอมพ์ไว้เปิดเพลง หรืออย่างมาก็เอาไว้ทำการบ้านส่งครูเท่านั้น”

“มึงสันนิษฐานอย่างนี้คงเพราะพวกผู้หญิงเกิดปัญหาเรื่องคอมพ์เป็นต้องวิ่งโรมหาหามึงนะซี”

“คงงั้นมั้ง”

แน่นอนว่าประสบการณ์อาจทำให้คนๆหนึ่งเกิดมุมมองด้านเดียว พอไม่มีมุมมองอื่นมาแทรกแซงก็กลายเป็นความปักใจเชื่อไปโดยปริยาย พุทฺธสยังอยากซักต่อ

“สรุปจากประสบการณ์ของมึง ความโง่ความฉลาดเรื่องคอมพ์นี่เป็นของประจำเพศหรือเปล่า?”

จงฤกษ์สิ้นศรัทธาเกือบทันทีแทบไม่เสี้ยวเวลาคิด

“มีชายอะไรคนหนึ่ง รู้จักกันในนามชูชาน ธันเดอร์ อีเป็นแฮกเกอร์มือวางอันดับต้นๆของโลก แล้วก็ยังมีแฮกเกอร์หญิงดังๆรายอื่นอีก ที่เป็นหลักฐานยืนยันได้ว่าขอเพียงมีความสนใจทุ่มเทพอ จะเพศไหนก็เชี่ยวชาญคอมพ์ได้ทั้งนั้น”

“เอาอะไรมาวัดวะว่าเป็นแฮกเกอร์มือวางอันดับต้นๆของโลก?”

“ก็เช่นพิสูจน์ให้กองทัพสหรัฐเห็นว่าถ้าจะเอาจริง ขยายชูชานส่งปล่อยนิวเคลียร์ได้ก็แล้วกัน”

“ฮ่า!” พุทฺธสละสายตาจากสนามเบดซ์วคราวแล้วหันมาจ้องเพื่อนหนุ่ม เพราะรู้ว่าข้อมูลเกี่ยวกับโลกคอมพิวเตอร์ของเจ้านี้ไม่เคยมั่ว “นิวเคลียร์อะไรมันจะปล่อยกันง่ายๆขนาดนั้น?”

“มันมีการเล่นลูกขี้ที่เป็นไปได้ พวกแฮกเกอร์จะเหมือนหวัช โมยฉลาดๆที่รู้ว่าการรบกวนบัตติไม่ใช่ทำได้ด้วยวิธีปั่นกำแพงหรือระเบิดเซฟ มันมีการล่อหลอก มีการใช้ทางอ้อมได้สารพัด แต่ก็ไม่ง่ายประเภทนั่งกดปุ่มจากคอมพ์ในบ้านหรือขยายชูชานนี้พิสูจน์ให้ทางการสหรัฐมองเห็นช่องโหว่มาแล้วเมื่อหลายปีก่อน”

“นี่คุณนี่ทำทางจะเขียนคอมพ์มาแต่เกิดเลยซี”

“เปล่า! ตรงข้ามเลย อีเคยเป็นกะหรีมาก่อนด้วยซ้ำ คนเห็นนี่กว่าโง่ ที่ไหนได้ พอมิแฟนเป็นแฮกเกอร์เลยอยากเป็นกับเขาบ้าง แล้วก็ดันขึ้นทำเนียบสิบอันดับที่ทางการต้องการตัวเสียด้วย!”

พุทฺธสย่นคิ้วลงไปอีดีใจ ลืมไปสนิทว่าแต่แรกตนเป็นฝ่ายถูกถาม

“แปลว่าต้องสวยเท่านั้นถึงจะมีสิทธิ์โง่คอมพ์?”

“กูแค่รู้ว่าถ้าสวยก็คิดมากเรื่องสวย ถ้าไม่สวยก็มีเวลาไปคิดมากเรื่องอื่น ก็อยู่ที่แรงบันดาลใจของแต่ละคน อย่างขยายชูชานนี้ ขาวว่าอยากเป็นแฮกเกอร์เพราะคิดเอาชนะแฟนเก่าเขียนคอมพ์ที่ทอดทิ้งกันไปอะไรทำนองนั้น”

“อ้อ... น่าที่คิดวะ จากกะหรีผันตัวเองมาเป็นแฮกเกอร์ระดับโลกได้”

“แล้วมึงละ ยังไม่ตอบกูเลย ผู้หญิงสวยๆมักจะเป็นยังไง?”

“ก็...” พุทฺธสชักไหล่ “ไม่ว่าจะเกิดราศีไหน วันอะไร โดยทั่วไปผู้หญิงสวยจะเข้าข้างตัวเองเก่ง ประเภทที่ทักว่าใครๆต้องมาตกหลุมรักฉัน”

จงฤกษ์ยิ้มเห็นฟัน กระแสคำพูดของพุทฺธสทำให้เขารู้สึกเหมือนกำลังนั่งฟังคำตอบจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางอะไรสักสาขา

“แปลว่าถ้าเราทำหยังๆ เมินๆ ไม่สนใจมาก หรือแกล้งมองเหยียดๆ ไปเลย เดียวก็เป็นจุดเด่นเรียกความสนใจ ทำท่ายให้คนสวยอยากพยายามมาจับเราเองหรือเปล่า?”

“นั่นมันวิธีคิดแบบเด็กๆ ไอ้เรื่องแกล้งทำเป็นปฏิบัติภัยเรียกเรื่องความสนใจนะ ไม่ใช่สะพานเชื่อมที่ดีหรอก ไปทำเป็นศัตรูกับเขา เขาเกลียดขี้หน้าขึ้นมาจริงๆจะเรียกคะแนนคืนลำบาก คือมันต้องมีศิลปะ อย่างตอนนี้มึงเห็นไหมกูมองเขาไม่วางตา แสดงความสนใจอย่างเปิดเผย แต่ข้างในกูก็ขังตัวเองไว้ ไม่ปล่อยใจกล้าไปหลงชนิดโง่หัวไม่ขึ้น นี่แหละ... ถ้าเริ่มต้นด้วยใจที่ครึ่งๆระหว่างสนมากแต่ไม่ตกหลุมจนมิดกบาล ก็ทำคะแนนแตกต่างจากพวกหน้าโง่ที่ออกอาการลั่นห้อยน้ำลายหกตั้งแต่แรกมาแล้ว”

ฟังผู้ชำนาญการด้านหญิงสวยพูดแล้วจงถุกษ์ชักเลื่อมใสเพื่อนรักมากขึ้นทุกที

“มึงพูดเข้าท่า แล้วยังใจอีก ทำเหตุการณ์แรกพบสบตาให้เหมาะ เสร็จแล้วต้องต่อด้วยอะไร?”

“ต่อด้วยการทำยัง ใจก็ได้ ให้เขารู้สึกตัวว่าเป็นนางเอก สาวสวยเนี่ยช่างฝันเกือบทั้งนั้น ยิ่งถ้ามึงทำให้เขาเชื่อได้ว่าเป็นคู่แท้ที่หอบหิ้วตามกันมาแต่ชาติปางก่อนได้นะ เรียบร้อย... หาที่เหมาะสมๆทำการสำเร็จโทษได้เลย”

จงถุกษ์ไม่ได้ฟังอย่างเดียว แต่คิดต่อด้วย เขาวามมนุษย์มีมุมมองที่จำกัด อย่างเช่นเพื่อนซี้ของเขาเจออยู่แค่นี้ก็เห็นได้แค่นี้ จากการไปงานสมรสล่าสุดของเขา เขาเห็นเจ้าสาวแสนสวยยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับเจ้าบ่าวหน้าเหลี่ยมๆหัวล้านๆ นั้นแปลว่าพอพ้นวัยหนึ่งผู้หญิงสวยอาจเลิกช่างฝัน เปลี่ยนไปคิดฝันกำไรจากการแต่งงานกับเจ้าบ่าวผู้เป็นทาสตัณหาท่าเดียว เพราะเมื่อมาขึ้นอยู่ในโลกความเป็นจริงเต็มตัว ผู้หญิงสวยคงเห็นความจริงได้เร็วกว่าใคร นั่นคือความฝันเป็นสิ่งจับต้องไม่ได้ ความหล่อไม่ทำให้อิ่มท้อง เงินทองต่างหากที่ทำได้

“แล้ว... ที่มึงทำให้เขารู้สึกว่าเป็นนางเอกนี่ยังใจวะ ลงยกตัวอย่างหน่อยได้ไหม?”

“ก็ทำตัวเป็นพระเอกซิวะ พอมึงเป็นพระเอก คนที่ถูกมึงจีบก็จะมีสถานภาพเป็นนางเอกโดยอัตโนมัติ พระเอกกับนางเอกเป็นยัง ใจก็ดูได้จากละครที่คนติดกันมากๆนะ”

“พระเอกต้องหล่อ พุดเก่ง อันนี้มึงได้ แต่เรื่องรวมนี่ยังขาดไป มึงยังขึ้นรถเมล์อยู่ที่นี่ว่า ต่อให้ถึงอายุขบขันได้ พอมึงก็ไม่ซื้อรถให้แหงๆ”

“ของแบบนี้ลงทุนเพื่อยกระดับได้เป็นครั้งคราวน่า แท้ก็หุ้หรือมึงมไป ว่างให้เคลื่อนขนาคยื่นรอกวักมือเรียกตรงหน้าบ้านยังไหว อีกอย่าง ตอนที่ต่างฝ่ายต่างแบมือขอตั้งค์พ่อแม่กันอยู่นะ ความรวยไม่ใช่เรื่องสำคัญอันดับหนึ่งหรือความฝันต่างหาก มึงทำให้เขาฝันได้ มึงก็ฝันเขาได้”

จงถุกษ์หัวเราะเบาๆ

“เช่นฝันว่าอะไร?”

“ฝันว่าจะรักและติดตามกันไปทุกภพทุกชาติไป”

“สรุปง่าย ๆ ว่ามึงหลอกเขาทั้งที่มึงก็ไม่เชื่อเรื่องเหลวไหลพวกนี้?”

“ไม่ใช่หลอก... กูทำตัวเหมือนเซลล์แมนใจ แค่นี้ในสิ่งที่ลูกค้าอยากได้ ทุกคนต้องการสิ่งล่อใจทั้งนั้น”

“โอเค สรุปคือเพื่อที่จะเจาะไข่แดงหญิง มึงมีวิธีที่แนบเนียนตั้งแต่เริ่มลงมือจีบ แล้วคราวนี้ลงเอยยัง ใจ ตอนเบื้อแล้วอยากทิงนะ?”

พฤษัยชักคิ้วเบะปากนิดๆ

“ก็ลบความจำในสมองพวกเธอซะ แปลงร่างจากเทพบุตรเป็นชาตานพักเดียวก็เผ่นกัน ไปเอง”

“อือม...” จงถุกษ์ครางอย่างคนตาสว่าง “มึงนี่ระยำใช้ได้เลยนะเนี่ย!”

สองเกลอหัวเราะพร้อมกันอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องจริงจังนัก

“สมัยนี้ไม่ต้องห่วงหรือ ผู้หญิงใจง่ายแล้วก็ยอมรับการเปลี่ยนแปลงได้เร็วขึ้น ไม่มีใครถือสาหรือยึดติดมากมาย หรือ สนุกกันพักหนึ่ง พอเบื้อก็หารสชาติใหม่ๆ สาวยุคก่อนถูกสอนให้เห็นเช็ช้เป็นการเสียทำหรือเสียตัว แต่เดี๋ยวนีโลกเปิดกว้างให้เห็นเป็นการร่วมสนุกไปแล้ว”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงทำไมข่าวฆ่าแกงด้วยเรื่องชู้สาวถึงเพิ่มขึ้นผิดปกติล่ะ? พ่อคุณบอกว่าสมัยพวกเราเพิ่งเกิดไม่ฆ่ากันถึยบราวกับเห็นแฟนเป็นเป้าซ้อมปืนอย่างนี้หรือ มึงเพลินไปเพลินมระวังเจอของแข็งเข้าก็แล้วกัน”

“ไอ้ย! ไม่มีทาง” พุทส์ยิ้มหยัน และเอ่ยด้วยความเชื่อมั่น “กูนี่แหละของแข็ง!”

จงฤกษ์กะพระบิดาที่หนึ่ง สัมผัสถึงความเชื่อมั่นอย่างน่าหมั่นไส้ของเพื่อนแล้วคิดในใจว่าอย่างนี้น่าจะเจอดีสักที!

“ไหนบอกแฟนซิ มึงจะจีบคนสวยตรงหน้านี้ยังไง บอกตามตรงกูอยากกูมึงสาธิตจะจะสักทีเหมือนกัน”

พุทส์ก้มหน้าแล้วสิ้นศรัทธาเล็กน้อย

“เมื่อยู่ด้วยแบบนี้ยากวะ”

“แน่จริงต้องไม่เกี่ยงสถานการณ์ซิ คิดเสียว่าถ้าต่อไปมึงเปิดมหาลัยสอนจีบหญิง ลองตั้งโจทย์ท้าทายดู เช่นจะเข้าไปทำไหนดีถ้าสาวที่สนกำลังมีคุณแม่ประกบติดแฉะ”

หนุ่มหน้าหล่อหัวเราะ เพราะรู้ว่าเพื่อนของเขาต้องการรู้ผลจริงๆว่าเขาจะทำเรื่องยากได้สำเร็จหรือไม่

“ฤกษ์... เท่าที่รู้จักมึงมาตั้งแต่เด็ก กูเห็นมึงเป็นคนเจิบๆ แต่ชอบลองของ ชอบท้าทาย ชอบเล่นอะไรเสี่ยๆเสมอ รู้ตัวหรือเปล่า ตามึงเป็นประกายแบบพวกโรคจิตอยู่เรื่อยตอนอยากทำอะไรแผลงๆ”

ฤกษ์สะกิดเช่นนั้น ท่าทีกระตือรือร้นของจงฤกษ์ก็คลายลงเล็กน้อย แต่ยังไม่วายออกแรงยู

“แต่มีเมื่อยู่ด้วยคนเดียว ถือว่าทำอะไรแผลงๆแล้วหรือ? กูอยากเห็นมึงแสดงฝีมือในทางที่ถนัด ทำนองเดียวกับมึงอยากกูมวยหมัดหนักกลมมวยการ์ดแข็ง อยากกูปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วทันใจอะไรทำนองนั้น เอาสิวะ โห้วหน้อยดี”

พุทส์หุบยิ้ม ชักนึกเคืองที่เพื่อนคะยั้นคะยอให้ทำในสิ่งที่กำลังขี้เกียจทำ และถ้าไม่ทำก็เหมือนไม่แน่จริง

“เอางี้ สัญญากับมึงเลย เจอหน้ายายนี้คราวหน้ากูจีบ ไม่ว่าจะพกแม่มาด้วยหรือเปล่า วันนี้กำลังเหน้อยโวย แล้วอีกอย่างเพิ่งแพ้มึงหมดรูป กำลังแข็งในอารมณ์ หลักการเข้าหาผู้หญิงที่มีแม่มาด้วยน่าจะง่ายนิดเดียว จีบแม่ติดได้ก็ได้อีกมาเอง เรื่องเข้าผู้ใหญ่จะกูไม่เกี่ยงอยู่แล้ว ผลัดเป็นคราวหน้าต่อให้มากะแฟนกูก็จะแสดงฝีมือให้มึงชมเป็นขวัญตา!”

ประกายสนใจจุกจุกขึ้นในตาของฤกษ์อีกครั้ง พุทส์สลับมาเห็นแล้วคิดในใจว่าไอ้หมอนี่ช่างคลั่งไคล้ โจทย์ยากเสี่ยจริงๆ ได้ยินอะไรท้าทายหน้อยไม่ได้ เป็นต้องยิ้มฟังใจเหมือนเด็กจอมขโมยเสมอ และนี่ก็เป็นสิ่งที่พุทส์เพิ่งเรียนรู้เกี่ยวกับเพื่อนรัก จงฤกษ์จะหยุดเซ้าซี เลิกสนใจ โจทย์ยากข้อเดิม ขอเพียงมีโจทย์ใหม่ที่ยากเย็นท้าทายกว่า น่ารู้ได้เห็นมากกว่าเก่ามาขึ้นให้!

และเพราะโดนจีเรื่องจีบสาว เลยพานทำให้พุทส์เบื่อหน่ายความน่ารักของเจ้าหล่อนขึ้นมาแบบปุปปับฉับพลัน

“ไปกันเหอะ! กินข้าวกะมึงเสร็จกูต้องรีบกลับ”

“นัดสาว?”

พุทส์โกลงศรัทธาไปมา

“เปล่า... เจอปรตที่ไหนไม่รู้ ส่งเมลมาลอกให้ไปคาวนัโหลดโปรแกรมป้องกันไวรัสมาติดตั้ง แม่! พอติดตั้งเสร็จถึงรู้ว่าเป็นกับดักกระดืบโลก ทำให้กูเสียเวลาครึ่งก่อนวันไปเปล่าๆ ต้องทำงานใหม่หมด มึงระวังๆให้คินะ เจอแหกตากันเป็นล้านเลย”

“หรือ...”

น้ำเสี่ยของจงฤกษ์เปลี่ยนไป แต่พุทส์ไม่ทันสังเกต

“ไอ้พวกแฮกเกอร์ที่แกล้งปล่อยไวรัส แกล้งส่งโทรจันไปใส่เครื่องคนอื่นนี่ไม่รู้มันจะเกิดมาให้หนักบาล ชาวบ้านทำไม อย่าให้รู้ว่าใครนะมึง กูจะไปเผาบ้านมันจริงๆ”

พฤษได้ยินของฤกษ์หัวเราะหึหึ แปลกที่เพื่อนรักหัวเราะคราวนี้ฟังดูชวนให้อายกตบกะโหลกสักพัะ เพราะสำเนียงหยันเยาะพิลึก

“กูดูข่าวเหมือนกัน” จองฤกษ์เอ่ยเสียงปกติ “เจ้าแฮกเกอร์มันก็เก่งนะ อุตสาหกรรมของบริษัทผลิตไอเอสหมายเลขหนึ่งของโลก เอาไฟล์ไปวางไว้ที่นั่นรอคนมาโหลด แม้แต่พนักงานของบริษัทเองยังหลงกล เรียกว่าค่ายซอฟต์แวร์ยักษ์โดนตบหน้าแรงที่สุดเท่าที่เคยโดนมา”

“เก่งเก่งอะไรวะ สงสัยเป็นคนในที่มีความแค้นเคืองอะไรกันนะซี ข่าวกำลังสืบหาร่องรอยกันจ้าละหวั่น ข่าวบอกเป็นไปไม่ได้ที่คนนอกจะเจาะสำเร็จ”

จองฤกษ์หัวเราะฮาๆดังเป็นกังวาน เป็นเสียงหัวเราะที่มีแรงอัดกระทุ้งแก้วหูขนาดทำเอาพฤษสะดุ้ง และเรียกความสนใจจากสองแม่ลูกในสนามแบดให้เหลียวมาคิดว่าเกิดเหตุพิเศษอันใดขึ้น

“มึงทำอะไรวะ?”

“ข้าพวกรับปัญหาอ่อนที่เสียหาย พลาคทำแล้วโยนบาปให้คนในกันเองนะซี”

พฤษสะดุ้งหันมองเพื่อนหนุ่มด้วยความฉงน เสียงหัวเราะของจองฤกษ์ฟังแล้วชักสะอึก ชวนให้รู้สึกตะครันตะครอหนาวสันหลังชอบกล

“พวกแฮกเกอร์คงจะเลวชาติ คุยกับคนธรรมดาอย่างพวกเราไม่รู้เรื่องหรอกนะ มึงว่าไหม?”

“กูเชื่อว่าทุกคนในโลกมีเชื้อความเลวในตัวเอง และกำลังทำร้ายคนอื่นในทางใดทางหนึ่งอยู่ทั้งนั้นแหละ”

มีความเย็นชาที่น่าขนลุกอย่างประหลาดขณะจองฤกษ์ตอบ พฤษถึงกับนิ่งงันและไม่อยากคุยอะไรต่ออีก

จองฤกษ์กับพฤษออกจากสนามแบดมินตันมาทานข้าวกลางวันด้วยกันที่ร้านติ๊กแถวในละแวกใกล้ พฤษสถานข้าวหมูแดงไปเพียงจานเดียวก็อิ่ม ในขณะที่จองฤกษ์เอี้ยวตัวตั้งถ้วยเดียวต่ออีกชาม

“งั้นกูกลับก่อนนะฤกษ์”

พฤษขอตัวด้วยความเพรีย อยากรีบกลับไปพัก ด้วยเห็นว่าอย่างไรก็กลับคนละทางอยู่แล้ว จองฤกษ์พยักหน้าหงิกหนึ่งก่อนไล่ส่ง

“มึงไปเถอะ”

พฤษผลุนผลันลุกจากโต๊ะทันที

“ค่าข้าวมึงล่ะ?”

จองฤกษ์ประวิงทำที่อันน่าเสียวไส้ของเพื่อน เกรงว่าตนจะต้องเป็นฝ่ายเลี้ยง โดยไม่มีการหาร

“อ้าว! ก็มึงให้กูไปเถอะ กูก็ลุกตามคำสั่งสิวะ”

พฤษสพุดกลัวหัวเราะพลางล้วงกระเป๋าใส่ตังค์ คิวักเงินออกมาจ่ายให้เพียงครึ่งหนึ่งของค่าอาหารและน้ำที่ตนบริโภคเสร็จไป

“ที่เหลือช่วยหน่อยละกัน ดิครกระเป๋าอยู่ร่อยเคียวอยากเอาไปนอนในแท็กซี่ เมื่อคืนอยู่ตึกแล้วมึงมาชวนเล่นแบดแต่วันอีก ถือว่าเป็นค่าจ้างกูมาเล่นเป็นเพื่อนละกัน”

สิ้นคำพหูพจน์ก็สะพายเป้อุปกรณ์กีฬาขึ้นหลัง หมุนตัวจากไปทันที ปล่อยให้จองฤกษ์ให้อ้าอึ้งพูดไม่ออกอยู่ข้างหลัง

เด็กหนุ่มทานก้วยเตียวด้วยอารมณ์ขุ่นมัวต่ออีกพักใหญ่ก็เรียกเด็กมาเก็บเงิน ก่อนลุกขึ้นเดินลึกเข้าไปในร้านเพื่อเข้าห้องน้ำ ซึ่งตนรู้แหล่งดีว่าเป็นห้องขนาดเล็กได้บันได

เนื่องจากเห็นว่าประตูแจ้มอยู่เล็กน้อย จึงผลักเปิดโดยไม่ระมัดระวังค่อนข้างแรง ผลที่ผิดพลาดคือบานประตูไม่ได้เจออากาศว่างเปล่า แต่ไปปะทะอย่างจังกับหลังของใครคนหนึ่งเข้า ซึ่งก็ปรากฏว่าเป็นบุรุษร่างโตที่กำลังยืนระบายความเครียดจากห้องน้อยอยู่ พอโดนแรงกระแทกของประตูก็ตกใจ ร่างคะมาไปอัด โถงใต้เต็มรัก

“โอ๊ย!”

ชายผู้เคราะห์ร้ายอุทานลั่นด้วยความตระหนกมากกว่าเจ็บปวด จองฤกษ์ผองด้วยความตกใจในฐานะผู้กระทำโดยไม่เจตนาเช่นกัน แต่พอหายตกใจ แทนที่จะขอโทษกลับผลอหัวเราะเหมือนเขาะซ้าอย่างอดขำไม่ได้

คนอยู่หลังประตูห้องน้ำจัดการธุระต่อด้วยความขลุกขลักทุกทุกเหลือหัวใจเดียว ก็เปิดประตูออกมาประจัญหน้าผู้บุกรุกด้วยสีหน้าถมึงทึง

“ทำไมเปิดประตูชุ่มช้ำมอย่างนี้วะไอ้ห้อง?”

สีหน้าคุณความจะเอาเรื่อง บวกกับวาจาหนักเลงโตนั้น แทนที่จะทำให้จองฤกษ์หวาดกลัว กลับกลายเป็นเลือดขึ้นหน้า และพูดสวนทันควัน

“แล้วที่เสื้อไม่ลือกประตูเองทำไมละครับ?”

“ใส่กลอนแล้วแต่มันขัดไม่อยู่นี่โว้ย”

“งั้นก็ช่วยไม่ได้”

ชายวัยฉกรรจ์ตาตุกวาบ โกรธจนนั่งเงิบไปชั่วขณะ

“น้องไม่ชอบหน้าพี่ไซ้ไหม?”

จองฤกษ์มองอีกฝ่ายด้วยแววตาเย็นชา

“พี่เยี่ยวเสร็จก็หลีกทางผมหน่อยเถอะ จะยื่นขวงหาพระแสงอะไร ผมจะเข้าห้องน้ำบ้าง”

คนร่างใหญ่หน้ามิดและหู่อัจฉริยะฟังคำพูดเด็กหนุ่มไม่รู้เรื่อง

“เฮ้ย! ตัวแกนี่ทำไมทำกร่างนักวะ? ขอโทษซักคำก็ไม่มี”

“เออ! โทษที หลีกหน่อย”

น้ำเสียงกระด้างไม่กลัวตีนนั้นทำให้นักเลงโตหมดความอดทน ไข่มือขวาผลักหน้าอกเด็กหนุ่มวัยรุ่นเต็มแรง

“มึงจะเอาอย่างไรกะกูวะ?”

ร่างบางของจองฤกษ์ปลิวคว้างไปปะทะกับตั่งรังใส่ขวดน้ำอัดลมลุ่มครูดผนังระเนระนาด เด็กหนุ่มเต็งพรวดขึ้นมาทันทีพร้อมกับขวดเป็บซี่ในมือ

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน!”

ไม่ทันขาดเสียงเหี้ยมนั่น น้ำอัดลมขวดเล็กก็ถูกเขวี้ยงเข้าไปใส่เป้าหมายคือศีรษะของฝ่ายตรงข้ามแบบไม่ให้ตั้งตัว

“โอ๊ย!”

พี่เบิ้มยกมือไม้ปิดป้องร้องสุดเสียง จองฤกษ์ขวาหันคิดตัวหนีทันทีโดยไม่ดูผล มือคว้าเป็นบนโต๊ะอาหารแผ่น โผน โจนทะยานจากร้านสุตฟีเท้าท่ามกลางความตกตะลึงของเหล่าลูกค้าโดยไม่ทันมีเวลาจ่ายสตางค์ให้ถูกต้องเสียก่อน

วิ่งออกมาได้ประมาณ ๓๐ เมตรก็เหลียวหลังกลับไปมอง จึงทราบว่าคุณพี่ที่โดนเขาเล่นงาน ไปมีพรรคพวกมาด้วยหลายคน ได้ยินเสียงขอยเท้ากรูตามเขามาเป็นขบวน จองฤกษ์บังเกิดความตระหนกกลัวจนหัวฟองขึ้นมาชั่ววาบ แต่ก็พยายามตั้งสติ สะบัดหน้าหันมองตรงและเพิ่มความเร็วในการวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต พยายามใช้ความสามารถของนักกีฬาสมัครให้เป็นประโยชน์ ซินอึดอาดให้ถูกจับตัวได้ละก็ไม่ทราบจะออกหัวออกก้อยอย่างไร อย่างเบาะๆก็เจอย่าปลาหมึก รสเผ็ดเลือดคบบปากเป็นแน่

ในความตื่นเต้นสุดระทึก จองฤกษ์ไม่ปล่อยให้จิตใจตนเองเตลิดผวา เขาเลี้ยวซ้ายเข้าซอยหมู่บ้านที่ใกล้ที่สุด พยายามทำระยะห่างจาก ๓๐ เมตรให้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ความห่างขนาดนี้เป็นโอกาสได้เปรียบ กลายสภาพเป็นมนุษย์ล่องหนได้ไม่ยากจนเกินไป

หลังจากเลี้ยวซ้าย จองฤกษ์วิ่งมาตามทางเปิดโล่งประมาณ ๒๐ เมตร พอเจอบ้านหลังแรกทางขวามือก็ป็นรั้วสูงแคบเกินสี่ระยะฟุตบอล โคดคู่บลงไปโดยปราศจากการกวดควดของอนุญาตเจ้าของบ้าน จากนั้นขอยเท้าวิ่งต่อไปโดยไม่เจอใครขึ้นขวาง เพียงได้ยินเสียงวิ๊ดว้ายจากในบ้านเสียงเดียว พอถึงหลังบ้านก็กระโดดเกาะขอบกำแพงเหวี่ยงตัววาดขาขึ้นคร่อมแล้วหย่อนร่างลงเขตบ้านหลังติดกัน

บ้านหลังนี้เงียบสนิท แต่เร็วเกินไปถ้าจะเสี่ยงซ่อนตัวที่นี่ เพราะบ้านหลังก่อนเห็นตัวเขาแล้ว และมีสิทธิ์บอกทางให้บรรดาชายฉกรรจ์ที่แห่ตามมารุมกินโต๊ะได้ จองฤกษ์หัวใจเต้นแรง แต่ขณะเดียวกันก็เริ่มสนุกกับการถูกไล่ล่าที่เขา นำหน้ามาก่อน กับทั้งมีโอกาสและช่องทางหนีรอดเห็นๆ เขาไม่เคยต้องถูกกวาดตามกระทืบมาก่อน เพิ่งรู้ว่าในความกลัวมีความสนุกเจืออยู่ยิ่งกว่าเกมไหนๆ เพราะขึ้นพลาคก็ไม่ใช่แค่เจ็บใจ แต่จะต้องโดนลงโทษให้เจ็บกายขนาดร้อง โอ้ยลั่นหมู่บ้าน นึกแล้วทำให้ก็ยิ้มตามวาววาวกับสนุกกับการแฉวนชีวิตไว้บนเส้นค้ายนักหนา

วิ่งมาป็นรั้วออกทางหน้าบ้าน ข้ามถนนไปป็นรั้วบ้านที่อยู่เยื้องซ้ายไปสามหลัง นี่คือการผจญภัยที่ทำให้เห็นความแตกต่างของบรรยากาศของเขตบ้านหลายๆแห่งในเวลาไล่เลี่ยกัน บางบ้านก็เงียบวังเวง บางบ้านก็มีเสียงเอะอะมะเทิ่งต้อนรับการปรากฏตัวของผู้นุกรูจ จองฤกษ์ป็นบ้านข้ามซอยแล้วซอยเล่า โดยเดินทางเป็นแนวทะแยงไปเรื่อยๆ ประสาทตื่นเฟริดลึ้มความเหน็ดเหนื่อย กระทั่งกะว่าจุดเชื่อมต่อของสายตาผู้พบเห็นเขาขาดจากกันอย่างยากจะสืบทราบแล้ว อีกทั้งป็นเข้าบ้านที่เงียบกริบสองหลังติดกัน ก็ตกลงใจเลือกบ้านหลังสุดท้ายนั้นเองเป็นแหล่งกบดานชั่วคราว

ตอนที่ ๓ ผู้นุกรูจ

บ่ายคล้อย ณะเลออกมาที่นั่งที่ซุ้มชิงช้า โดยมีเจ้าอุ้ยโหย สุนัขพันธุ์ยอร์กเชียร์ เทอเรียนั่งหน้าตั้งตาแป๋วอยู่เคียงกาย เด็กสาวกำลังอ่านหนังสือธรรมะให้สุนัขคู่อใจฟังด้วยความเชื่อว่านั่นจะเป็นนิสัยป้จจยส่งมันให้ไปเกิดภพหน้าในสุดติภูมิได้

ความจริงสุนัข โดยเฉพาะที่แสนรู้อย่างยอร์กเชียร์นั้น มีบุญเก่าส่งให้มาเกิดในเผ่าพันธุ์ที่ฉลาดและตื่นตัวในการรับรู้มากกว่าสัตว์อื่นอยู่แล้ว หล่อนสังเกตสังกามาแต่ไหนแต่ไร เมื่อเปรียบเทียบระหว่างอุ้ยโหยกับสุนัขทั่วไปตามท้อง

ถนน จะพบรายละเอียดข้อแตกต่างหลายต่อหลายประการ เช่น อู๋โยหยอกทำเหม้อลอยน้อยกกว่า มีท่าทีอยากรู้ อยากเห็น อยากเคลื่อนไหวทำโน่นทำนี่มากกว่า

เมื่อทดลองอ่านธรรมะให้มันฟังนั้น แรกๆเจ้าอู๋โยหยอกทำท่าแปลกใจที่หล่อนไม่เจ๊ะแจะเล่นหัวคลอเคลียกับมัน อย่างเคย และพอเห็นหล่อนก้มหน้าก้มตาพูดกับหนังสือทำเดี๋ยวยู่พักหนึ่ง ไม่หันมามองมันเลยแม้จะพยายามโน้มเนี้ยหรือ เहांเรียกอย่างไรก็ตาม ในที่สุดก็ออกท่าหลุกหลิก หันเหวความสนใจไปทางอื่น

แต่เมื่อหล่อนอดทนอ่านหนังสือธรรมะให้อู๋โยหยอกฟังหลายครั้งเข้า ก็ดูเหมือนมันจะรับทราบผ่านกระแสเสียง ตั้งแต่เริ่มอ่าน ว่าหล่อนกำลังทำบางสิ่งทีพิเศษ ก่อให้เกิดบรรยากาศเยือกเย็นผิดแผกแตกต่างจากธรรมดา สมควรสงบ เสงี่ยมรับฟังโดยดี มันเริ่มมองหล่อนเขม็งด้วยอาการตั้งใจจริงจังนานขึ้น นั่นทำให้เด็กสาวดีใจ และมีกำลังใจทำเพื่อมัน ยิ่งขึ้นเรื่อยๆไปด้วย

“ไฟร้อนมีอำนาจเผาผลาญ ระเบิดเวลามีอำนาจทำลาย แต่กรรมชั่วมีอำนาจเผาผลาญและทำลายสมบัติต่างๆในชีวิตผู้ก่อกรรมโดยไม่จำเป็นต้องใช้ไฟร้อนหรือระเบิดเวลาใดๆ...

“อกุศลกรรมที่ทุกคนก่อไว้ ไม่ต้องการพินิจที่จับเก็บ ไม่ต้องอาศัยสิ่งผู้อยู่ในกายเรา ไม่ต้องแทรกตัวอยู่ในอากาศ แต่เหมือนเงามืดไร้คนที่สามารถติดตามจิตวิญญาณเราไปทุกหนแห่ง ประดุจศัตรูผู้คอยจ้องเล่นงานกันในช่วงโอกาสเหมาะ...

“เราก่อกรรมได้พิสดารเหลือแสน และวิบากกรรมก็ปรากฏแสดงได้หลากหลายเหลือคณานับ ทั้งแบบตรงไปตรงมาเหมือนกับที่เราทำ และทั้งแบบอ้อมๆคล้ายไม่เกี่ยวเนื่องกันกับที่เราทำลงไปเลย อีกทั้งการให้ผลก็ไม่เรียงลำดับแน่นอนเหมือนตอนเราเข้าคิวชมมหรสพ...

“ไม่มีใครสามารถรู้กฎแห่งกรรมได้ละเอียดเหมือนพระพุทธเจ้า รู้แต่ว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ผู้สั่งสมบุญยอมเสวยสุขกับการลอยคอในทะเลบุญ ผู้สั่งสมบาปยอมเสวยทุกข์กับการจมปลักในหล่มบาป ตัวเราย่อมรู้ความจริงนี้อยู่แก่ใจ ไม่จำเป็นต้องให้ใครยืนยันว่าทำบุญเป็นสุข ทำบาปเป็นทุกข์ ความรู้สึกที่ปรากฏอยู่ตลอดเวลาอย่ามัวซัดเจนนพอ เว้นแต่จะไม่ใส่ใจสังเกต...

“หลายบางครั้งบุญกับบาปอาจไม่ปรากฏเป็นแสงสว่างหรือความมืดที่ตรงไปตรงมา โดยเฉพาะในขณะที่ต้องตัดสินใจเลือกก่อกรรมอะไรสักอย่าง สถานการณ์บีบคั้นเฉพาะหน้าอาจทำให้เรามึนงงว่าเส้นคั่นแบ่งระหว่างความดีกับความชั่วอยู่ที่ตรงไหน และการกระทำซ้ำๆจนเคยชินเป็นนิสัยก็มักทำให้เราเข้าข้างตัวเองว่าอย่างนี้ไม่ผิด อย่างนี้ไม่ใช่ความเลว อย่างนี้ไม่น่ารังเกียจ หากปราศจากการไตร่ตรองด้วยปัญญาแล้ว คนเราอาจหลงเห็นกงจักรเป็นดอกบัวได้ง่ายๆ เพียงเพราะไม่เคยเห็นเปรียบเทียบให้ชัดๆว่ากงจักรเป็นอย่างไร และดอกบัวเป็นอย่างไร...

“เมื่ออ่านหรือฟังธรรมะสักพักหนึ่ง ขอให้สังเกตเถิด แม้จะจำไม่ได้ทั้งหมดว่ารับเนื้อหาธรรมะประการใดเข้าไปบ้าง แต่อย่างน้อยที่สุดความรู้สึกเป็นสุข ความรู้สึกโปร่งเบา ความรู้สึกสว่างจากประกายศรัทธาจะค่อยๆก่อตัวขึ้นทีละน้อย ในดวงจิต เสมือนน้ำที่เอ่อขึ้นจนเต็มสระ นั่นแหละตัวอย่างของกุศล นั่นแหละตัวอย่างของดอกบัวที่พร้อมจะบานขึ้นเหนือน้ำ เป็นตรงข้ามกับกงจักรที่ยิ่งหมุนก็ยิ่งผันตัวลงดำไปถึงก้นแหวนแห่งความหายนะ...”

อ่านมาถึงตรงนั้น ณะเลเกิดความเห็นจริงตามด้วยกระแสจิตอันว่างเบาเบิกบานในภายใน จนต้องปิดหนังสือวางข้างตัวชั่วคราว เพื่อเอื้อมมือลูบขนอันละเอียดนุ่มนวลดุจแพรไหมของเจ้าอู๋โยย ด้วยความปรารถนาจะฝากปัญญาทางธรรมในจิตตนผ่านสัมผัสละเอียดละไมไปถึงมันให้ถนัดขึ้น

เด็กสาวรู้สึกถึงสนามพลังอันเป็นกุศลสว่างรอบๆตัว ซึ่งแน่นอนย่อมเกิดจากต้นแหล่งคือดวงจิตอันดีมีศีลธรรมของหล่อนนั่นเอง นาที่ที่รับธรรมปรุงแต่งจิตใจให้เป็นมหากุศลนั้น ดวงจิตมีคุณภาพพอจะหยั่งรู้ได้ว่าสัตว์เลี้ยงของตนพลอยรับอานิสงส์ไปด้วยอย่างแน่นอน คือมันมีใจยินดีในคำพูดและสัมผัสอันเป็นธรรมของหล่อน คุจเดียวกับผู้เดินทางกลางเปลวแดดย่อมยินดีในร่มเงาของไม้ใหญ่ และผู้ผู้ได้ร่มไม้ย่อมคิดอ่านก่อกรรมบนพื้นฐานของความเยือกเย็นใจเสมอ

ทว่าในบัดนั้นณะเลก็มาถึงความตระหนักประการหนึ่ง คือเรื่องของธรรมะนี้ ต้องสื่อกันด้วยภาษามนุษย์จึงพัฒนาเป็นปัญญาขั้นสูง จะสื่อผ่านกระแสจิตตรงๆไม่ได้ เพราะแม้มนุษย์ด้วยกัน ก่อนเปิดหูเปิดตาจับข้อมูลใดๆ ใจต้องสนหวัช้อนั้นๆเป็นอันดับแรก และแม้เมื่อสนแล้วก็ไซ้จะรับข้อมูลได้ครบหมดทุกก้อน บางก้อนเด่นหน่อยก็รับรู้ง่ายและถูกจดจำได้สนิท บางก้อนปรากฏเพียงพราวเลือนก็รับรู้ยากและถูกหลงลืมไปสิ้น ขึ้นอยู่กับพื้นหลังของแต่ละคน ว่าส่งเสริมให้เห็นข้อมูลส่วนไหนรับยาก ส่วนไหนรับง่าย ส่วนไหนน่าจดจำ ส่วนไหนน่าทิ้งขว้าง

เช่นนี้จะหวังให้สัตว์ฟังหล่อนสาธยายธรรมะเข้าใจทุกคำ จดจำได้ทุกตอนละหรือ? คงเป็นไปได้เลย ต่อให้สุนัขพันธุ์ฉลาดขนาดเทียบไอคิวได้กับเด็ก ๕ ขวบหรือ ๑๐ ขวบ อรรถาพของสัตว์ก็ย่อมกีดกันปัญญาระดับสูงไว้ไม่ให้เกิดขึ้น มีแต่อรรถาพมนุษย์นี้แหละที่เหมาะสมแก่การเรียนรู้และยอมรับธรรมะเข้ามาประดิษฐาน ณ ดวงจิตเต็มร้อย

เงยหน้าขึ้นเล็กน้อย เหมือนมองปุยมะฆาตเบื้องบน แล้วลดสายตาลงมามองแค่ระดับหลังคาบ้านตรงข้าม จับจ้องจានรับสัญญาณดาวเทียม พิมพ์รำพึงกับเจ้าอู๋โยยไม่ดังนัก

“บ้านคนมีแต่จันรับสัญญาณภาพเสียงสร้างความบันเทิง ถ้าใครประดิษฐ์จันรับกระแสความดีจากดวงสวรรค์ได้โดยตรงก็คงวิเศษเลยนะอู๋โยย ทุกคนจะได้รู้ทางสว่างไปเกิดในที่ดีกว่านี้กัน”

เจ้าอู๋โยยครางอึ่ง ราวกับตอบว่าเพียงฟังเสียงหล่อนแค่นี้ก็คล้ายรับกระแสความดีจากฝั่งฟ้าแดนสวรรค์อยู่แล้ว ขณะนั่นเอง ผีเสื้อสองสามตัวบินรื้อพันหน้าใกล้ๆ สายตาเจ้าอู๋โยยถูกดึงไปมองจ้อง แล้วเสียงครางอึ่งก็แปรเป็นเสียงเห่าแหลมๆทันที มันโศกแผ่ล้าจากแทบตักเจ้านายไปทางกลุ่มผีเสื้อ และใช้เท้าตะปบอย่างจะขอล่เล่นด้วย

ปกติยอร์กเชียร์จะสนใจสัตว์เล็กเคลื่อนที่เร็วจำพวกหนูมากกว่าอย่างอื่น แต่แปลกที่คราวนี้เจ้าอู๋โยยลงไปเล่นกับผีเสื้อ คงน่าจะเป็นเพราะถึงคราวมาตของสัตว์ปีกตัวน้อย เพราะพอเจ้าอู๋โยยตะปบทีเดียว ชีวิตผีเสื้อตัวหนึ่งก็ถึงกาลอวสานทันที

ณะเลเหลือบตามตามไปเห็นแล้วตกใจแทบสิ้นสติ กริคร้องลั่น ถลันร่างไปย่อลงตีเจ้าอู๋โยยดังป้าบ ยังผลให้สุนัขแสนรักร้องเองด้วยความเจ็บปวดและตระหนกยิ่ง

“อย่านะ! ไปฆ่ามันทำไม?”

เด็กสาววาดเสียงเกรี้ยวหวังยับยั้งฆาตกรรมก่อนสายเกินการณ์ แต่เข้าไปเสียแล้ว ผีเสื้อดวงถูกกลายเป็นแผ่นกระดาษเล็กๆสีสวยที่ขาดวินออกจากกันด้วยแรงฉีกของมือชน ร่างที่เคยบินได้บัดนี้ไร้วิญญาณครองเสียแล้ว

ณะเลหน้าซีดเผือด อู๋โยยชูขึ้นระดับสายตา จ้องตาดูกราวกับกำลังจะเค้นคอมัน

“อยากเป็นหมาไม่ได้ผู้คไม่ได้เกิดหรือไง?”

สุนัขตัวน้อยออกเล่นขี้ฉี่แววน ด้วยเพราะไม่เคยเห็นเจ้านายทำหน้าที่คร่ำครวกับนางยักษ์เยี่ยงนี้มาก่อน มันร้องจิ้งจก หัวหดด้วยความหวาดกลัวถลนถลน พยายามดิ้นหนีให้หลุดรอดจากเงื้อมมือนายผู้กำลังแผ่รังสีอำมหิตปกคลุมไปทั่วอาณาบริเวณ ทำทางเข้าอุ้ยโฮยยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น รู้แต่ว่ามันอาจโดนอาญาร้ายแรงได้ทุกเมื่อ

พอเห็นสุนัขหัวแก้วหัวแหวนตัวสั้นเทา เอาแต่ดิ้นขลุกลก ไม่พยายามใช้เล็บหรือเขี้ยวกับเจ้านายแม้จะเป็นนาระสุดท้าย ณะเลก็กลับสติ เปลี่ยนจากโกรธสุดขีดเป็นสงสารแทบขาดใจแทน เด็กสาวเบะปากร้องไห้โฮ ดิ่งร่างเจ้าตัวน้อยเข้ามาทอดนอม สำนึกผิดที่ตนทำรุนแรงเกินกว่าเหตุ สุนัขพันธุ์เปราะบางเช่นยอร์กเชียร์อาจช็อกตายได้ง่ายๆเพียงเพราะถูกตีและตะคอกคุกคามแรงๆ ปกติวิธีลงโทษสถานหนักก็แค่ตีปากและตวาดห้ามคำเดียวเท่านั้น ที่ผ่านมามันก็ทำกับมันแรงสุดเพียงม้วนหนังสือพิมพ์เคาะกะโหลก เพราะมันเชื่องและเชื่อฟังหล่อนขนาดเรียกชื่อที่เดียวก็หยุดทำอะไรทุกอย่างหมดแล้ว

เมื่อครู่หล่อนขาดสติเอาจริงๆ ด้วยความกลัวบาปแทนมันนั่นเอง แต่หล่อนกลับแก้ไขบาปด้วยการเพิ่มบาปอื่นให้มันเข้าไปอีก คือป้อนกระโถยแห่งโทสะเข้าสู่หัวใจที่หัวจิตหัวใจมันตรงๆ ยามนี้พอกลับสติได้ก็เจ็บยิ่งกว่ามันถูกตีชนิดคุณสับเข้าไป ณะเลกดอดอุ้ยโฮยแน่นแนบชิดอกด้วยความอยากใช้ความอบอุ่นจากเนื้อเนื้อของตนถ่ายถอนความเจ็บออกจากกาย ละลายความกลัวออกจากใจมันเร็วที่สุด

“แม่ขอโทษ...”

พึมพำแบบจ่อริมฝีปากแนบใบหู ครู่หนึ่งเนื้อตัวสั้นเทาของเจ้าอุ้ยโฮยก็สงบนิ่ง มันพลิกหน้ายื่นปากแลบลิ้นเลียคางเจ้านายเป็นสัญญาณว่ามันเข้าใจความอาทรและเป็นสุขอยู่ในอ้อมกอดของหล่อนแล้ว ณะเลหัวเราะแผ่ว ก้มลงจูบหน้าผากมันที่หนึ่งแล้วอุ้มกลับไปนั่งที่ซุ้มชิงช้าตามเดิม พุดประโลมราวกับมันเป็นมนุษย์

“แม่ไม่อยากจะลูกก่อบาปก่อกรรมเป็นเวรภัยติดตัวต่อไปอีก ลูกจะเกิดเป็นอย่างไรก็เพียงครั้งสุดท้าย แม่จะทำทุกอย่างเพื่อให้ลูกพ้นจากกำเนิดเดรัจฉาน”

น้ำตาค่อยๆ ไหลรินลงมา ทว่าน้ำเสียงเรียบนิ่งนุ่มนวลปราศจากความสั่นเครือแม้แต่น้อย

“หนูต้องรู้ว่าการฆ่าสัตว์เป็นกรรมดำ กรรมดำจะทำให้จิตวิญญาณของหนุมืดบอด กรรมดำจะเป็นแรงยึดเหนี่ยวให้หนูดองวนเวียนอยู่กับอบายภูมิ โดยเฉพาะขณะที่หนุมีกษัตริย์แบบนี้ ก็ยากที่จะมีกรรมขาวมาจุดให้ขึ้นสูงได้อยู่แล้ว ถ้าหนวยิ่งทำกรรมดำซ้ำเติมตัวเองเข้าไปอีก ก็จะถูกขังให้ติดอยู่กับความเป็นอย่างนี้ไม่รู้จบรู้อัน”

อยากให้มันเข้าใจทุกถ้อยคำ เป็นแรงปรารถนาที่ยังตรงจากจากกันบึ่งหัวใจหล่อนสู่จิตใจมันอย่างแน่วแน่ และโดยทางใดทางหนึ่งก็อธิบายให้เชื่อได้ยาก ณะเลก็รู้ว่าเจ้าอุ้ยโฮยสามารถรับสารจากหล่อน แม้จะไม่ใช่แบบที่มนุษย์สื่อสารกัน อย่างน้อยเหตุการณ์ตามขั้นตอนทั้งหมดที่เกิดขึ้นก็ต้องทำให้มันซึมซับรับรู้แน่ๆว่าการพรากชีวิตสัตว์อื่นเป็นเรื่องต้องห้าม และมันจะต้องไม่ทำอย่างนี้อีกอย่างเด็ดขาด

เด็กสาวลูบหัวลงไปตลอดหลังสัตว์เลี้ยงที่ใจนับเป็นบุตรในอุทรด้วยความทะนุถนอม สัมผัสนั้นทำให้หล่อนเพลिनแล้วก็รู้ว่ามันเพลिनตาม เพราะเจ้าอุ้ยโฮยหมอบนั่งอยู่กับตักหล่อนราวกับกำลังทำสมาธิจะนั้น

ต่างฝ่ายต่างเพลिनในอาการเป็นคุณฉืออยู่นานหลายนาทิจ กระทบเกิดเสียงตุบใหญ่ที่ข้างกำแพง ทั้งคนทั้งสัตว์ต่างสะคั่งโหยง สะบัดหน้าขยับไปทางต้นเสียงพร้อมกันทั้งคู่ พอเห็นเป็นหนุ่มแปลกหน้าก็ลุกพรูดขึ้นยืนตรงทันที

เด็กหนุ่มผู้บุกรุกยึดตัวจากอาการของขึ้นยืน ฉะเลไม่กรี๊ดร้องอย่างที่น่าจะเป็น อาจเพราะแปลกใจมากกว่าหวาดกลัว เมื่อเห็นชุดเสื้อยืดกางเกงขาสั้น หลังสะพายเป้ กับถุงเท้ารองเท้า นักกีฬา บวกกับหน้าตาทำทางหอบเหนื่อยของหนุ่มแปลกหน้าแล้วรู้สึกในปริศนาเดียวว่าเขาหนีร้อนมาพึ่งเย็นมากกว่าเข้าบ้านด้วยประสงคร้ายอันใด

จงถุกษ์เองก็ทำหน้าคาดไม่ถึงเมื่อเห็นเด็กสาวยื่นอุ้มสุนัขตัวเล็กเหมือนตุ๊กตาห่างไปไม่ถึงสิบก้าว ต่างฝ่ายต่างจ้องจ้องกันอยู่ เด็กหนุ่มก็เอ่ยขึ้นก่อนแบบหอบระหว่างคำ

“ขอโทษครับ ผมหนีนักเลงมา พวกมันตามทำร้าย ขอหลบเดี่ยวเดียวก็จะไป”

เขาขอเช่นนั้นทั้งที่สามารถข้ามบ้านไปได้อีก อาจเป็นเพราะความรู้สึกบางอย่างบอกตนเองว่าพึ่งหล่อนคนนี้ได้

เจ้าอู๋โยหอยเริ่มเห่าและคำรามขู่ ท่าทางอวดศักดิ์ดาเกินตัวตามนิสัยประจำเผ่าพันธุ์ของยอร์กเชียร์ ฉะเลยกมือเช็ดคราบน้ำตาที่อาจตกค้าง ปรับสติให้เข้าที่ได้แล้ว และดบหัวสุนัขของตนเบาๆ กระซิบสั่งให้หยุดเห่า ซึ่งก็ได้ผลทันใจ เพราะเจ้าอู๋โยหอยถูกฝึกให้เชื่อและปฏิบัติตามคำสั่งของฉะเลเสมอ

เงยหน้าขึ้นสำรวจร่างโทรมเหงื่อของเด็กหนุ่ม เนตรงามฉายแววระแวงภัย เอ่ยถามแบบค่อนข้างคาดคั้น

“คุณไปทำอะไรเขาถึงตามทำร้าย?”

“รับรองว่าผมไม่ได้ก่ออาชญากรรมอะไร ผมเพิ่งเล่นแบดกับเพื่อนเสร็จ...” เขาพลิกเป้สะพายหลังมายืนยัน “โชคไม่ดีเดินไปเหยียบเท้านักเลงใหญ่เข้า เขาเลยยกพวกวิ่งตามมากระที่บอยู่นี่”

เล่าแบบรวบรัดชนิดมีเค้ามูลความจริงแต่ขาดรายละเอียด

“มากคนเดียวหรือ?”

“มากับเพื่อน แต่เขาขอตัวกลับก่อนจะเกิดเรื่อง”

“เอ๊ะ...” ฉะเลเอียงคอก่อนคำนวณด้วยความคลั่งคล้ายคลั่งคลา “นี่... ถุกษ์หรือเปล่าล่ะ?”

จงถุกษ์ตาเบิกโพลง ที่คืบแต่แรกเปลี่ยนเป็นนีกออกทันที

“ทรายใช่ไหม?”

แม้ห่างหายจากกัน ๕-๖ ปี ก็ยังมีเค้าหน้าแบบเดียวกับที่เคยร่วมห้องเรียนสมัยประถมปลายพอให้ระลึกถึงกันได้

เด็กหนุ่มยิ้มกว้างขวางขณะที่เด็กสาวทำท่าตะลึงแปดลบ ทั้งสองหัวเราะพร้อมกัน เหลือเชื่อที่เรื่องประจวบเหมาะขนาดพาเขาและหล่อนมาพบกันอีกในสถานการณ์ชนิดนี้ เหมือนมันแห่งกาลเวลากระซิบเดียว เจอกันอีกที่ต่างฝ่ายต่างก็เปลี่ยนรูปร่างเป็นคนละคนแล้ว เพียงแต่ยังคงจำได้ว่าเป็นเพื่อนกันอยู่

“ขอหลบแป๊บเถอะนะทราย”

“อือ... มากกว่าแป๊บก็ได้ ไปเหยียบเท้านักเลงมาจริงๆหรือ?”

จงถุกษ์เดินเข้ามาใกล้ เพราะบัดนี้ไม่ใช่คนแปลกหน้าต่อกันอีกแล้ว เขารู้สึกโล่งอกและหายเหนื่อยไปกว่าครึ่ง

“ยิ่งกว่าเหยียบเท้าหน่อยหนึ่ง เราเปิดประตูห้องน้ำไปชนเขา ทำทางคงจะมาไปโดน โถฉี เห็นโครงจนลมออกหูเลย”

ยังคงขยักไว้ ไม่เล่าให้แจ่มแจ้งแทงตลอดว่าตนไปกวนประสาทส่วนล่างของฝ่ายนั้นอย่างไร แต่ก็ทำเอาฉะเลหัวเราะก๊ากได้เมื่อจินตนาการตาม เห็นจากสั้นๆคือเขาซุ่มซุ่มเปิดประตูชนหลังนักเลง โดจนหัวเสียและวิ่งไล่ตามมาเหยียบทันที

“นั่งก่อนสิ”

เด็กหนุ่มนั่งลงพร้อมกับห่อตามคำเชิญ

“ทรายสบายดีหรือ?”

“อ้อ... ก็โอเค” เด็กสาวชี้เกียดถามกลับตามธรรมเนียม เพราะทราบว่าเพื่อนชายกำลังอยู่ในระหว่างดวงไม่ดีแน่ๆ “ก่อนวิ่งพื้นมือพื้นเท้ามาได้นี่ โคน ไปดูบสองดูบหรือเปล่า?”

“ยัง”

“ตามมาหลายคน?”

“สักห้าหกคนได้มั้ง แต่เราลัดเลาะป็นเข้าบ้านคนมาเรื่อยๆ น่าจะพลัดกันเด็ดขาดแล้ว แต่กลัวพวกนั้นอาจค้อมๆ มองๆ คุ่มเชิงตามทางออกอยู่ เลยอยากขอทรายหลบภัยสักเดียวหนึ่ง”

“เอาเถอะ ไม่ต้องห่วง ทรายมีองค์กรพิทักษ์ความปลอดภัยให้”

ณ ขณะเลพุดยืมๆ พลังก้มมองสุนัขแสนรักของตน จงถุข้มองตาม พอจ้องมันก็ โคนเห่าบ๊อภหนึ่งเป็นการประกาศว่าอย่าได้ลองคิดคิดกล้ากรายเจ้านายของมันเชียวนะ เด็กหนุ่มรู้สึกขบขันและเห็นว่าแม้แต่สัตว์ก็มีความเชื่อเฉพาะตัว ถึงแม้ตัวกระจิวหลิวิ โคนตบที่เดียวก็แล้วคินแล้ว ยังอุตสำห้เชื่อว่ามันมีหน้าที่ปกป้องเจ้านายซึ่งตัว โคนกว่าเป็นสิบๆ เท่าได้อย่างนี้ อีก นึกแล้วน่าจะนงกว่ามันเอาความเชื่อพรรคนี้มาจากท้องแม่หรืออย่างไร

“น่ารักคินะเจ้านี่”

“ถุข้มเรียนอยู่ที่ไหนเนี่ย?”

“ไพทพัฒนา”

เด็กสาวพยักหน้าอย่างพอจะเคยได้ยินชื่อ โรงเรียนมัธยมเอกชนแห่งนั้นมาบ้าง

“กะเอ็นๆ คณะอะไร?”

“ยังไม่คิดเลย”

“จำได้สินิทว่าตอนเด็กๆ เธอหมกมุ่นกับคอมพิวเตอร์มากที่สุดในโรงเรียน น่าจะเลือกเรียนคอมพิวเตอร์”

จงถุข้มเหยียดข้อม ค้านที่จะตอบว่าถ้าเลือกเรียนคอมพิวเตอร์ ก็กลัวว่าตนจะต้องเป็นฝ่ายไปสอนอาจารย์แทน!

ต่างฝ่ายต่างพักเงียบ อาการจุกเสียดจากการวิ่งยาวเริ่มแผลงฤทธิ์ เด็กหนุ่มมองตัวหน้อยๆ ก่อนขีตกายตรงและหายใจ ลึกๆ ณ ขณะเลนึกได้ว่าเพื่อนอาจกระหายน้ำก็เบิกตานิดหนึ่ง

“วิ่งมาไกลคองเหนื่อยแยะ เดียวทรายเข้าไปเอาน้ำมาให้คึกกว่า”

“ไม่ต้องหรอกรทราย ความจริงเพ็งกินอ้อมมาหยกๆ ต้องวิ่งยาวเลยจุกแะค นั้งพักเฉยๆ เดียวก็หาย”

เด็กสาวยิ้มให้ และเขาก็ยิ้มตอบ เป็นฝ่ายถามห่อถนบ้าง

“ทรายละ ตั้งใจไว้หรือยังว่าจะเลือกอะไร?”

“ก็คงจะคอมพิวเตอร์แหละมั้ง รู้สึกว่าวิศวะคอมพิวเตอร์คิงคูดใจคิ”

เด็กหนุ่มจ้องหน้าเพื่อนสาวด้วยแววที่ง ค้ำหน้าเรียว นัยน์ตาค้ำกลมโตส่องประกายสวย รูปทรงองค์เอวแบบบาง แต่ไม่ถึงกับผ่ายผอม รวมแล้วชวนฝันเหมือนรูปการ์ตูนญี่ปุ่น โตขึ้นห่อถนยังน่ารักกว่าที่เขาเคยชอบแอบมองตอนเด็กๆ เสียอีก แต่พอได้ยินว่าห่อถนจะเลือกเรียนวิศวะคอมพิวเตอร์ ก็ทำให้ประหวัดคิถึงค้ำปรามาศของตนเองเมื่อหยกๆ ที่ว่า

ตามสถิติผู้หญิงสวยมักปัญญาอ่อนในเรื่องคอมพิวเตอร์ ยังไม่ทันข้ามวันเขาก็มาสะดุดเข้ากับ ‘ความจริง’ ที่ขัดกันกับ ‘ความเชื่อ’ ของตนเองเสียแล้ว

จงถุกษ์ชอบบุคคลที่เป็นช้อยกเว้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นช้อยกเว้นที่ค้านกับความเชื่อส่วนตัวของเขา

ณชะเลเป็นเพื่อนในยามเขาวัววัยเพียงคนเดียวที่เขาระลึกถึงเสมอมา เคยนึกอยากรู้มาตลอดว่าป้านนี้ชีวิตหล่อนจะยังเหมือนเขาอยู่ไหม และเสียขายเสมอว่าสมัยประถมไม่ตีสนิทให้มากกว่านั้น อย่างน้อยสืบถามที่อยู่หรือเบอร์โทรศัพท์ติดต่อกันไว้เสียหน่อยก็ยังดี จะได้ไม่ต้องเอาแต่คิดถึงอย่างสูญเปล่าอยู่ตามลำพัง

หล่อนเป็นใครบางคนในชีวิตที่เขาจดจำได้อย่างแม่นยำด้วยเหตุผลหลายข้อ ข้อแรกคือดวงหน้าชวนพิศมัยไม่เหมือนใคร ข้อสองคือต่างฝ่ายต่างเป็นเด็กเกียบขริม ไม่สูงสิงกับเพื่อนๆเท่าไร เธอแต่ก้มหน้าก้มตาทำธุระของตัวเอง ซึ่งไม่ค่อยสมวัยเท่าไรนัก คุณสมบัตินี้ทำให้เขามองหล่อนเสมอตน เหมือนสิ่งที่เข้าคู่กันได้ดี เสียแต่ครั้งอดีตนั่งห่างกันเกินไป

เพื่อนหญิงคนนี้ยังมีความพิเศษอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้โดดเด่นไม่เหมือนใคร นั่นคือชื่อ ‘ณชะเล’ ซึ่งหล่อนเคยลุกขึ้นตอบครูภาษาไทยว่าคุณพ่อคุณแม่ตั้งให้เพราะเกิดที่โรงพยาบาลชายทะเล พอคุณครูคิดใจถามต่อว่าพี่สาวหรือน้องสาวมีที่มาของชื่ออย่างไรอีก หล่อนก็ตอบว่ามีพี่สาวชื่อละอองฝนเพราะวันเกิดคุณพ่อต้องพาคุณแม่เข้าโรงพยาบาลขณะสายฝนเริ่มโปรยลงมาเย็นฉ่ำ จงถุกษ์ฟังที่มาของชื่อหล่อนแล้วจำสนิท เพราะนึกถึงที่ไรจะเห็นหล่อนยืนเด่นสดใสที่ชายทะเลวันฟ้าโปรยฝนทุกครั้ง

ที่พิเศษสุดคือหล่อนมีวันเดือนปีเกิดตรงกับเขา เพียงแต่ไม่แน่ใจนักว่าห่างกันกี่ชั่วโมง ช่วงชีวิตคนเรามีโอกาสพบปะและรู้จักกับผู้เป็นสหชาติได้น้อยนัก ตามสถิติคนส่วนใหญ่ไม่เจอเลย หรือเจอก็แค่รู้จักกันห่างๆอย่างเขากับหล่อน จึงเคยนึกอยากเห็นกับตาประสาเด็กชอบตั้ง โจทย์แปลกๆ ว่าถ้าเกิดวันเดือนปีเดียวกัน ทุกอย่างในชีวิตจะต้องเดินตามรอยเดียวกันไปด้วยหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากอยู่ร่วมกัน จะเกิดเรื่องดีร้ายพร้อมกัน หรือว่ายิ่งคุณสองเข้าไปอีก?

วันที่ชะตาแลกเขากับหล่อนมาพบกันควรเรียกอะไร วันแห่งความบังเอิญมหาวินาศ วันแห่งโชควาสนา หรือว่า... วันแห่งความสมหวัง? เขาน่าจะรู้มาตลอดว่าวันหนึ่งต้องเจอหล่อนอีก เป็นความเชื่ออยู่ในส่วนลึก และมันก็กลายเป็นความจริงในบัดนี้แล้ว!

“ลูกสมุนของทรายจ้องเราจิ้ง ทำทางหวงเจ้านายนาดู ยังเป็นลูกหมาอยู่รีเปล่าเนี่ย?”

“โธแล้ว แต่จะดูเหมือนลูกหมาไปตลอดชีวิตนั่นแหละ พันธุ์นี้สังเกตุง่าย ๆ ถ้าเป็นลูกหมาจะขนสั้น ไม่ลากยาวเป็นไม้กวาดอย่างที่เห็น”

“พันธุ์อะไร?”

“ยอร์กเชียร์ เทอเรีย”

“อ้อ... คูนๆหูนะ ทำทางเพาะไว้ขายลูกสาวเศรษฐีโดยเฉพาะ”

แค่ดูด้วยตาเปล่าใครก็รู้ว่ามันเป็นหมาไฮโซไว้ประดับบารมี แต่ณชะเลรีบปฏิเสธพลัน

“ทรายเอาความน่ารักเป็นหลักหรือ ไม่ได้กะไว้รอดใครนะ แล้วคนขายก็เป็นญาติกัน เลยซื้อได้ถูกกว่าราคาจริงในตลาดมากด้วย”

“ซื้อมันล่ะ?”

“อู๋โยโฮ!”

จงฤกษ์อมยิ้ม

“ดูหุ่นกับฟิงชื่อแล้วนึกถึงตุ๊กตาของเล่นมากกว่าอย่างอื่น”

“เขาถึงเรียกเจ้าพวกนี้ว่าเป็นพันธุ์ตุ๊กตาหรือพันธุ์ของเล่นไง เห็นแล้วมันเจี้ยว”

พูดจบก็ประคองเจ้าตัวเล็กขึ้นใกล้ใบหน้า ย่นจมูกทำท่าคล้ายอยากฟัดให้สนใจ ซึ่งมันก็กระดกคลื่นเลียปลายจมูกหล่อนด้วยความจงรักภักดี จงฤกษ์มองนายบ่าวด้วยความรู้สึกอ่อนคลาย สัมผัสได้ถึงสายใยผูกพันแน่นแฟ้นระหว่างมนุษย์กับสัตว์ หายสงสัยว่าทำไมธุรกิจเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงจึงผุดขึ้นเป็นดอกเห็ด ดูตัวอย่างจากเพื่อนสาวตรงหน้าเขาแล้ว ก็เชื่อเลยว่าคงยอมเทหมดกระป๋องให้กับสิ่งที่หล่อนพิศواسแทบขาดใจขนาดนี้

ธรรมชาติของสัตว์เลี้ยงบางพันธุ์เอื้อให้จับตาดูมันตั้งแต่เนิ่นๆ ใจนี่ก็เฝ้าดูมัน เจ้าชีวิตผู้มีสิทธิ์ผูกขาดสามารถกำหนดชะตากรรมของมันย่อมเกิดความผูกพัน ยอมทุ่มเวลาดูแลรับผิดชอบยิ่งขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะถ้าได้รับคำชมจากใครต่อใครว่ามีสุนัขน่ารักน่าอุ้มเหลือเกิน หรือเป็นที่หนึ่งในการประกวดสุนัขแสนสวยสักครั้ง ก็รับประกันว่ามีอะไรเป็นต้องประเคนให้มันหมด

ส่งยิ้มผูกไมตรีกับเจ้าอู๋โยโฮ รู้สึกอ่อนโยนลงมากพอจะยื่นมือไปใกล้มัน ซึ่งก็ยังความแปลกใจให้กับขณะเลเป็นล้นพ้น ที่เห็นหมาจอมหยิ่งของตนยื่นปากเลียมือเพื่อนหนุ่มแสบๆ ทั้งที่เพิ่งเจอกันแค่ห้านาที

“ประหลาดแฮะ มันยอมเลียมือฤกษ์ด้วย สงสัยเสน่ห์แรง”

“ท่าทางทรयरักมันมากนะ”

“เหมือนลูกเลยล่ะ”

“แสดงว่าต้องหวงหน้าดู ขออุ้มคงไม่ให้”

“ทรयरนะให้ฤกษ์อุ้มมันได้ แต่อู๋โยโฮมันจะไม่ยอมให้อู๋มนะซี แม้แต่คนในบ้านจะแตะหรืออุ้มมันก็ไม่ยอม ยอมทรयरคนเดียว ลองสิ”

หล่อนยื่นให้ และจงฤกษ์ก็ทำท่าจะยื่นมือมารับ แต่ผลก็อย่างขณะเลบอกไว้ล่วงหน้า เจ้าอู๋โยโฮรีบม้วนตัวหันหน้ากลับเข้าสู่อ้อมอกนายสาวทันที แดมเห่าบ๊อกรหนึ่งเป็นเชิงตวาดว่าย่ามายุ่งกับฉัน ซึ่งนั่นค่อนข้างเป็นธรรมชาติวิสัยของหมาไฮโซจำพวกนี้

เด็กหนุ่มหัวเราะหึหืออย่างไม่คิดใจถือสา

“พ่อแม่ทรयरยอมลงทุนซื้อเป็นเครื่องเคียงดูให้อยู่ติดบ้านมั้ง ตอนทรयरไม่อยู่ มันก็คงไม่เล่นกับใครและหวงหน้าดู อย่างนี้ทรयरจะยอมตัดใจห่างมันไปนานๆ ได้ไง จริงไหม?”

“ออิ แม่ทรयरรู้แบบนี้ แล้วยังคิดอย่างนี้จริงๆแหละ เคยเปรยด้วยซ้ำว่าพวกหมาของเล่นนี่เหมือนเกิดมามีหน้าที่เป็นโซ่ทองคล้องข้อมือลูกสาวไว้อยู่ติดบ้านช่อง ไม่ต้องเร่อกไปติดยาตีที่ไหน”

ขณะเลคุยให้ฟังเรื่องเจ้าอู๋โยโฮด้วยสຸ້มเสียงของคนมีความสุข ท่าทางชีวิตหล่อนคงเหมือนไขในหิน เติบโตท่ามกลางความรักความอบอุ่นในบ้านที่เต็มไปด้วยบรรยากาศปรองดอง จงฤกษ์นั่งมองด้วยสายตาเล็งแลลึกซึ้ง เขาเกิดวันเดือนปีเดียวกับหล่อน แต่ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ในระดับเดียวกันเลย ดูหน้าตัวเองในกระจกก็ครั้งก็ไม่เคยมีรังสี ‘คุณหนู’ ฉายเด่นแจกเช่นที่เห็นจากขณะเลแม่แต่น้อย

ทว่านั่นไม่ได้ทำให้เกิดความริษยาแต่อย่างใด ตรงข้าม เขากลับมองหล่อนอย่างชื่นชมยินดี และมีความรู้สึกคล้ายได้ร่วมส่วนแบ่งความอบอุ่นในชีวิตหล่อนมา เหมือนขณะเลเป็นต้นธารแห่งความสุขที่ใครๆเข้ามาในรัศมีแล้วพลอยได้ลอยคอสำราญไปด้วย

“ท่าทางชีวิตทรายเป็นสุขคืนะ”

เอ่ยทักอย่างใจคิด ขณะเลเหลือบแลเขาด้วยแววจน

“เราเกิดวันเดือนปีเดียวกัน ชะตาก็จะให้มีความสุขพอๆกันไม่ใช่หรือ?”

จงถุกษ์ตาโตด้วยความคาดไม่ถึง

“ทรายเป็นได้ด้วยที่เราเกิดวันเดียวกัน?”

“จะลืมได้ไง คนเกิดวันเดือนปีเดียวกันมีผ่านมาให้รู้จักซักกี่ราย”

เด็กหนุ่มหัวเราะขินดี อย่างน้อยเขาก็มีความหมายพิเศษในความทรงจำของหล่อนมากกว่าแค่เป็นเพื่อนนักเรียนประถม

“ชีวิตเราสนุก แต่ไม่เคยเป็นสุขเท่าทรายเป็นหรอก อย่างน้อยพ่อแม่เราก็ไม่เอาใจใส่ลูกๆเท่าพ่อแม่ทรายนั่นเอง นี่ก็สะท้อนนะว่าแค่บังเอิญเกิดวันเดือนปีเดียวกันยังวัดไม่ได้ว่าจะโชคดีหรือโชคร้ายกว่ากัน”

เด็กสาวชะงักเล็กน้อย ไม่แน่ใจว่าเขาเอ่ยด้วยอารมณ์ไหน จึงไม่กล้าลอบประโลมเหมือนจะแสดงความเห็นใจใดๆ ได้แต่เบี่ยงประเด็นไปอีกทาง

“เจอถุกษ์แล้วทำให้นึกถึงโรงเรียนเก่ากับพวกคุณครูจัง”

“นั่นสิ บังเอิญจริงๆนะที่เรามาเจอกันอีก”

ขณะเลยิ้มแบบคนที่คิดอีกอย่าง

“ทรายเป็นถูกสอนให้เชื่อว่าความบังเอิญไม่มีในโลก มีแต่เหตุผลที่เราไม่รู้”

จงถุกษ์ยิ้มแบบคนที่เคยครุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องทำงานองนี้มาแล้วอย่างละเอียด

“ถ้าพูดแบบคนขี้เกียจคิดมากก็เรียกว่าบังเอิญ ถ้าคิดแบบศาสนาอื่นก็ต้องบอกว่าฟ้าเป็นผู้ลิขิต ถ้าคิดแบบพุทธก็ต้องบอกว่ากรรมเป็นตัวกำหนด อย่างนั้นใช่ไหม?”

เด็กสาวยิ้มพราดอย่างสบายอารมณ์ รู้สึกว่าเขาเป็นเพื่อนคุยที่ถูกทอด

“ใช่!” ชั่งใจครู่หนึ่งก่อนหยิกนิดๆ “คนเราอยากมองแบบไหนก็มีความจริงให้เห็นตามนั้น อย่างจะมองว่าถุกษ์ ‘บังเอิญ’ ต้องเป็นผู้บุกรุกก็ได้ หรือ ‘ฟ้าขีดชะตา’ ให้งานจนยอมเป็นผู้บุกรุกก็ได้ หรือ ‘เจตนาก่อกรรมทางกาย’ ปีนป่ายกำแพงบ้านคนอื่นจนตกอยู่ในฐานะผู้บุกรุกก็ได้ สำหรับทรายเป็นคนใจดีเชื่อว่าคนเราอยู่ในฐานะอะไรก็ด้วยกรรมที่ตนก่อ”

เด็กหนุ่มหัวเราะเอื้อย เพิ่งตระหนักว่าเพื่อนสาวนอกจากน่ารักแล้วยังฉลาดพูดด้วย

“ถ้าเล็งกันในเรื่องกรรม ก็ต้องว่าเมื่อที่เราเพิ่งวิ่งหนีกรรมที่ไปทำให้เขาโกรธมา แต่ถ้าคิดย้อนไปก่อนหน้าที่เราจะก่อกรรมละ อะไรทำให้เราพลั้งประตุไปโดนลูกพี่เขาในจังหวัดนั้นพอดี? แล้วหลังจากวิ่งหนีต้นใช้กรรมอยู่พักหนึ่ง อะไรล่ะที่ส่งทรายเป็นรับเราพอเหมาะพอเจาะในบ้านหลังนี้?”

“แรงดึงดูดที่มองไม่เห็นไง”

คำตอบนั้นทำเอาจงถุกษ์ชะงักอึ้ง และถึงกับครางทวนคำ

“แรงดึงดูดที่มองไม่เห็น?”

ฉะเลแปรสายตาไปมองกราดสิ่งแวดล้อมรอบด้าน

“ทุกวัตถุเหมือนมีแรงแม่เหล็กดึงดูดอยู่รู้ไหม ตอนกำลังวิ่ง ฤกษ์ไม่มีทางสังเกตหรือกว่าตัวเองกำลังเล่นมาตาม การนำร่องของบางสิ่งที่อยู่เหนือการรับรู้”

เด็กหนุ่มขมวดคิ้วจ้องมองเพื่อนสาวด้วยแววที่

“แล้วเราจะพิสูจน์ได้ยังไงว่าแรงดึงดูดนั้นมีจริง ไม่ใช่แรงผลึกของความบังเอิญ?”

“เอาอย่างนี้ก่อน...” เด็กสาวขยับตัวตั้งตรงด้วยความกระตือรือร้นเหมือนคนที่เพิ่งค้นพบความลับแล้วอยากบอกต่อ “เธอว่าฝ่ามือเธอมีแรงดึงดูดแบบแม่เหล็กได้ไหม?”

จงฤกษ์หรีตาแยกยิ้มมุมปากข้างหนึ่ง ก่อนส่ายหน้าอย่างไม่มั่นใจนัก ท่าทางฉะเลเหมือนรู้ว่ากำลังพูดอะไร ในขณะที่หัวของเขาเต็มไปด้วยความว่างเปล่า และเขาก็ต้องการทราบค่าเฉลี่ยมากกว่าจะยอมรับว่าเขาไม่รู้แม้กระทั่งเรื่องมือของตัวเอง

“อย่างนั้นทรายจะให้ทดลองอะไรง่ายๆที่ฤกษ์จะได้อะเมซิ่งทันที ลองนะ”

“โอเค!”

“ดูมือแรงๆสองสามหนจนรู้สึกร้อน”

ฉะเลบอกเป็นขื่นๆ ซึ่งจงฤกษ์ก็ทำตามทันทีอย่างจะเอาใจ

“นั่นแหละ พอแล้ว แรงมากเดี๋ยวไฟลุก” ห้ามเขาหัวเราะๆ “คราวนี้แนบมือประกบกัน”

เด็กหนุ่มประกบมือพนม เค้าน้ำสบเหมือนไหว้พระ เด็กสาวเห็นแล้วยิ้มขำเล็กๆ

“ค่อยๆแยกมือออกห่างกันสักฟุตหนึ่ง ช้าๆนะ สังเกตไอร้อนระหว่างฝ่ามือที่ยังตกล้างอยู่นิดๆ ถึงออกห่างกันแล้ว ก็ยังชาๆนั่นแหละ... ทีนี้ค่อยๆเคลื่อนเข้าหากันใหม่ช้าๆ สังเกตด้วยนะว่าระหว่างฝ่ามือเหมือนเกิดแรงกระทำขึ้นมา อ่อนๆ”

จงฤกษ์ยังไม่รู้สึกซัดนักในรอบแรก แต่พอแยกมือแล้วเคลื่อนกลับมาอีกหนจนเกือบประกบชิด ก็เริ่มตระหนักว่ามีพลังกระทำบางอย่างเกิดขึ้นระหว่างฝ่ามือจริงๆ

“รู้สึกไหม?”

เด็กหนุ่มพยักหน้า

“อืม... รู้สึกแล้ว”

“ทำความเข้าใจที่สนามพลังระหว่างฝ่ามือนั้นนะ คราวนี้ตั้งให้ห่างกันคงที่สักครึ่งฟุต นั่นแหละ แค่นั้นแหละ... แล้วนี่กำหนดให้มันเป็นแรงดึงดูดที่เข้มข้นขึ้น คราวนี้จะรู้ว่าเธอมีอำนาจควบคุมพลังที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน”

เพียงฉะเลพูดนำนิดเดียว จงฤกษ์ก็พบกับความอัศจรรย์ใจว่าฝ่ามือตนเกิดแรงดึงดูดราวกับมีกระแสแม่เหล็กเหนี่ยวนำให้เคลื่อนเข้าหากัน หน่วยตาของเขาเบิกกว้างขึ้นอย่างทิ้งๆ ริมฝีปากเผยยิ้มงงงัน เคลื่อนฝ่ามือเข้าออกทีละน้อยอย่างเห็นเป็นการค้นพบที่แปลกใหม่

“เป็นไง?”

เด็กสาวถามกลัวหัวเราะ สมใจที่เห็นประกายตาเย็นชาเป็นนิศย์ของเพื่อนหนุ่มทอแววจรัส

“เหมือนเล่นกลเลยนะ”

เขาพิมพ์ และรับทราบด้วยตนเองว่าอาจกำหนดนี่ให้สนามพลังอัดกันเป็นก้อนใหญ่ก็ได้ เป็นแรงดึงดูดก็ได้ เป็นแรงผลักก็ได้ เร่งให้แรงก็ได้ ผ่อนให้เบาก็ได้

“นี่แหละ พวกฝึกวิชาโรคด้วยพลังจิตบางสายก็เริ่มต้นจากการรู้จักแรงดึงดูดระหว่างฝ่ามือแบบนี้ ถ้าเธอรู้สึกถึงพลังได้แล้วเอาไปจ่อหน้าผากคนปวดหัว เขาก็อาจหายปวดหัว ศาสตร์เกี่ยวกับปรมาณจะอธิบายว่าเป็นการเอาปรมาณของเธอไปชดเชยปรมาณที่ขาดไปของคนไข้”

จงฤกษ์ยิ้มปากยิ้มและวางมือลงตัก เกยหน้ามองเพื่อนสาว

“ไม่เจอกันนาน ทราบดีกลายเป็นแม่หมดไปแล้ว”

ฉะเลหัวเราะเสียงใส

“ความจริงนี่ไม่ใช่ศาสตร์ลึกลับอะไรเลย เป็นเรื่องธรรมดาที่เปิดเผยอยู่ตลอดเวลา ทุกคนมีเครื่องมือรักษาโรคติดตัวมาแต่เกิด แต่เราก็ไม่รู้จนกว่าจะมีใครบอกให้ลองใช้”

เด็กหนุ่มผงกศีรษะขอมรับ

“น่าทึ่งดี เพิ่งรู้ว่าพลังแฝงซ่อนอยู่ในฝ่ามือเราด้วย นึกว่ามีแต่ในหนังจีนกำลังภายใน”

“นั่นแหละ อำนาจกรรมนำอัครรย์ยิ่งกว่านั้น มันดึงดูดเธอไปเจอกับนักเลงได้ มันผลักเธอพ้นจากอันตรายแล้วดึงคุณมาถึงบ้านทรายได้”

ชั่ววูบนั้น จงฤกษ์ขนลุกแปลกๆ รู้สึกเหมือนภาพที่ปรากฏตรงหน้าทั้งหมดเป็นการแสดงตัวของพลังบางอย่าง ไบหน้าอันเป็นที่รู้จักดวงนี้มีได้ปรากฏในยามคับขันโดยบังเอิญ บุคคล กาล สถานที่ต่างมีสายใยถักทอเข้าหากัน ส่วนจะส่งแรงผลักใสหรือแรงดึงดูด ก็ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยหนุนหลังที่ลึกลับเหนือการรับรู้ เขาเป็นแค่ตัวอะไรตัวหนึ่งที่ถูกลั่นกรรมชัดไปทางโน้นที่ทางนี้ที่โดยไม่ทราบเหตุผล แล้วพยายามเรียกความประจวบเหมาะทั้งหลายว่า ‘ความบังเอิญ’

สิ้นศีรษะสลัดดูความเห็นอันประหลาดนั้นทิ้ง ก่อนวกกลับไปถามจุดเดิม

“แล้วอำนาจกรรมอะไรดึงดูดให้เราไปเจอกับนักเลง? คนแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนแท้ๆ อยู่ดีๆทำไมต้องมีเรื่องกัน?”

“ไม่รู้” เด็กสาวตอบพลางยิ้มละไม “ทรายไม่มีญาณสัมผัสสว่ากรรมในอดีตชนิดไหนส่งฤกษ์ไปเจอเขา ทรายแค่รู้ว่าการถูกตามไล่ล่าครั้งนี้ต้องมีพลังอกุศลกรรมบางอย่างอยู่เบื้องหลัง เพราะผลคือความเดือดร้อนใจ และหูดหวิดจะเจ็บปวดกาย”

จงฤกษ์ก้มหน้าหลบ แวบนึกขอมรับว่าถ้าเพียงเขาขอโทษขอโพยหมอนั้นจริงๆ โดยไม่มีทีลู่ก็คงสิ้นเรื่องที่ทำหน้าประตู่ห้องน้านั่นเอง แต่จะให้เขายอมรับหน้าชื่นว่าเป็นฝ่ายผิดคงยากหน่อยละ เจ้าเบื่อกันนั่นเสือกตะคอกคุกคามเขาก่อนทำไม

“จะบาปแต่หนหลังปางไหนก็คิดแล้ว เพราะในที่สุดก็ทำให้เราได้มาเจอเพื่อนเก่า ทรายอาจเป็นเหตุผลแท้จริง การประสบเหตุให้โดนไล่ถ่มถั่งเป็นเพียงตัวแปรต่อหน้าเรา”

“ถ้าชะตาจะต้องเจอกัน ถึงวันนี้ไม่วังหน้านักเลง ฟรุ้งนี้ก็ต้องเดินชนกันในห้อง” ฉะเลแย้งด้วยความเชื่อมั่น “ทุกคนบนโลกต่างเป็นกลไกอยู่ในเครื่องจักรขนาดมหึมา และทุกกลไกก็พร้อมจะทำงานตามการควบคุมดูแลของกรรมเสมอ”

“ทรายรู้เรื่องอะไรพวกนี้เยอะจังนะ ถ้ากรรมวิบากมีจริง เขาบอกไว้ไหมว่ามันแฝงอยู่ในรูปพลังแบบไหน?”

“บอก...” แล้วหล่อนก็สาธยายเสียงเรียบสม่ำเสมอคล้ายอ่านเอาตรงๆจากหนังสือ “พลังของดินอยู่ในรูปของความแข็ง พลังของน้ำอยู่ในรูปของความเอิบอาบ พลังของไฟอยู่ในรูปของความร้อน พลังของลมอยู่ในรูปของความพัดไหว แต่พลังกรรมจะอยู่ในรูปของ ‘ความจริง’ ที่เคยมีเหตุเป็นกุศลหรืออกุศล”

จงถุกษ์เม้มปากก่อนทวนคำแบบคิดตาม

“พลังที่อยู่ในรูปของความจริง?”

“ใช่แล้ว พวกเรารู้จัก ‘ความจริง’ กันน้อยไป ความจริงเป็นสิ่งไม่กินพื้นที่ ไม่มีขนาดรูปทรง และความจริงใดเกิดขึ้นแล้วจะไม่บิดเบี้ยวตามเวลาที่ผ่านไป แม้ความทรงจำของเราแปรปรวนเป็นอื่น จำกรรมเก่าไม่ได้แล้วก็ตาม”

เด็กหนุ่มพยักหน้าช้าๆอย่างคนเข้าใจอะไรเร็ว

“อืม...”

“ขอเพียงมีเจตนาก่อเหตุการณ์ และมีเหตุการณ์เกิดขึ้นจริงตามเจตนา เหตุการณ์นั้นๆจะกลายเป็น ‘สัจจะ’ ขึ้นมาทันที พลังแห่งสัจจะนั่นเองถืออำนาจดลบันดาลสูงสุด และทำงานทำนองเดียวกับกระจกเงา ใครก่อภาพความสงบสุขแก่ผู้อื่น วันหนึ่งย่อมเห็นภาพสะท้อนเป็นความสงบสุขของตนเอง ใครก่อภาพความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น วันหนึ่งย่อมเห็นภาพสะท้อนเป็นความเดือดร้อนของตนเอง”

จงถุกษ์กะพริบตาปริบๆ หนาวสันหลังยะเยือกชอบกล

“น่ากลัวนะ...” เอ๊ยแล้วหัวเราะแปร่งๆ “ความจริงคือเกิดมาเราไม่ค่อยทำให้ใครมีความสุขบ่อยเท่าไร”

“บ่อยเหมือนกันแหละน่า” หล่อนรีบให้กำลังใจ “ถุกษ์เคยสอนเลขเพื่อนๆเป็นประจำไง ทรายเองก็เคยต้องถามถุกษ์สองสามหน จำได้สนิทว่ารู้สึกขอบคุณมากๆ เวลาออกจากทางตันได้นี้คนเราจะปลดปล่อยโล่งอกมากนะ วิทยาทานที่เธอเคยทำนะ ขอให้รู้เถอะว่าสร้างความสุขกับเพื่อนๆไว้ไม่ใช่น้อย”

ความดีในวัยเด็กย้อนกลับมาสู่ความทรงจำ เขาไม่เคยนึกถึง อาจเป็นเพราะช่วงหลังค่อนข้างหวงวิชา หรือไม่อยากเสียเวลาเพื่อคนอื่นนัก คนเราพอประพุดคืออย่างใดนานเข้าก็ลืมความประพุดที่เป็นตรงข้ามกันในอดีตได้สนิท แต่ยามนี้เมื่อเพื่อนสาวเตือนให้ระลึกถึง ‘ทาน’ อันเป็น ‘ความจริง’ ที่เคยทำ ก็บังเกิดความอึดอัดอั้นใจอย่างบอกไม่ถูก

“แต่ความดีเล็กๆน้อยๆตอนยังเด็กเท่านั้น ทรายอุตส่าห์จำได้ด้วย”

ฉะเลี่ยนหน้ายิ้มหวานให้ราวกับยื่นดอกไม้แสนสวยเป็นรางวัล

“เป็นเด็กก็ทำดียิ่งกว่าผู้ใหญ่ได้นี้ ใครแบ่งล่ะว่าเล็กน้อยหรือใหญ่โตแค่ไหน อาจเป็นเพราะผลกรรมดีข้อนี้ก็ได้ที่เบรคถุกษ์ไว้ที่บ้านทราย ทรายเคยคิดจริงๆนะว่าอยากตอบแทนถุกษ์บ้าง แต่สมัยเรียนด้วยกันไม่มีโอกาสเลย”

“ขอบใจนะที่ทำให้ระลึกถึงความดีเก่าๆ เราเองลืมไปแล้วด้วยซ้ำ”

เด็กสาวเลิกคิ้วขึ้นสูงด้วยความรู้สึกแปร่งๆกับคำพูดและท่าทีของเขา นาที่นั้นฉะเลี่ยนพบว่าหล่อนและจงถุกษ์ไม่เคยสนิทสนม ไม่เคยรู้จักมักจี่กันจริงจังเลย และช่วงเวลาที่ห่างเหินมานานก็ไม่ทราบว่าเขาก่อกรรมดีร้ายมากมายเพียงใดด้วย

ทั้งสองตกอยู่ในความงันนิ่งครู่หนึ่ง ก่อนที่จงถุกษ์จะเหลือบไปเห็นหนังสือข้างกายหล่อน จึงได้เรื่องทักทำลายความเงียบ

“ก่อนเรามาถึงนี้ทรายกำลังทำอะไร อ่านหนังสือธรรมะเหรอ?”

แม้อักษรกลับหัวในมุมมองของเขาก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคในการรับรู้แต่อย่างใด เห็นถนัดว่าชื่อหนังสือคือ ‘เลือก
เกิดใหม่’

“ใช่... คงไม่หาว่าทรายแค้นคนะที่อ่านหนังสือธรรมะ”

จงฤกษ์หัวเราะเบาๆ

“ทรายพูดจนเราเลื่อมใสได้ขนาดนี้ ถ้าไม่มีความชอบใจฝึกฝ้อ่านหรือฟังธรรมะก็คงแปลกไปล่ะ... ขอเราดู
หน่อยได้ไหม? ชื่อหนังสือน่าสนใจดี”

ณชะเลหยิบและยื่นหนังสือให้เขาตามคำขอทันที มันเป็นพ็อคเกตบุคหนาประมาณ ๒๐๐ หน้า ปกอ่อนรูปประตูด
๑๐ บาน เรียงกันเป็นวงกลม ประตูดแต่ละบานมีสีสันและลวดลายแตกต่างกัน ทั้งสไตเป็นแก้วเจียรไน ทั้งขาวสว่างสาด
รัศมีกระจ่าง ทั้งแดงเขียวลายพริ้ว ทั้งเทาเทาทึบทึม ไปจนกระทั่งดำมืดขรุขระประจุด่างน ตรงใจกลางเป็นคำโปรยปก
สองบรรทัดสั้นๆว่า

ใช้ชีวิตมาถึงไหน

คือเลือกเกิดใหม่ไปถึงไหน

จงฤกษ์พลิกดูปกหลังเพื่ออ่านขยายความตามวิสัยทัศน์ของผู้เขียนอีก

ชาติหน้ามีจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้

ผู้ใดต้องพะวงกับเรื่องเกิดใหม่?

ไว้ใกล้ตายค่อยคิดกันทีหลังไม่ดีหรือ?

ใช่! เรื่องนี้เหมาะสำหรับคนใกล้ตาย!

เช่นชายหญิงวัยทะนงในข่าวอุบัติเหตุ

หรือเด็กนำสังเวชในข่าวเชื้อโรคร้าย

และอาจรวมได้ถึงคนอ่านข้อความนี้

ที่ไม่อาจพยากรณ์การมาถึงของมัจจุราช

ว่าพลาดเมื่อวานแล้วจะเป็นวันไหน!

จนลุกอีกระลอก ปิดหนังสือเงยหน้ามองณชะเลแล้วพูดจากความรู้สึก

“น่าสนใจเหมือนกันนะ”

“เอากลับไปอ่านสิ ทรายให้”

“แต่เหมือนทรายอ่านค้างไว้ ยังไม่จบไม่ใช่หรือ?”

“จบแล้ว แค่เอามาอ่านซ้ำเพราะชอบนะ ฤกษ์เอาไปเถอะ”

หล่อนคะยั้นคะยอด้วยรอยยิ้มของคนอยากให้อด้วยความเต็มใจ จงถูกยัสมผัสผัสระแแสความปรีดาจากการคิดให้ของฉะเลชัคระจ่าง ขณะหล่อนเอ่ยคำสุดท้ายคล้ายมีประกายรัศมีสุขสว่างวาบออกมา ราวกับแสงฟ้าที่เห็นได้ด้วยตาเปล่า เพิ่งทราบจากประสบการณ์ตรง ว่าคนที่ให้อย่างไม่เสียดาย ให้อย่างไม่มีเงื่อนไข ให้โดยหวังความเจริญรุ่งเรืองแก่ผู้รับนั้น มีความน่าอบอุ่นชวนพิศวงเพียงใด

และประสบการณ์พิเศษเพียงชั่วขณะเดียวก็จุดประกายความคิดได้มากมาย จงถูกยัเพียงเห็นประจักษ์ว่าแม้แต่การให้ทานก็มีระดับสมัครเล่นไปจนถึงระดับมืออาชีพ ฉะเลเลเพิ่งสอนเขาผ่านความเป็นตัวหล่อนเอง นั่นคือผู้ให้ยอมเป็นสุขและผู้ให้ยอมไม่เป็นผู้ขาด

“ขอบใจมากนะทราย...”

เอ่ยได้เพียงสั้น ความจริงเขาอยากต่อให้มากกว่านั้น ทว่าเต็มตื่นกับคำว่า ‘ขอบใจ’ ของตนเองว่ากลิ่นออกมาจากน้ำจิตบริสุทธิ์ลึกซึ้งปานใด เขายังไม่เชื่อเรื่องกฎกรรมในธรรมชาติ แต่เขานี้แหละจะเป็นผู้สร้างกฎแห่งกรรมให้กับฉะเลหล่อนให้เขาหลายสิ่งในวันเดียว วันหน้าเขาจะให้หล่อนมีทุกสิ่งตามปรารถนาไปทั้งชีวิต!

ตอนที่ ๔ อุบัติเหตุ

ผู้โดยสารซึ่งเป็นเด็กหนุ่มในชุดเสื้อยืดกางเกงสั้นสะพายเป้เครื่องกีฬาบอกแท็กซี่ให้ชะลอลง

“หลังขวามือข้างหน้านี้แหละ”

รถจอดแอบทางซ้าย พลุห้อยเงินแบงก์ร้อยไปให้ โฆเฟอร์รับมา เหลือบดูมิเตอร์เห็นเลขค่าโดยสารขึ้นมา ๕๕ บาทพอดีก็ถามว่า

“มีเศษ ๕ บาทไหมครับ?”

“ไม่มีเลยพี่ ทั้งเนื้อทั้งตัวเหลือร้อยเดียว”

คนขับเห็นผู้โดยสารหน้าตาขี้ขี้วุ่นเลยยกประ โยชน์ให้ ทอนแบงก์ ๕๐ มาให้ถ้วนๆ อย่างคนมีน้ำใจ เด็กหนุ่มยิ้มที่ประหยัคลงตั้ง ๕ บาท ใครว่าสมัยนี้เศษเงินไม่มีความหมาย อย่างน้อยก็ทำให้ตาเป็นประกายตอนได้เปรียบคนอื่น

“อ้อ! ขอบคุณมาก โฆคดีนะเฮีย”

อวยพรเสร็จก็เถิบไปทางขวา ผลักประตูเปิดฝางเต็มอ้าตามนิสยชอบทำอะไรพรวดพราด ทันใดนั้นเอง รถเจ้ากรรมที่วิ่งตามหลังมาเงียบๆ ก็เฉี่ยวปลายประตู เกิดเสียงลั่นกรูบของบานพับที่หักกะทันหัน ประตูทั้งบานหลุดกระเด็นออกไปกระแทกพื้น โครมใหญ่และนอนแอ้งแม้งบนถนนโกลัๆ จากนั้นจึงตามมาด้วยเสียงเบรกลากยาวชวนสะอึก

“เฮีย!!”

ทั้งโฆเฟอร์และผู้โดยสารอุทานออกมาดังๆ พร้อมกัน โดยเฉพาะพลุห้อยเงินกับมือเท้าหุดอย่างใจหายใจคว่ำ รู้สึกว่าข้างตัวเปิดกว้างว่างโล่งชวนหวิว ผลของการอวยพรอย่างขาดสติสัมฤทธิ์ผลทันใจ แต่เป็นในทางตรงข้ามกับคำอวยพรสั้นเชิง

“ไอ้! ชิบหายเลย ทำไมน้องเปิดประตูไม่ดูตาม้าตาเรือยังงี้ล่ะ?”

คนขับไว้วายทันทีหลังจากผ่านอาการตกตะลึงจั้งจั้ง เด็กหนุ่มขมวดคิ้วเคร่ง แทนที่จะสำนึกผิดกลับมองอีกฝ่าย
ตาขวาง

“กักรมันชีชั่ววังเบียดขนาดนี้ เฮียจะให้ผมทำไงเล่า?”

โซเฟอร์หันทั้งตัวมาเม้มปากจ้องผู้โดยสารวัยรุ่นด้วยสายตาคุ่นเคือง นึกอยากตบกะโหลกสักฟัวะ คำที่ทำผิดแล้วยังทะลึ่งโยนบาปให้คนอื่นอีก แต่พอได้ยินเด็กตัวโตกว่า เกรงว่าตบไปแล้วจะเจอบทกลับเลยจี้เกียจมีเรื่อง และเมื่อเหลือบไปเห็นเจ้าของรถอีกคันเดินลงมาก็เปิดประตูผลุนผลันลงไปเพื่อเจรจาเสียหาย

“เป็นอะไรมากไหมครับ?”

โซเฟอร์วัยกลางคนถามนำเป็นการแสดงความห่วงใย พุทหันมองตาม เมื่อพบว่าเจ้าของรถเคราะห์ร้ายเป็นผู้หญิงแถมสวยเสียด้วย จึงทำให้ลืมรักตัวกลัวความผิด ปั่นหน้าสับสนลุกขึ้นยืนแสดงร่างสูงเต็มสัดส่วนบ้าง ทั้งที่ตอนแรกกะว่าจะนั่งกุมเชิงคูเหตุการณ์เฉยๆ ก่อน

สาวในชุดสูทสีครีมขยับจะตอบโซเฟอร์แท้ก็ชี แต่พอเห็นพุทหันขวับมาทางเขาแทน ต่างสบตากันนิ่งในระยะห่าง รอบด้านราวยุติความเคลื่อนไหวลงชั่วขณะ สีหน้าเคร่งเครียดของหล่อนคลายลงราวกับมีกระแสพลังเย็นเฉียบโจมตีจับปล้น

ความคมคายในร่างสูงของหนุ่มน้อยเสมือนมนต์สะกดจริงให้อึ้งเฉย กระทั่งเขาเป็นฝ่ายเอ่ยก่อนอย่างสุภาพ

“ขอโทษนะครับที่ ผมผลอไป”

อเวระกะพริบตาถี่ๆ

“เอ่อ...คะ” แล้วหล่อนก็เบนสายตามาทางแท้ก็ชี “เดี๋ยวคงต้องเรียกประกันก่อน ช่วยเรียกของฝ่ายคุณด้วยนะคะ”

ท่าทางหล่อนลูกลึกลึกลนเล็กน้อยเมื่อเปิดกระเป๋าหยิบโทรศัพท์มือถือ ทั้งที่เมื่อครู่ยังดูสงบนิ่งอย่างหญิงแกร่งที่เผชิญทุกสถานการณ์ได้อยู่ดี

พุทหันเหลือบมองประตูแท้ก็ชีบนพื้นซึ่งนอนงอเล็กน้อย กระจกراءเป็นใยแมงมุมทั้งบาน แล้วสะบัดหน้าไม่แยแส พาร่างสูงไปสำรวจความเสียหายของโต โยด้าวิวอสสิบรอนซ์เงินซึ่งดับเครื่องจอดเปิดไฟกะพริบอยู่ข้างหน้ากว่าสิบเมตร ก้มๆ เงยๆ ดูทั่วแล้วพบว่ามูมซ่ายด้านหน้าบุบไปพอสมควร แต่ไม่ถึงกับยับเยินเพราะแค่กระแทกผ่าน มิใช่การชนของทีบหนัก

สรุปคือฝ่ายแท้ก็ชีเป็นผู้ได้รับความเสียหายมากที่สุด ประตูด้านขวาตอนหลังหลุดออกมาทั้งกระบิ พุทหันเดินกลับมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย เห็นโซเฟอร์ท่าทางหัวเสียงุ่นง่านมากขึ้นเรื่อยๆ พยายามพูดอธิบายผ่านโทรศัพท์มือถือให้พนักงานประกันภัยเข้าใจเหตุการณ์ทั้งหมด หญิงสาวเจ้าของวิวอสก็เช่นกัน ทุกฝ่ายกำลังสงสัยว่าใครผิด ใครจะต้องชดใช้ค่าเสียหาย

ธรรมดาโลกก็อย่างนี้เอง พอเกิดเรื่องเกิดราวขึ้นทุกคนรู้ว่าต้องมีใครสักคนรับผิดชอบ เพียงแต่ส่วนใหญ่ไม่รู้กฎ และต้องรอคนอื่นซึ่งรับหน้าที่ ‘ดูแลกฎ’ มาตัดสิน โดยเฉพาะกฎซึ่งไม่มีอยู่ก่อนในธรรมชาติ แต่มาเกิดขึ้นหลังจากมนุษย์พากันสร้าง ‘กฎหมาย’ ขึ้นมา

พอคู่กรณีต่างพูดโทรศัพท์กับประกันของตนเสร็จก็หันหน้าเข้าหากัน

“ช่วยชะมัด อย่างนี้ผมคงวิ่งไม่ได้อีกหลายวัน”

อเวร่าทำหน้าเห็นใจ แต่ไม่ทราบจะปลอบอย่างไรถูก เพราะรถของหล่อนก็เข้าไปเหมือนกัน จึงแค่พิมพ์
“นั่นสิ”

แท็กซี่หันมามองเด็กหนุ่มเคื่องๆ

“เฮ้อ! น้องไม่น่าเลย ประกันฯ บอกมาแล้วว่าน้องผิดเต็มประตู พี่จอดแอบซ่ายถูกต้อง น้องเรียกพ่อมาจ่ายทั้งสอง
ฝ่ายเถอะ นี่ไม่ได้วิ่งอีกหลายวันคงต้องขอค่าเสียหายเพิ่ม”

“เอาซึ่งใจก็เอาเถอะ เคี้ยวให้ประกันฯ มาตัดสินก่อน”

พฤษพิศแบบแข็งใจข่มโทสะ ไม่ใช่เรื่องน่าพิศมัยนักกับการโดนแท็กซี่ด่าต่อหน้าสาวสวยเมื่อแรกพบ

“เข้าไปรอประกันฯ ในบ้านเถอะครับ นี่บ้านผมเอง”

หันมาชักชวนหญิงสาวแบบเจาะจง

“ไม่ล่ะค่ะ ขอบคุณ พี่ขอนั่งรอในรถแล้วกัน”

เด็กหนุ่มยิ้มแบบไม่ชัดเจน

“ก็ได้ครับ งั้นเดี๋ยวผมเข้าไปเอาน้ำมาให้”

โดยไม่ฟังคำทัดทาน พฤษพิศเดินไปจួយเป้เครื่องกีฬาจากเบาะท้ายแท็กซี่ แล้วเปิดประตูรั้วหายเข้าบ้าน ไปครู่หนึ่ง
ก่อนออกมาพร้อมน้ำแก้วเดียว เดินคุ่มไปยังรถวีไอเอส

“พี่ครับ...น้ำ”

อเวร่ารับแก้วพร้อมจากรองด้วยมือขวา เข้มยิ้มแทนคำขอบคุณ หล่อนเปิดประตูด้านคนขับ ไขว้ครึ่งหนึ่งและกำลัง
คุยโทรศัพท์ข้างกับใครอยู่ พฤษพิศลงนั่งที่ขอบปูนข้างออกไปเล็กน้อยเป็นการแสดงท่าว่าจะเฝ้ารอเป็นเพื่อน หญิงสาวปราย
หางตาหวานเหลือบมอง เจอยิ้มชื่อบุณอบอุณของเด็กหนุ่มที่ยังเข้าตาแล้วเสียวหัวใจขึ้นมาแปลบหนึ่ง จึงกดปุ่มพักสายกับ
คู่สนทนาชั่วคราว

“น้องเข้าไปรอในบ้านก็ได้ นะคะ เคี้ยวประกันฯ มาแล้วพี่จะกดออกเรียก”

“ไม่เป็นไรครับ ขอนั่งเป็นเพื่อนพี่สบายใจกว่า”

อเวร่าอึ้ง เขาแสดงความรับผิดชอบแบบไร้มารยาทสิ้นดี หล่อนคุยโทรศัพท์ที่อยู่เห็นๆ ยังมานั่งเสียใกล้ราวกับจะ
ขอฟังด้วยคน แต่หญิงสาวกลับปราศจากความขุ่นใจใดๆ เพราะแม้ใบหน้าอีกฝ่ายเขาวิสัยกว่ามาก แต่สายตาของฝ่ายนั้นมี
แรงดึงดูดราวกับแม่เหล็กทรงอำนาจเหนือหล่อน สามารถสะกดให้นี่ก็อยากโอนอ่อนยินยอมตามใจ ลืมล้างเหตุผล
ตามปกติของคนแปลกหน้าที่เพิ่งพบกันได้สิ้น

“เอ่อ...พี่หน่อง” หล่อนหันกลับไปพูดกับผู้อยู่ในสาย “ขอคุยกับน้องในรถแท็กซี่ก่อนนะค่ะ อือ...เดี๋ยวประกันฯ
มา ไม่ก็หน้าที่หอรกมั้ง ค่ะๆ ...แล้วเดี๋ยวโทร.ไปเล่าให้ฟังว่าเป็นไง”

พอหญิงสาวพับปิดมือถือ พฤษพิศก็ยังคงถามทันที

“แฟนพี่หรือครับ?”

ความจริงไม่ใช่ แต่เธอเราไม่เห็นความจำเป็นต้องตอบอย่าง จึงทำที่มินเก็บมือถือเข้าซองเฉย

“ผมชื่อต๋อยนะพี่ พี่ชื่ออะไรครับ?”

อเวร่าเกือบไม่ตอบ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจยอมบอก

“ชื่อเค็กค่ะ”

“โอ้โฮ! ชื่อน่ากินจัง”

หญิงสาวเบนหน้าไปอีกทางหนึ่ง สัมผัสเสียงกับวาจาที่เปล่งจากปากเขาแต่ละคำส่อชัดถึงเจตนาได้กระไดข้ามรุ่น คะเนว่าอย่างน้อยเขาต้องอ่อนกว่าห ล่นไม่ต่ำกว่า ๕ ปีขึ้นไป นำแปลกบ้างก็ตรงที่จนแล้วจนรอดห ล่นยังไม่ยกมือยกขา ปิดประตูใส่หน้าเขาอยู่ดี

“เราอยู่หมู่บ้านเดียวกันแท้ๆ แต่ผมไม่เคยเห็นพี่เล็กเลย”

“พี่อยู่มานานแล้วค่ะ เกือบสิบปีแล้ว ตั้งแต่น้องค่อยอายุไม่ถึงสิบขวบมั้ง”

อเวราใช้น้ำเสียงเตือนอยู่ในที่ให้ระลึกถึงความต่างระหว่างวัย ทว่านั่นดูเหมือนไม่ได้ทำให้เด็กหนุ่มรู้สึกรู้สาเท่าใดนัก

“โห! นานขนาดนั้นเลยหรือ? ผมน่าจะเจอพี่เล็กที่ไหนบ้าง อย่างน้อยก็ตอนกินข้าว”

“พี่ก็ขับผ่านหน้าบ้านต่อมมาตลอดนั่นแหละ แต่ไม่ค่อยทานข้าวแถวนี้บ่อยนักหรอก”

พูดแล้วเอี้ยวตัวไปคว้าโน้ตบุ๊กคอมพิวเตอร์มาจากเบาะด้านหลัง กางขึ้นกดปุ่มเปิดเครื่องเพื่อให้เกิดม่านบางๆ ลดความรู้สึกที่กำลังสนทนากับเด็กหนุ่มโดยตรงอย่างเดียว

“เปิดคอมพิวเตอร์ที่ดวงหระอระ? ดีเหมือนกัน ผมกำลังอยากรู้ว่าทำไมวันนี้มีมือชายนัก”

อเวราอดหัวเราะไม่ได้ หมอนี้ท่าทางเจ้าชู้และมีลูกเล่นแพรวพราว อย่างน้อยก็ทำให้ห ล่นเพลินนึกสนุก รู้สึกคล้ายกลายเป็นเด็กสาวรุ่นกระเตาะที่ถูกหนุ่มน้อยวัยเดียวกันตามจับ

“พี่ไม่เชื่อหรอกค่ะว่าวันเดือนปีมาเกี่ยวกับความเฮงความชวย คนเราประพฤติให้เฮงมันก็เฮง”

พฤษัยมึนๆ ห ล่นละคำที่ควรเติมให้เต็มคือ ‘ประพฤติให้ชวยมันก็ชวย’ ไว้ได้อย่างน่ารัก จึงชักถูกใจพี่สาวคน นี้มากขึ้นเรื่อยๆ

“ถ้าการดูดวงคือการเอาสถิติมาพูด ส่วนใหญ่ก็ตรงนี่ละ อย่างผมเกิดวันพฤษัย ตามดวงคือมองโลกในแง่ดี ไม่อยากทำให้คนอื่นเจ็บปวด แล้วก็รักใคร่รักจริง ใจนึ่งกับคนรักคนเดียว ผมว่าตรงเพลงเลย”

อเวรายิ้มมุมปาก ในเมื่อเขาตีสนิทรวดเร็ว ห ล่นก็ถือว่าพูดได้ไม่ต้องเกรงใจเช่นกัน

“บังเอิญมั้งคะ ที่พี่เห็นนะ ถ้านิสัยแท้จริงออกมาไม่ตรงกับดวงประจำวันเดือนปี ก็จะมีหมอดูแก้แบบเดินไปได้เรื่อยๆ เช่นเวลาตกฟากหรือข้างขึ้นข้างแรมมีส่วนกำหนดให้ความรู้สึกนึกคิดดั้งเดิมแปรปรวน”

“แต่ของผมไม่แปรปรวน!”

เด็กหนุ่มยิ้มเฉียงแบบคือตาใส หญิงสาวเลิกคิ้วเล็กน้อย

“ก็ดีค่ะ เพราะคุณสมบัติของคนวันพฤษัยที่น้องว่ามา ทำให้พี่เกิดไอเดียวางหนึ่ง คือถ้าทุกคนสั่งหมอดูที่องเขา ลูกตัวเองออกในวันพฤษัยเหมือนกันหมด โลกคงเต็มไปด้วยคนหน้าใสใจซื่อมั้ง”

“แล้วพี่เล็กล่ะ เกิดวันอะไร? ผมจะทายให้ดู”

อเวราเห็นความแนบเนียนของเด็กหนุ่ม ในการเข้าถึงเรื่องส่วนตัว เพื่อก่อความรู้สึกเป็นกันเองด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำ ใจหนึ่งเกือบตอบเพื่อลองดูว่าเขาจะใช้ความรู้แบบหมอดูก่ามะลอปพยากรณ์อะไรห ล่น แต่อีกใจก็ไม่อยากเปิดทางสนิทกับเด็กเรว่นัก มิฉะนั้นเด็กจะหาว่า ‘เล่นด้วย’ และสรุปว่าเขามีสิทธิข้ามรุ่น

หญิงสาวใช้สายตามองหน้าจอคอมพิวเตอร์เฉย นิ่งเคาะปุ่มคีย์บอร์ดตื้อๆ ๆ เลื่อนดูข้อมูลในโปรแกรมไดอารี่ที่ปรากฏขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

“ที่เค้าทำงานอะไรครับ? ทำทางเหมือนนักวิเคราะห์ประจำบริษัทใหญ่ที่ไหนสักแห่ง”

“ไม่ใช่ นักวิเคราะห์หรืออะไร เป็นแค่เลขานั่น”

“สมัยนี้เลขาน่ะ ถูกใช้เสียหัวป็นจน ไม่มีเวลานินทานายเลยใช่ใหมพี่?”

เลขานุการฉิวสาวหัวเราะออกมาอีก

“ก็นินทาได้เรื่อยๆ เมื่อมีโอกาส แต่พอเชิญเจ้านายคนปัจจุบันนี้ดี เรื่องน่านินทาเลยน้อยหน่อย”

พฤษระบายยิ้มกริ่มไม่อาจจากใบหน้า เลขานุการที่มีเงินเติมน้ำมันรถคงไม่ใช่ได้เงินเดือนแค่ ๑-๘ พันแน่นอน หล่อนคงเป็นเลขานะ ระดับที่ต้องจบโทกระมัง

“พูดเหมือนเปลี่ยนนายมาหลายคน แสดงว่าที่เค้าทำงานมาหลายปีหรือ? ทำไมหน้าตาอ่อนจัง ตอนแรกเง็งว่าห่างจากผมไม่เกิน ๓ ปีเป็นอย่างสูง”

“น้องต๋อยอายุเท่าไร?”

“สิบเจ็ด”

อเวราถอนใจ

“ของพี่ยี่สิบสี่ คนละรุ่นกันเลย!”

หญิงสาวบอกด้วยเสียงขึ้นจมูก ตอนท้ายลงน้ำหนักแบบข่มเด็กหน่อยๆ

“ฮ้า! เขาทำเสียงตลกอกตลกใจ “ตั้ง ๒๔ แล้ว? ถ้าหลอกผมว่าเป็นรุ่นน้อง ม.๔ ยังอยากเชื่อซะมากกว่า”

“ประกันฯ เมื่อไหร่จะมาก็ไม่รู้เนอะ นานจัง”

อเวราเบี่ยงเบนทิศทางสนทนาอย่างจงใจขอยุ่เรื่องไกลตัว

“เดี๋ยวก็มาครับ เพิ่งไม่กี่นาทีเอง”

“น้องต๋อยโทร.บอกคุณพ่อหรือยังคะ?”

“ยังครับ ต้องโทร.เลยหรือ?”

“ก็ควรจะอย่างนั้น ให้คุณพ่อรับรู้ เพราะต๋อยเป็นคนผัดเนาะๆ และคงเซ็นยอมรับอะไรเองไม่ได้อยู่แล้ว พี่คุยกับประกันฯ เห็นเขาว่านะ”

“แล้วพ่อผมจะต้องโดนแค่ไหนเนี่ย?”

“ก็ต้องดูพวกประกันฯ ประเมินความเสียหาย...พี่ให้ยืมมือถือเอาไหม?”

“ดีเหมือนกันอะ”

อเวรายื่นโทรศัพท์เครื่องจิ๋วให้กับ ‘ตัวซวย’ ประจำวันเงิบๆ พฤษรัสบแบบลอบซ่อนมือสัมผัสหลังมือนี้มของหญิงสาวจนฝายนั้นกระตุกกลับ ขมวดคิ้วข้องด้วยสีหน้าไม่พอใจ เด็กหนุ่มทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ กดเบอร์บิดาแล้วยกขึ้นแนบหูรอ พอผู้อยู่ปลายทางรับสายก็เอ่ยเสียงเรื้อยเหมือนทักทายธรรมดา

“พ่อหรือ นี่ต๋อยพูด...แป็บเดียวพ่อ ไม่มีอะไรมาก คือรถมาชนกันหน้าบ้านเรา ตอนนี้อยู่ประกันฯ อยู่...อ้อ...เอ่อ...จะเรียกว่ายังไงดี คือเป็นความเกี่ยวข้องกับต๋อยโดยบังเอิญนะ...โอ๊ย! ไม่ขนาดนั้นหรือ ผมเปิดประตูแท็กซี่แล้วมีพี่คน

หนึ่งขับรถผ่านมา เขาเลยสอยรางวัลใหญ่ไปพอดี... ไม่ไว้วางใจหรือพ่อ พี่เขาเป็นคนน่ารัก เวลาอมผมทำทางเหมือน
สงสารลูกหมาตัวหนึ่งด้วยซ้ำ... ครึบๆ นั้นแหละ ทุกคนกำลังรอประกันๆ อยู่ พี่เขาแนะนำให้ผมโทร. มาบอกพ่อก่อน... นั่งอยู่
ตรงหน้านี้แหละ ถ้าเขาโวกั๊กป่านนี้พ่อได้ยินแล้ว... นั่นสิ ผมก็ว่านั่นแหละ โอเค เดี่ยวมีความคืบหน้ายังไงจะ โทร. บอกอีก
ที พ่อไม่ต้องหนักใจนะ เรื่องเล็กครับ”

พลุหัดสกปรกตัดสัญญาณและขึ้นคืนเจ้าของ อเวรามองหน้าเขาแบบกลืนขี้ม

“ใครมองใครเหมือนสงสารลูกหมาตัวหนึ่งไม่ทราบ?”

“ล้อเล่นน่า พ่อผมเขาเป็นห่วง กลัวโดนคู่กรณีรังแก ผมพยายามให้เขารู้อ้อมๆ ใจว่าพี่เป็นผู้หญิง”

“ต่อให้เป็นผู้ชาย ใครจะรังแกเธอได้ ตัวสูงเหมือนต้นตาล”

“ผมตัวสูงเสียเปล่า แต่ไม่ค่อยชอบต่อสู้ พ่อเคยเป็นห่วงเสมอ ขนาดโดนตบป้องหูหยามศักดิ์ศรียังเฉย ไม่ได้ตอบ
สักนิด”

“ใครตบ?”

“หลานผม!” เขาตอบหน้าตาย “อายุแค่สองขวบผมยังไม่กล้าทำอะไรมันกินเลย”

อเวราหัวเราะออกมาเต็มเสียง พลุหัดขมขื่น เสียงหัวเราะเปิดเผยของผู้หญิงบ่งบอกถึงการยอมสยบ ไม่แปลกหน้า
ต่อกันเท่าไรแล้ว

“แปลกนะ” พลุหัดสราฟุ้งด้วยความรู้สึกที่แท้จริง “ทำไมผมไม่เคยเจอพี่เคื่อก่อนเลย”

“ก็ไม่เห็นแปลกนี่ หมู่บ้านเราไม่ใช่เล็กๆ ถ้าพี่ออกไปซื้อของปากซอยก็จะเดินหรือขี่จักรยานอีกทาง” อเวราเบะ
ปากขมและกอดอกกระดูกไหล่น้อยๆ “ต่อให้อยู่หมู่บ้านเดียวกันก็เถอะ เราอาจไม่ได้เจอกันเลยทั้งชาติ ถ้าเมื่อไหร่พี่เคื่อก
เปิดประตูอย่างมีสติ!”

“พี่เคื่อกเชื่อเรื่องพลังลึกลับไหม?” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่เล่นที่จริง “คนเรามักเจอพลังภายนอกบางอย่างมากกระทำ
อาจทำให้ขาดสติ หรืออาจตัดสินใจแปลกๆ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน”

อเวราอดขมขื่นไม่ได้ เริ่มใช้หางเสียงสะบัดเหมือนต่อปากต่อคำกับหนุ่มรุ่นเดียวกัน

“อำนาจพลังข่มข่มนะสิ! ทำทางเธอมีอยู่อย่างเหลือเฟือเลยล่ะ”

“ม่าย...” เขาปฏิเสธชานคาง “ผมกำลังพูดถึงพลังบางอย่างที่ส่งมาจากดวงดาวต่างหาก”

หญิงสาวหรีตาคิดหนึ่ง ทำทางเขารวยอารมณ์ขันและให้ความบันเทิงกับผู้หญิงทุกคนที่อยู่ใกล้ได้ตลอดเวลา คุย
กันพักเดียวเหมือนรู้จักมาหลายปี ใจหนึ่งเตือนตัวเองให้ระวัง แต่อีกใจหนึ่งก็สดชื่นเหมือนดอกไม้บานและไม่อยากหุบลง
เร็วนัก

“แปลว่าดวงดาวส่งเธอมาหาพี่หรือ?”

อเวราขยายหน่วยดาจับจ้องเด็กหนุ่ม เริ่มจูดขมขื่นเล่นนัยกับเขาบ้าง ไม่รู้สึกรู้ว่าตนเป็นไก่แก่แม่ปลาช่อนสักเท่าไร
ในเมื่ออีกฝ่ายเป็นคนเริ่มก่อน พลุหัดสานตากับหญิงสาวด้วยแววรั้นรมย์ และคราวนี้หล่อนก็ไม่หลบเลี้ยง คล้ายเริ่ม
ประกาศว่าถ้าเธอแน่ฉันก็แน่เหมือนกัน!

มอเตอร์ไซค์คันหนึ่งชะลอความเร็วลงและจอดสนิทใกล้กับแท็กซี่ เรียกความสนใจจากสองหนุ่มสาวให้หันเหไป
ทางนั้นแทน

“ประกันฯ มาแล้วมั้งพี่เค็ก”

พฤษเดาว่าคงเป็นเจ้าของที่จากบริษัทแน่นอน ผู้มาใหม่เป็นชายร่างอ้วนใหญ่ หน้าตาเคร่งเครียด ทำทางเหมือนพร้อมจะหาเรื่องกับทุกคนในโลกได้ตลอดเวลา นายคนนั้นพูดเป็นงานเป็นการกับแท็กซี่อยู่ครู่เดียวก็หันมาทางพฤษกับอเวรา ก่อนเดินคุ่มมาหา พอใกล้ระยะก็ถามเด็กหนุ่มด้วยท่าทีของคนทีถนัดจู้โจมเป้าหมายทุกเมื่อเชื่อนวัน

“น้องไขใหม่เป็นคนเปิดประตู เปิดดูรถวิ่งมาเลยหรือ?”

“คุณเป็นประกันฯ ฝ่ายไหนครับ?” “ดไม่ได้

พฤษขย้อถามด้วยน้ำหนักเสียงของคนไม่ยอมให้ใครข่มง่ายๆ

“ฝ่ายแท็กซี่! โขเฟอร์เขาทำถูกต้องแล้ว ก็จอดแอบซ่ายตามกฎ แล้วปกติผู้โดยสารต้องออกทางด้านซ้าย อย่างนี้คนขับไม่ต้องรับผิดชอบ อายุเท่าไรแล้วเรา?”

ลีลาพูดและวิธีถามแบบทนายทำให้พฤษสึดอดขึ้นหน้า เพราะไม่ยอกให้อเวราเห็นเขาเป็นเด็กทีถูกใครจี้เล่นง่ายๆ หากอยู่กันเดี่ยวๆ ตัวต่อตัว ใครมาทำนึ่ง โคนเขาเตะกลางถนนเข้าให้สั๊กป้าบแล้ว สูงพอๆ กันคันทะเลิ่งจะข่มกันตั้งแต่แรกพบทีเดียว

“สิบเจ็ด!” ตอบหัวนึ่ง “ผมจะไปรู้ได้ยังไงว่าใครออกกฎให้ลงทางซ้าย ไม่เคยมีใครบอกซั๊กคำ”

เจ้าหน้าที่ประกันฯ โยกสิริระไปมาอย่างแรง

“ไม่ด้าย! กฎหมายบอกไว้ว่าทุกคนต้องรู้กฎ!”

“บ๊ะ! อย่างนี้ก็ไม่ยุติธรรมนะซี คนไม่รู้จะบังคับให้รู้ไปทุกอย่ง กฎมีตั้งก็หมิ่นข้อ”

ทราบดิดาเสียงไปก็ป่วยการเปล่า แต่ทั้งนี้จุดประสงค์ของพฤษแคะจะอัดกำลังเสียงสู้กับชายร่างใหญ่มากกว่าอย่งอื่น ซึ่งก็ได้ผล เจ้าหน้าที่ประกันฯ เริ่มเสียงอ่อนลงด้วยเห็นว่อีกฝ่ายไม่ทำตัวเป็นหมูให้เก็วง่ายนัก เขาถูกสอนมาให้เห็นฝ่ายตรงข้ามของลูกค้ำเป็นเป้าจู้โจมไว้ก่อน การถ่มเป้าให้ฟังได้อาจหมายถึงการเรียกค่าเสียหายเป็นกอบเป็นกำมากขึ้น

“ธรรมชาติของกฎเป็นอย่งนั้นแหละ ไม่ว่าจะกฎหมายประเทศไหน ใครผิดก็ต้องตัดสินตามกฎ ม่ายงั้นคนก็อ้างไม่รู้ดิดาไม่ผิดกันทั้งเมืองนะซี...บ้านน้องหลังไหน ตามพ่อแม่มาคุยดิดา”

“หลังนี้แหละ” พฤษซี้ตอบหัวนึ่งๆ “พ่อผมยังมาไม่ได้หรอก”

“ถ้ามาเด็วนี้ไม่ได้ก็ไปว่กันที่โรงพัก!”

นายอ้วนกระแทกค้ำว่า ‘โรงพัก’ ด้วยหวังจะให้เด็กหนุ่มฝ่อและจินตนาการไปถึงการติดคุกติดตาราง แต่เด็กหนุ่มกลับหัวเราะหึหึและลากเสียงยาวตอบ

“ด้าย! สารวัตรธงไทย สน.ใกล้ๆ นึกินเหล้ากับพ่อผมเป็นประจำ เด็วไปถึงแล้วให้ช่วยไกล่เกล็ยคองง่ายขึ้น”

ตัวแทนประกันภัยผินหน้าไปอีกทาง เขาทำดิดาทีมีเด็กเก็วข้องมหาหลายหน และเห็นความคล้ำยคลึงชนิดนี้หลายครั้งจนได้ข้อสรุปว่เด็กสมัยนี้กล้าสู้ กล้าเถียง แล้วก็มีควมก้าวร้าวสูง ทำให้เล่นงานได้ไม่ถนัดนัก

“ถามหน้อยเถอะค๊ะ สำหรับดิฉันมีขึ้นตอนอะไรยุ่งยากมากไหม?”

นายอ้วนหันมามองหญิงสาว พุดจามุ่นนวลต่างจากทีคุยกับพฤษเป็นคนละคน

“เด็วประกันฯ ฝ่ายของคุณมาก็คองซั๊กอะไรแท็กซี่ปาดะ เป็นต้นว่าทำไมไม่ลือกเบบี่เซฟ ซึ่งก็เอาดิดาอะไรกับแท็กซี่ไม่ได้หรอก คุณกับแท็กซี่เซ้นอะไรทีนี้สองสามแกร็กก็กลับบ้านได้ แต่น้องคนนี้คองมีธุระยาวนานดิดาหนึ่ง เด็วผมกับ

ประกันฯ ฝ่ายของคุณคงต้องพาเขาไปโรงพักด้วยกันเพื่อที่จะลงบันทึกประจำวันว่าเขาเป็นฝ่ายผิดและต้องชดใช้ แยกไป
ถึงนี้ก็ต้องเสียค่าปรับแล้วสิร้อย แล้วพ่อของเด็กก็ต้องมาเซ็นยินยอมรับผิดชอบ ทางบริษัทจะเรียกเก็บค่าซ่อมจากพ่อเขา
ภายหลัง”

“แยจ้ง ถ้าช่วยอะไรน้องเขาได้ก็คงจะดีนะคะ”

น้ำเสียงของอเวรมีความเอื้ออาทรพอจะช่วยปรับบรรยากาศให้ผ่อนคลายลงได้มาก

“อ้อ...เดี๋ยวมีขั้นตอนผ่อนหนักให้เป็นเบาอยู่แล้วครับ ไม่ต้องห่วงหรอก”

นายประกันไม่ขยายความมากกว่านั้น เนื่องจากคนผิวยืนหัวโตอยู่ตรงหน้า อันที่จริงถ้าพ่อของเด็กเชี่ยวชาญคดี
หน่อยจะยากก็ยังไม่่ายก็ยังไม่ได้ ซึ่งนั่นหมายความว่าต้องมีการดำเนินคดีฟ้องร้องกันไป และแม้พ่อเด็กตกลงจ่าย ก็มักไม่
ต้องเสียเต็มจำนวนค่าอะไรเท่ากับค่าแรงที่สองบริษัทประกันภัยต้องช่วยกันชดใช้อยู่แล้ว ขึ้นกับศาลว่าจะใช้ดุลพินิจ
พิจารณาสั่งให้จ่ายเท่าไร โดยเฉพาะคดีที่เด็กก่อขึ้นให้ผู้ปกครองรับผิดชอบ ศาลมักปรานีเป็นพิเศษ

กฎหมายของมนุษย์ คิดโดยมนุษย์ ผ่อนปรนให้มนุษย์ด้วยกันอย่างนี้เอง มนุษย์พยายามจะยุติธรรมต่อกันด้วย
ความคิดและการพิจารณาตามสมควรแก่ฐานะ

ครูใหญ่ผ่านไป หลังจากตัวแทนบริษัทประกันทั้งสองฝ่ายมาถ่ายรูปและมอบใบรับรองการเกิดอุบัติเหตุโดยไม่
เจตนา ไม่ได้ประมาท และมีผู้อื่นเป็นชนวนก่อความเสียหาย ชูระของอเวรมากับแท็กซี่เสร็จเรียบร้อยในเวลาค่อนข้างสั้น แต่
ชูระของเด็กหนุ่มผู้ประมาทขาดสติยังไม่จบ นายประกันทั้งสองพยายามไล่บี้จี้ให้ผู้ปกครองคนใดคนหนึ่งของพฤษมา
เซ็นรับผิดชอบที่สถานีตำรวจ ซึ่งเมื่อติดต่องั่งพ่อทั้งแม่แล้วปรากฏว่าไม่มีใครว่างมาได้เดี๋ยวนี้ จึงจำเป็นต้องนัดหมายกัน
วันอื่น ซึ่งนายประกันทั้งสองก็ไม่เดือดร้อนมากนัก เนื่องจากเหตุเกิดถึงหน้าบ้านของเด็ก เห็นหลักแหล่งที่อยู่กันทนโท่
อย่างนี้แล้ว

อเวรมีน้ำใจอยู่เป็นเพื่อนพฤษจนเจรจาทุกอย่างเสร็จสรรพ แท็กซี่กับนายประกันหายหน้ากันไปหมดแล้ว เหลือ
แต่หล่อนกับเขาตามลำพัง

“เหนื่อยแฮะ”

เด็กหนุ่มทำเสียงครวญเรียกคะแนนสงสารขณะเดินเคียงหญิงสาวเพื่อมาส่งหล่อนที่รถ

“ทีหลังจะได้เข็ดใจ พอรู้ว่าต้องเหนื่อยอย่างนี้ สติคงดีขึ้นแฮะ”

“ครับพี่เค้ก ผมคงเข็ดละคราวนี้ ก่อนเปิดประตูรถครั้งต่อไปคงต้องพนมมือทวามกระหม่อมเพื่ออาราธนาสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์เสียก่อน”

หญิงสาวหัวเราะพลางส่ายหน้าด้วยความอนาถ

“แค่เหลือบคูซ่ายขวานหน้าหลังดีจ่า ก็พอแล้ว” เจ็บเสียดครูหนึ่งก็ปลอบบ้าง “ช่างเถอะ อย่างนี้ถึงมันอีกเลย เป็นอีก
เหตุการณ์หนึ่งที่ผ่านไป”

มาขึ้นนั่งด้วยกันที่หน้าประตูรถ พฤษสแลลึกลงไปในตาอีกฝ่าย

“วันนี้ผมทำอะไรแฮะๆ ผมขอโทษอีกครั้งนะครับพี่เค้ก”

อเวรามยิ้ม เปิดประตูก้าวเข้าไปนั่งประจำที่คนขับ

“ไม่เป็นไร เดี่ยวพอเอารถเข้าอยู่ที่ก็คั่งนั่งแท็กซี่ไปทำงานไม่กี่วันหรอก” บิดบุญแจศตารัทเครื่อง ก่อนกล่าวลา พร้อมโบกมือบ้ายบาย “ไปล่ะ”

“เดี๋ยวครับที่เค็ก”

พฤษภาะขอบประตูเหนียวไว้ไม่ยอมให้หล่อนปิด อเวราเล็กก็สูงเป็นเครื่องหมายคำถามว่ามีอะไรอีก

“ขอเบอร์มือถือของพี่ให้ผมได้ไหม?”

“จะเอาไปทำอะไร?”

“ผมจะช่วยให้พี่เช็คความสามารถของมือถือไง ว่ารับสัญญาณจากที่ไหนได้บ้าง”

อเวราหัวเราะคิก

“มูเยอะจริงนะ”

แล้วหล่อนก็เปิดหมายเลขเครื่องของตนชด้อยชดค่าแต่เร็วปรืดเป็นปีนกล จากนั้นปิดประตูปั้งเหยียบคันเร่ง บั้งรถหนีทันที ทิ้งให้เด็กหนุ่มยืนมองตามหลังจนลับตา จะรู้จักกันต่อหรือจบสิ้นความสัมพันธ์เพียงแค่นั้นก็ขึ้นอยู่กับความสามารถจดจำเบอร์โทรศัพท์ของเขาที่หล่อนยิงให้รวดเดียวหนเดียวในเวลาอันแสนสั้นแล้ว!

ตอนที่ ๕ ใจจริง

เค้าหน้าและสູ້มเสียงของณชะเลติดตามมารบกววจิตใจของเขาไม่จางหาย หล่อนทั้งสวยทั้งน้ารักรวกับจะไม่เปิดโอกาสให้คิดได้ไกลเกินมอง หรือเหมือนยอดสุดแห่งความสุขที่จะได้จากหล่อนคือการเห็นกับตว่านางฟ้ามีจริง ไม่ใช่ให้เชื่อว่านางฟ้ามีไว้หวังครอง

คืนนั้นจงฤกษ์นั่งเล่นกีตาร์อยู่หน้าโทรศัพท์เกือบสองชั่วโมง เพียงเพื่อคิดคำทักทายประโยคแรกให้ออก น่าแปลก นักเลงตัวโตกว่าเขาดังเยะยังไม่กลัว ทำไมอีแค่ต่อสายถึงผู้หญิงคนเดียวถึงกลัวได้ขนาดนี้

แปลกจริงๆ ตลอดบ่ายก็เพ็งคุยกัันคิบคิไม่มีเอะงะเลยสักนิต เพิ่งไม่ทันข้ามวันเขาสุญเสียดความเชื่อมั่นในตัวเอง ไปไหนหมด? การพบหน้าใครแล้วห่างออกมาพักหนึ่งบอกได้ว่าใครคนนั้นมีน้ำนักอิทธิพลทางใจกับเราเพียงใด ณชะเลช่างเป็นอะไรที่เหนือคำบรรยาย เพียงการปรากฏตัวในวันธรรมดาๆของหล่อนก็อาจกลายเป็นวันสุดพิเศษของผู้มีโอกาสพบเห็นเช่นเขาได้ รวมทั้งขังให้จับเจ้าอยู่ตรงหน้าโทรศัพท์อย่างถึงสุขถึงทรมานได้

ถ้าเขาโทร.หาหล่อนทั้งที่เพ็งล่าล่ากันเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน ย่อมหมายถึงการประกาศชัดว่าฉันจะจิบเธอละ เกิดมาจงฤกษ์ไม่เคยมีแฟน ไม่เคยแม้แต่จะโทร.จิบใคร จึงไม่รู้เลยว่าต้องชวนผู้หญิงคุยทำไไหนเธอถึงจะพอใจยอมแะโทรศัพท์อยู่กับเขานานๆ

ทำไมตอนเจอหน้ากันซัดๆถึงหยิบจับอะไรมาคุยได้เยะเยะนัก? อ้อ! บรรยายากแบบเพื่อนเก่ากลับมาพบกันเอื้อให้ชวนรื้อฟื้นความทรงจำโดยไม่ต้องขุดเงิน แต่นี่อยู่เปล่าๆจะให้โทร.ไปชวนระลึกอดีตอะไรอีก?

เจ้าหมาตัวเล็กชื่ออู๊ย์โย้นั้นอีก ตอนอยู่ใกล้จะให้ชื่นชมว่าน่ารักเพื่อเอาใจหล่อนอย่างไรคงไม่แปลก แต่นี่จู่ๆถ้าโทร.ไปชมซ้ำคงพิลึกพิลล

ครั้งนี้จะคุยเรื่องกรรม เรื่องหนังสือที่ห่ออ่านให้ยืมมาอ่าน ก็เพิ่งพลิกๆผ่านไปไม่ได้ไม่เท่าไร อยากรสร้างความประทับใจให้ห่ออ่านเห็นว่าเขาอ่านรวดเดียวจบก็ไม่มีแก้ใจมากไปกว่าฝัน ฝัน และฝันถึงใบหน้าห่ออ่าน ครั้นจะถามส่งเดชเพื่อให้ห่ออ่านเป็นฝ่ายตอบไปเรื่อยๆ ก็ไม่ทราบว่าจะสงสัยอยากรู้เรื่องอะไรบ้าง

สำรวจไปสำรวจมาจึงรู้ว่าเขาไม่ได้กลัวฉะเล แต่กลัวตัวเองพูดไม่ออก กลัวการถูกปฏิเสธ กลัวห่ออ่านเบื่อและขอรวดสายเร็ว และถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็จะทำให้เขารู้สึกไม่ดี พาน โกรธหรือน้อยใจห่ออ่านได้ เนื่องจากเขาเป็นพวกอึดทนใหญ่ อ่อนไหวง่ายเวลาใครทำให้รู้สึกไม่มีค่า

แต่การนั่งรอเขาเจ้าจุกอย่างนี้ก็ไม่ใช่นิสัยถนัดของเขาเช่นกัน เขาชอบเอาชนะ และเขาก็เชื่อว่าคนเราคิดเอาชนะได้ แม้ในเรื่องที่ตนไม่ถนัด เหมือนคนเขียนหนังสือมือขวา เริ่มต้นไม่มีใครรู้สึกว่าจะตัวเองจะสามารถเขียนด้วยมือซ้ายได้ไหว แต่หากกัดฟันฝึกหัดทีละน้อย ผ่านเดือนผ่านปีก็กลายเป็นชำนาญเท่ามือขวาเข้าจนได้

เม้มปากแน่น เป็นไงเป็นกัน เขาจะจับผู้หญิงให้ได้เก่งเท่าที่เก่งคอมพิวเตอร์! ตอนไม่รู้คอมพิวเตอร์ก็เคยกลัวคอมพิวเตอร์มาก่อน เดียวนี้เขาชนะความกลัวคอมพิวเตอร์ได้แล้ว เป็นเจ้าใหญ่ นายโตในอาณาจักรคอมพิวเตอร์แล้วด้วยซ้ำ ทำไมอีกหน่อยเขาจะเอาชนะความกลัวผู้หญิงไม่สำเร็จ ทำไมเขาจะเอาชนะฉะเลมาเป็นแฟนไม่ได้เล่า?

วางกีตาร์ลงกับพื้นข้างตัวก่อนเอื้อมมือไปทางโทรศัพท์ เป้าหมายจะอยู่ใกล้หรือไกล ยาก หรือง่าย ก็ต้องเริ่มด้วยก้าวแรกเหมือนกันหมด และการหยิบกระบอกโทรศัพท์เดี๋ยวนี้ก็คือก้าวแรกที่ว่านั่น!

มือเกือบแตะกระบอกโทรศัพท์อีกนิดเดียว เสียงตื้อๆก็ดังลั่นออกมาจากเครื่อง จองฤกษ์สะดุ้งเฮือกทั้งตัว หัวใจที่เต้นผิดจังหวะอยู่แล้วกลายเป็นเต้นแรง โครมครามราวกับจะเคঁงหลุดจากขั้ว!

เด็กหนุ่มสุดลมหายใจลึกลับและค่อยๆผ่อนระบายออกมาทีละน้อย บังเกิดความคาดหวังริบหรี่ว่านั่นอาจเป็นฉะเลโทร.มา เขาคงดีใจจนบอกไม่ถูก

“ฮัลโหล...”

กรอกเสียงลงไปอย่างแผ่วเบาและหางเสียงสั้น

“เฮ้ย! ฤกษ์หรือ ช่วยดูทีดี”

เป็นเสียงของเจ้าเพื่อนจอมกวน มันทำให้จองฤกษ์คอดก

“เออ... ว่าง”

พฤษหมีปัญหาวางอย่างอันเกิดจากความจำเป็นต้องลงซอฟต์แวร์ใหม่หมด เนื่องจากเสียบการ์ดแปลกๆไว้เยอะ ระบบปฏิบัติการติดตั้งไดรวอร์ฮาร์ด โนมัติให้ไม่ได้ครบ จองฤกษ์ช่วยคล่าปมและบอกวิธีคลี่คลายปัญหาตามลำดับจนเรียบร้อยในเวลาไม่นานนัก แต่ระหว่างนั้นก็ต้องทนฟังพฤษหมีถกกันคำและสาปแช่งว้ายร้ายที่เลวยิ่งกว่าเด็กเลี้ยงแกะในนิทานอีสป ปล่อยโปรแกรมมาเล่นงานชาวโลกได้ลงคอทั้งที่ไม่เคยไปทำอะไรให้

เมื่อทำตามคำแนะนำของจองฤกษ์จนได้ผลสำเร็จเป็นที่เรียบร้อย ทีแรกพฤษหมีสบอกขอบใจและเกือบขอรวดสาย แต่ความช่างสังเกตอารมณ์มนุษย์ทำให้มีแก้ใจได้ถาม

“มึงเป็นอะไร ไปหรือเปล่าวะ สุ่มเสียงทำไมซึมกะทีอย่างนั้น?”

“ไม่มีอะไรนี่”

ตอบตามอัตโนมติของคนธรรมดาที่ชอบปฏิเสธไว้ก่อน แต่แล้ววินาทีหนึ่งก็ถูกใจขึ้นมาได้ พุทฺธสเป็นเพื่อนที่
จัดว่าสนิทมาก แล้วก็เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านผู้หญิงอย่างหาตัวจับยากคนหนึ่ง จะเสียหายอะไรหากเขาขอคำปรึกษาสักหน่อย
ในเมื่อที่ผ่านมาพุทฺธสก็ใช้เขาเป็นที่ปรึกษาเรื่องคอมพิวเตอร์มานักต่อนัก

“เออ... อันที่จริงก็มีอะไรอยู่เหมือนกัน ให้มีงแนะนำบ้างก็ดี... เรื่องผู้หญิงนะ”

พอคำว่า ‘เรื่องผู้หญิง’ หลุดจากปาก จองฤกษ์ก็รู้สึกถึงความตื่นตัวกระตือรือร้นของเพื่อนขึ้นมาเป็นพิเศษทันที คง
เพราะร้อยวันพันปีเขาเขาไม่เคยเอ่ยปากขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับเรื่องพรรคนี้นักมาก่อนเลยสักครั้ง

“อี! เจอคนที่เข้าตาแล้วหรือวะมีง? โหนเป็นไงเล่าอี”

พุทฺธสจินตนาการถึงเด็กสาวรูปร่างผอมกะหร่อง พุดจาไม่เป็น และเกิดมาไม่เคยทำอะไรมากไปกว่าเรียนๆจน
ต้องใส่แว่นหนาเตอะ แต่เขาก็ให้ความสนใจ เพราะลึนอยากเห็นแฟนคนแรกของเพื่อนซี้มาช้านาน

จองฤกษ์เงียบไปครู่หนึ่ง ไม่ทราบจะเริ่มเล่าอย่างไร คิดไปคิดมาเลยตัดสินใจไม่เอ่ยถึงรายละเอียด แต่เปลี่ยนเป็น
คำถามเลียบเคียงแทน

“ต่อ... มีงเคยรู้สึกไหม ว่ามีใครบางคนจะเดินวนเวียนอยู่ในชีวิตของเราเสมอ ถึงแม้ตาไม่เห็น ใจก็จะคิดถึงอยู่
เรื่อยๆอย่างไม่เคยลืม และรู้สึกเล็กๆว่าวันหนึ่งจะต้องโคจรมาพบกันอีก?”

พุทฺธสพยายามกลั้นหัวเราะไว้

“เพื่อนสมัยประถมหรือ?”

เคาส่งเดชแต่ดันถูก เพราะจองฤกษ์ยอมรับง่าย

“อือ”

“จะกะกันวันนี้?”

“เพิ่งเจอเมื่อบ่าย หลังจากที่แยกกับมีง”

“จ้าน... หรือะ!” แกล้งลากเสียงยาวเหมือนคนอุทานด้วยความตกตะลึง “เสียคาญน่าจะไปต่ออีกแป๊บ แต่เจอ
แฟนที่ร้านก๋วยเตี๋ยวนี้ไม่โรแมนติกละวะพับผ่า ร้านนั้นแคบก็แคบ ร้อนก็ร้อน”

จองฤกษ์ขมุกขมูญกับคำวิจารณ์อันเกิดจากความเข้าใจผิด แต่ก็ไม่พยายามแก้ความเข้าใจของเพื่อน เพราะถ้าจรรยา
วิธีพบผละแล้วจัดอยู่ในประเภทหนีบาทามารัก ฟังแล้วจะยังไม่โรแมนติคหนักเข้าไปใหญ่ จึงอยากตัดตรงเข้าประเด็น
ที่น่าสนใจกว่านั้น

“เขาทำให้กูเริ่มนึกถึงสิ่งที่เรามองไม่เห็น สัมผัสไม่ได้ แต่ควบคุมเส้นทางโคจรระหว่างมนุษย์เอาไว้ คำถาม
คือ... มีงไม่เชื่อเรื่องบุญบันดาลหรือบุพเพสันนิวาสอะไรทำนองนี้ใช่ไหม?”

พุทฺธสเลิกคิ้วสูง แสดงความเห็นแบบตรงไปตรงมา

“เรื่องร่วมบุญมาแต่ปางก่อน เรื่องบุพเพอาละวาดอะไรเทือกเนี่ยนะ ถึงมีจริงก็ไม่ยิ่งไปกว่าปัจจัยแวดล้อมที่ปรากฏ
อยู่เดี๋ยวนี้หรอกโว้ย คิดง่ายๆนะ เขาว่ารักแรกพบหมายถึงการเจอเนื้อคู่ที่แท้ ที่ติดตามกันมาแต่อดีตชาติ แล้วเกิด
ปรากฏการณ์ ‘รักทันทีที่เห็น’ ไซ้ไหม? ภูวาทูฝึกสะกดให้ผู้หญิงเห็นภูแล้วรู้สึกเหมือนเจอรักแรกพบมาได้หลายคนแล้ว นี่
ฟังพวกอืบอกเองกับปากนะ ไม่ได้ถามไถ่ ไม่ได้เพื่อเจ้าข้างตัวเอง”

จงถูกระเบิดระเบิดไปเรื่อยๆ ปล่อยให้ฟังด้วยความสนใจ เพราะเมื่อบายนี่สบตากับขณะเลแล้วนึกถึงคำว่า ‘รักแรกพบ’ ขึ้นมาจริงๆ

“หรือ?”

“เชื่อเหอะ รักแรกพบน่าจะอธิบายเป็นวิทยาศาสตร์ได้ ชนิดที่ว่าถ้าจัดฉาก เตรียมองค์ประกอบฝ่ายพระฝ่ายนาง ทั้งระยะห่าง บรรยากาศแวดล้อม กับจังหวะที่หันมาเห็นกัน ถ้าลงตัวเหมาะสมนะ ร้อยทั้งร้อยสบตากันวูบเดียวเสียวหัวใจ แปลับ รู้สึกเหมือนเคยอยู่กันมานานแต่ชาติปางก่อนหมดแหละ แต่อยู่กันเดือนเดียวอาจคบกันหัวฟูฉีกได้เพราะเห็นได้ เห็นพุงกันถนัด ‘รักแรกพบ’ แล้ว ‘คบจนเกลียด’ นี่มีให้เห็นเป็นหลักฐานของแท้ให้เกลื่อนโลก อย่าเอาานิยมนิยายอะไรมาเลยวะ ไอ้เรื่องป๊องๆปรี๊ดปรี๊ดตอนแรกพบสบตานะ”

อันที่จริงพฤษึกคิดมากกว่าที่พูด นั่นคืออาการรักแรกพบจะเกิดขึ้นง่ายกับพวกสวยหล่อที่มีประกายเสน่ห์บาดตาบาดใจ แต่เนื่องจากไม่คาดว่าผู้หญิงของจงถูกฤษึกจะเข้าข้างจึงละไว้

“มึงว่าเป็นเรื่องที่ฝึกกันได้ด้วยหรือ รักแรกพบเนี่ย?”

“เออสิวะ!” พฤษึกยืนยันอย่างแข็งขัน “อย่างถ้ามึงแข่งอะไรชนะบ่อยๆ เวลาลงสนามจะรู้สึกเชื่อมั่นว่าต้องชนะอีก แค่นั้นก็เหมือนพลังสะกดให้คู่แข่งรู้สึกฝ่อแล้ว เหนื่อยน่าให้อีกฝ่ายเชื่อตั้งแต่ปะหน้ากันแล้วที่ต้องแพ้มึงแน่ ผลจริงๆจะออกมาจะแพ้หรือชนะไม่รู้ แต่ความรู้สึกแรกที่เริ่มลงสนามจะมีอิทธิพลทางใจไปกว่าครึ่ง ทำนองเดียวกันถ้ามึงชนะในเกมรักมาตลอด มองใครก็จะแน่ใจว่าตัวเองต้องเสร็จมึงแน่ ความรู้สึกฝ่ายมึงที่มีอยู่อย่างนี้แหละ ไปสร้างความรู้สึกเหมือนรักแรกพบขึ้นในอีกฝ่าย”

“อือม... ฟังเข้าคำ”

“ความรู้สึกอ้างอิงถึงเงินหรือเสียวหัวใจแปลับปล้ำบเนียนะฤกษ์ ถ้าช่วงชีวิตมึงเจอคนเดียวจะอยากปกป้องเชื่อว่านั่นคือการพบรักแท้ แต่ถ้าเจอเดือนละสามหนอย่างกู มึงจะรู้สึกชินชา เห็นเหมือนรสเป็บซี่ที่เปิดขวดกินก็ครั้งก็ซ่าและน่าดีใจแบบเดิม แต่ขอโทษ เป็บซี่ไม่ใช่ น้ำอมฤตนะครั้น น้ำอมฤตเป็นแค่เรื่องเหลวไหลในนิทาน... สรุปคือที่มึงเจอไม่ใช่รักทั้งรักแท้ติดตามมาแต่ปางไหนทั้งนั้น มันเป็นเรื่องแรกพบสบตาแล้วเกิดประกายแม่เหล็กไฟฟ้าขึ้นมาด้วยความประจวบเหมาะต่างหาก มึงก็เล่าเองว่ารู้จักเขามาแต่เด็กใจ ใจเลยมีเขาฝังอยู่ในความทรงจำส่วนลึก เจอปั๊บเลยอยากจะนึกว่าเป็นเจ้าข้าวเจ้าของกันมาแต่อดีตชาติ บรรยากาศอดีตๆมันมีมันดั่งลึงเว้ย แค่นี้ผ่านไปได้ห้าหกปีเจออีกทีก็ซึ้งสุดๆเหมือนจากพรากมาชั่วคราวก็ชั่วคราวได้”

“อือ...”

จงถูกฤษึกเริ่มตระหนักว่าโอกาสเจอผู้หญิงน้อยๆอย่างเขา ไม่มีทางเข้าใจเรื่องรักๆใคร่ๆดีไปกว่าผู้เป็นสหายอย่างแน่แท้

พฤษึกซัดต่อ

“เด็กมึงชื่ออะไรวะ?”

“ทราย...”

จงถูกฤษึกตอบด้วยความรู้สึกละเมียดละไม เหมือนมีสายน้ำเย็นรินผ่านหัวใจ พฤษึกฟังน้ำเสียงอ่อนโยนของเพื่อนแล้วหัวเราะหึหึ

“เท่าที่เก็บสถิติมานะ ชื่อทรายนี้พบบ่อยทุกคน เพราะฉะนั้นถ้ามีโอกาสมองอย่าช้า”

จงฤกษ์สะอึก อารมณ์ละมุนสะอึกก็ทันที เปลี่ยนเป็นจุนขาดแทน

“มีงไม่ม่งายเรื่องบุพเพสันนิวาส แต่ทำไมม่งายเรื่องชื่อแช่ละ มีอย่างเหวอะชื่อทรายแล้วพบบ่อย อย่างนี้คงไม่มีพ่อแม่คนไหนเอาไปตั้งให้ลูกสาวหรอก”

พฤหัสหัวเราะก๊าก

“สถิติโวย! สถิติ! ไม่ใช่เลือกเรื่องม่งายส่งเดช มีงลองสังเกตสิ พวกชื่อ โหลๆนะมักมีคุณสมบัติสามัญบางอย่างร่วมกันอยู่ อย่างคนชื่อ ‘ปัญญา’ เงี้ย มักเก่งกันทุกคน”

จงฤกษ์ขมวดคิ้วนิดหนึ่ง พฤหัสเป็นตัวอย่างของคนจำนวนหนึ่งที่ภูมิใจกับการไม่ม่งายแบบสับสนๆกันมา อย่างเช่นปฏิเสธรกสวรรค์และการเวียนว่ายตายเกิด แต่ก็ทะเล้งไปภูมิใจสร้างความสำเร็จส่วนตัวขึ้นมาไว้เป็นความม่งายเฉพาะตน

ด้วยวิธีเชื่อแบบเขา ก่อนอื่นจงฤกษ์จะยอมรับว่าเขาไม่รู้ คนชื่อ ‘ปัญญา’ จะต้องเก่งเสมอไปหรือเปล่านั้น ถ้าอยากรู้ขึ้นมาจริงๆก็ควรเอาคนชื่อ ‘ปัญญา’ มาเรียงคิวทดสอบสัก ๑๐๐ นาย หากเกินกว่า ๙๕ นายเก่งกาจพิศดารมาเกิน คนชื่ออื่น จึงค่อยคล้อยตามความเชื่อของพฤหัสได้ ส่วนพฤหัสคงไม่ต้องการพิสูจน์ให้เป็นทฤษฎียุ่งยากเปล่า แค่เจอคนชื่อ ‘ปัญญา’ สองสามนายแล้วบังเอิญเก่ง ก็เป็นอันสรุปว่าใช่ ปักใจยึดมั่นว่าความเชื่อของตนถูกต้องแน่แล้ว

แต่ย้อนกลับมามองตัวเอง เขาเจอรักแรกพบหนเดียวก็เหมือนอยากจะทำใจเชื่อเรื่องบุพเพสันนิวาสทันทีเช่นกัน เป็นความเชื่อแบบไม่รู้เหนือรู้ได้ ทั้งที่ผ่านมาก็ควรจะว่าอย่างไรไม่เคยสน แค่ปฏิเสธง่ายๆว่าไม่เชื่อหรือก ปางก่อนปางหลังอะไร

นึกแล้วปลงสังเวช คนเราชอบเถียงในเรื่องที่ต่างฝ่ายต่างรู้แค่ครึ่งๆกลางๆ จงฤกษ์จึงสรุปว่า

“งั้นเอาไว้มีงมีลูกแล้วเลือกชื่อหน่อยดี แบบที่สถิติฟ้องว่าจริงใจกับผู้หญิงซะมั่ง ไม่ใช่ตั้งหน้าตั้งตาแต่จะพบบัวเหมือนพ่อ”

พฤหัสอดหัวเราะไม่ได้

“กูยังไม่เคยเห็นเลยอะฤกษ์ จริงใจกับผู้หญิง จะชื่อโหลหรือชื่อเป็นเอกลักษณ์ ผู้ชายเรามันก็อยากพินจะไปเรื่อยแหละ สมัยนี้แล้ว ยังพูดเรื่องความจริงใจทางเพศได้ลงคอ มีงมัวไปอยู่ที่ไหนมาวะหา?”

“กูก็อยู่ที่บ้านกูนี้แหละ แล้วก็เชื่อว่าความจริงใจกับเพื่อนต่างเพศมิได้ ถ้าเจอใครที่ทำให้ใจเราอ่อนโยนพอ”

“ฤกษ์... มีงฝันไปเถอะว่าเจอใครที่ทำให้หัวใจนุ่มน้อม มีแรงบันดาลใจยิ่งใหญ่ใหม่เอี่ยม เรียนจบทำงานแล้วแต่งงานอย่างมีความสุขไปจนชั่วชีวิต กูจะบอกให้นะ โลกยุคเรามีแต่ความโหดร้ายโวย อ่านข่าวเมื่อเร็วๆนี้ไหม? คู่บ่าวสาวชาวแอฟริกาได้ไปฮันนีมูนกันแล้วเจ้าสาวถูกฮิปโปกัดตาย ไม่รู้เจ้าบ่าวแกลิ่งพาไปให้ฮิปโปกัดหรือเปล่า มีอย่างที่ไหนใครเขาฮันนีมูนกันในเขตอันตรายอย่างนั้น”

จงฤกษ์ยิ้มขึ้นที่เพื่อนของเขา มองโลกในแง่ร้ายไปได้เรื่อย ชักน่าสงสัยว่าระหว่างเขากับเพื่อน ใครโหดหรือใครโหดกว่ากัน ไบหน้ากระซอกใจสาวช่วยให้พฤหัสมีประสบการณ์ทางเพศเร็ว ถึงที่หมายได้ด้วยทางลัดเสมอ จึงเบื่อง่ายเพราะซาชินกับการถึงเนื้อถึงตัวโดยไม่ต้องออกแรงนาน เมื่อขลุกกับเรื่องได้เข็มขัดจนกลั่นแกล้งกันขึ้นมาจนจุกอยู่ตลอดเวลา สมองจึงมีนเมาจนรู้สึกเหมือนทั้งโลกมีแต่ของเหม็น หายของหอมของสะอาดไม่เจอ

จงฤกษ์รู้ตัวดี ในสายตาเพื่อนแล้ว เขาคงเป็นไปก่อนดวงอัปมงคลของอร่อยหลายๆแบบ แต่ในสายตาของ เขายามนี้ พุทฺธสัเป็นสื่อร้ายดวงซวยที่หมดสิทธิ์รู้จักกับ ‘ใจจริง’ ระหว่างหญิงชายว่าให้ความรู้สึกแสนดีขนาดไหน

“เฉลี่ยแล้วมีงมีแฟนปีละกี่ราย?”

จงฤกษ์ถามเล่น พุทฺธสัหัวเราะโอ้

“ไม่เคยนับหรอก วันนี้ก็เพิ่งเจอบึงใหม่อีกหนึ่ง”

“หมายถึงที่สนามแบดนะเหรอ?”

“เปล่า... เด็ดกว่านั้น!”

จงฤกษ์เบิกตากว้างนิดๆ ป่วยการถามว่านี่เรื่องจริงหรืออ่าเล่น เพราะที่ผ่านมาพุทฺธสัไม่จำเป็นต้องมูสารีเรื่อง ผู้หญิง

“เจอที่ไหน เมื่อไหร่?”

“หน้าบ้านกูเอง หลังจากแยกกะมึงนะแหละ!”

จงฤกษ์ทำหน้าจงนว่าอะไรจะบังเอิญขนาดนั้น เล่นแบดเสร็จเจอผู้หญิงกันคนละคน

“เขามาขายประกัน?”

“อย่าเดา รับรองไม่มีทางถูกหรอก คนนี้เป็นสาวออฟฟิศโวย อาจจะเลขาฯหรือผู้ช่วยท่านประธานบริษัทใหญ่ อะไรสักแห่ง”

“อ้อ! ข้ามรุ่งแล้วนะมึง”

“ก็อยากลองรสชาติใหม่มั้งดี เห็นอีบอกว่าอายุ ๒๔ แก่กว่าพวกเราเจ็ดแปดปี”

“ฮือ! รุ่งนั้นมาให้มึงไปถึงหน้าบ้านได้ยังไง รถเสียแล้วมึงไปช่วยเงิน?”

พุทฺธสัหัวเราะแปร่งๆ

“ก็ทำนองนั้นแหละ” แล้วเขาก็ตัดเข้าสู่บทสรุปโดยปราศจากที่มาที่ไป “เมื่อชั่วโมงก่อนกูก็เพิ่งโทร.คุยด้วย ยิ่งคุย ยิ่งชอบ”

“ต่างรุ่นขนาดนั้นคุยกันรู้เรื่องหรือ?”

“ชวนคุยเรื่องที่เรารู้ มันก็ต้องรู้เรื่องชีวะ”

“ระวังนา ยี่สิบกลางๆแล้ว นี่ไม่พูดเล่นนะ แถวบ้านกูตามเตาะเมียน้อยเสียโดยไม่รู้ตัว เจอคนตามยิงปืนขึ้น สมอง หลบไปกบดานต่างจังหวัดเป็นเดือนๆ ผู้หญิงพวกนี้พร้อมจะป็นรั้วออกมามีชู้อยู่ทุกวัน คูดีๆก่อนเออะว่าบึงใหม่มีงมีเจ้าของหรือเปล่า”

“ก็ไม่เห็นเขาบอกว่ามีนี่ เผลอๆอาจจะกำลังแหงนูกูก็ได้โอกาสทำบุญสงเคราะห์ซะ สมัยนี้ยี่สิบกลางๆไปถึงสามสิบ ต้นๆนะ หัวใจกำลังว่าง แล้วก็เส็งหาตัวจริงกันอยู่ทั้งนั้น ถ้าเคยผ่านมือผู้ชายมาก่อนเนี่ยจะไม่คิดมากเรื่องเสียเนื้อเสียตัวหรอก ของเคยค้นมาแล้วก็ต้องหาไม้เกากันต่อไป ตามสถิติจะกล้าลองของใหม่ได้เรื่อยๆ”

จงฤกษ์หัวเราะอย่างอนาใจ

“สถิติอีกแล้ว! เรื่องผู้หญิงนี่มึงเป็นจอมสถิติซะจริงๆ ต่อไปจะทำอาชีพอะไรวะ?”

“อาจจะเป็นพวกจัดประกวดนางงาม”

“น่าจะออกแนวพ่อเล้ามากกว่า รอบรู้เหลือเกิน”

พฤษระเบิดหัวเราะ

“ถ้าเป็นพ่อแล้วได้ลองของใหม่ไปเรื่อยๆก็ยอม!”

“ถามมึงคำเถอะ” ของฤกษ์พูดแบบเป็นงานเป็นการหลังจากหายกระดากแล้ว “ทำยังไงถึงจะมั่นใจได้ว่าเรามีเสน่ห์พอจะมัดใจสาว? เอ่อ... มึงเข้าใจไหม หมายความว่าหน้าตาธรรมดาๆแบบกูเนี่ย อยากให้เขาหลงรักเรา เห็นเรามีเสน่ห์”

พอเพื่อนถามเสียงขริม พฤษก็ช่วยตอบแบบจริงจังเช่นกัน

“เอาจากความเข้าใจของมึงก่อน มึงคิดว่าเสน่ห์คืออะไร?”

ของฤกษ์ก็คิดพักใหญ่ ก่อนเลือกคำตอบที่เชื่อว่าใช่ที่สุด

“ความจริงใจ”

ตอบเสร็จก็แทบจะเห็นเพื่อนหนุ่มหันหน้าไปอย่างแรง

“ไม่ช่วย! มึงจำไว้ว่าความจริงใจไม่ใช่เสน่ห์ เพราะความจริงใจเป็นนามธรรม มันยังใส่ตาสาวให้สาวตาบอดไม่ได้”

เด็กหนุ่มผู้รู้ตัวว่าเป็นไปอ่อนอีกอีก

“อ้อ... มันอะไรละ? รู้ว่าคนยิ่งโง่ๆก็เลือกลองมูมียุ่กันแหละ”

พฤษทำตัวเหมือนครูใหญ่โรงเรียนสอนทำเสน่ห์ทันที

“จะค่อยๆให้มึงเข้าใจอย่างลึกซึ้งด้วยการถามเป็นข้อๆ ถ้ามึงตอบคำถามแต่ละข้อได้ถูก ก็จะเหมือนค้นพบภูเขาที่ซ่อนอยู่หลังเส้นผมเส้นเดียว”

ของฤกษ์ลอบถอนใจยาว แต่ด้วยความอยากได้วิชาเลยจำใจเอ่ยอย่างสุภาพนอบน้อม

“โอเคครับพี่”

“มึงเคยเห็นผู้ชายหล่อๆที่ผู้หญิงกรี๊ดใส่ในตอนแรกแล้วร้องยี้ในตอนหลังไหม?”

“เคย... อย่างไอ้แจ้มึงไง หน้าตาหล่ออย่างกับนายแบบ แต่ประพุดิตัวตึงๆ ขายก๊ากที่เคยเป็นแฟนมันบอกก๊ากับปากว่าเลิกกันเพราะนอกจากได้ความหล่อแล้วยังมีความเสียวเป็นของแถม”

พฤษหัวเราะก๊ากๆในลำคอ ผงกศีรษะให้กระบอกโทรศัพท์

“เพราะฉะนั้นเสน่ห์ไม่ใช่อยู่ที่หน้าตาเสมอไป มึงจำไว้นะ ความหล่ออาจเป็นส่วนประกอบที่สำคัญ แต่ไม่ใช่สูตรสำเร็จเด็ดขาด ไม่ใช่หล่ออย่างเดียวชนะใจสาวได้ตลอดไป”

ของฤกษ์หงายหน้าราวกับจะล้มลงนอนแผ่ด้วยความหมั่นไส้ลีลาครูใหญ่ของเพื่อน แต่ก็กัดฟันดึงศีรษะกลับมาตั้งตรงและเอออ

“โอเค! เข้าใจละ แล้วยังไงต่อ”

“คราวนี้ตอบคำถามอีกข้อ คนที่มึงเห็นว่าเหมือนเป็นแม่เหล็ก มีกระแสดึงดูดดึงดูดใจคนรอบตัวๆได้เนี่ย พวกนี้มีอะไรที่แตกต่างจากคนธรรมดา?”

ของฤกษ์เริ่มคิดจริงจัง เพราะคำถามชวนให้จิตประหวัดถึงขณะเล็ขึ้นมา

“อืม... มันเหมือนมีรังสีเสน่ห์ หรือสนามพลังแม่เหล็กบางชนิดที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็น...”

“เฮ้ย! อย่าตอบแบบนักวิทยาศาสตร์ผสมหมอผีซะวะ จำไว้ว่าถ้ามึงคิดอะไรเป็นศัพท์แสงไกลตัว หรือห่างจากคำที่ใช้กันในชีวิตประจำวัน มึงจะไม่รู้สิว่าตัวเองสามารถเป็นคนมีเสน่ห์อย่างนั้นได้เลย คำว่ารังสีเสน่ห์เจ็ย สนามพลังแม่เหล็กเจ็ย ใจมึงเห็นว่าตัวเองมีกับเขาได้ไหมล่ะ?”

ที่แรกจองฤกษ์ทำหน้าที่เหยยอย่างเสียความมั่นใจและเกาศีระด้วยความหงุดหงิด แต่พอจะพริบตาตรงคูก็คล้ายจะตาสว่าง และเห็นตามเพื่อนว่าตนเองคิดเช่นนั้นจริงๆ

“อือม...” เขครางด้วยหางเสียงยอมรับ “ใช่! คนส่วนใหญ่ยอมปล่อยให้คนอื่นพวกหนึ่งมีเสน่ห์ โดยไม่คิดว่าวันหนึ่งจะมีสิทธิ์มีเสน่ห์ได้เท่า”

“นั่นแหละ ถ้ามึงไปซื้อหนังสือจำพวก ‘ทำอย่างไรให้มีเสน่ห์’ มาอ่านนะ มึงจะเห็นคำแนะนำที่อ้อมโลกและไม่สามารถทำตามได้จริงหรอก อย่างน้อยคนทั่วไปก็ไม่มีทางทำตามสูตรสำเร็จได้ครบ แต่ถ้ามึงทำอย่างกว่า รับรองสำเร็จภายในเวลาไม่นานเกินรอ!”

“อือ... ทำยังไง?”

จองฤกษ์ถามแบบตัดใจอมถวายเป็นลูกศิษย์

“มีสติสิวะ!”

พฤษพุดเรียบๆ แต่เล่นเอาจองฤกษ์งงเป็นไก่อตาแตกด้วยความคาดไม่ถึง

“สติ?”

“เออ!”

“สติ?”

จองฤกษ์ครางซำรอบสองพร้อมกลั้วหัวเราะอ่อยๆ

“ใช่แล้วเพื่อน! เหลือเชื่อไหมล่ะว่าคนส่วนใหญ่เรียกไม่ถูกว่า ‘สิ่งนั้น’ คือสติ! โดยมากมักพรรณนาว่าเสน่ห์คือมาดที่คมคายบ้าง บุคลิกที่ดูดีมีระดับบ้าง หรือหน่วยก้านที่เข้าท่าเข้าที่บ้าง เลยเก๊กกันจนน่าอึดอัด ความจริงคือตอนที่ใครสักคนเข้มแข็ง มีสง่าราศี คุอบอุ่นน่าใกล้ชิด เขาไม่ได้ทำมากไปกว่ารู้ตัวว่ากำลังอยู่ที่ไหน กำลังนั่งหรือยืน กำลังเห็นหรือได้ยินอะไร ยิ่งถ้าทำได้ในระดับรู้ว่ากำลังคิดอะไรนะ จะเป็นพวกมีสติจริง จิตใจสดชื่นตื่นเต็มออกมาจากข้างใน อัดฉีดละอองเสน่ห์ออกมาแรงเป็นพิเศษ”

จองฤกษ์ซักตามไม่ทันกับคำแนะนำแปลกๆ ของเพื่อน

“คุณสมบัติข้ออื่นๆไม่ต้องนับเลยหรอะ? อย่าง... ความดี”

“ก็นับ แต่ไม่เท่าสติ มึงเคยเห็นคนเลวสติเข้มๆมีความน่ามองกว่าคนดีสติอ่อนๆไหม?”

“อือม...” ตรงตามแล้วจำต้องยอมรับ “เคยวะ จริงของมึง เช่นมึงเนียน่ามองกว่าคนดีๆอย่างกูเยอะเลย”

พฤษพุดหัวเราะหยัน

“โถ! ไอ้คนดี ฤย!”

“มีคำอธิบายประกอบทฤษฎีใหม่ว่าทำไมสติถึงเป็นหัวหน้าใหญ่สุดของการเป็นคนเจ้าเสน่ห์?”

“มีซ้” พฤษพุดสวนคำตอบแบบคนรู้ถ่วงถ่วงไม่ตีบตันอันผู้ “ใครๆมักเจาะลึกรายละเอียด สังเกตสังกว่าคนเสน่ห์แรงต้องมีคุณสมบัติที่ข้อ แต่ถ้ามองไปอีกแบบหนึ่ง คือสังเกตว่าคนทั่วไปที่อยู่รอบๆตัวเรา ที่เสน่ห์น้อย หรือขาดเสน่ห์อย่าง

รุนแรงนะ มีคุณสมบัติสำคัญแตกต่างจากคนเสน่ห์แรงอย่างไร คำตอบนั้นง่ายมาก คนเกือบทั้งโลกขาดสติ และปล่อยตัวปล่อยใจไปกับความเลือนลอย ความฟุ้งซ่านห่อเหี่ยว ขณะที่พวกเขาเจ้าเสน่ห์จะสติแรง มีความเป็นตัวของตัวเองเกือบตลอดเวลา โดยเฉพาะขณะที่กำลังอยู่กับคนอื่น”

ผู้ฝากฝังตัวเป็นศิษย์ครุ่นคิดตาม แล้วจันด้วยความจริงที่เคยผ่านพบ

“อ้อม...”

“มึงคงไม่รู้ตัว ตอนทำอะไรที่ถนัดอย่างเล่นแบดหรือตอนนั่งเล็งโปรแกรมหมิ่นบรรทัดอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ มึงดูดีไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ คนเราตอนอยู่บนเวทีถนัดที่เอื้อให้สติฉายรัศมีออกมา ยังไงมันก็น่ามองด้วยกันทั้งนั้นแหละ กูจะเปรียบเทียบให้เข้าใจง่าย มึงนะเหมือนสิ่งร้ายในสนามกีฬา เหมือนราชาที่หน้าคอมพิวเตอร์ แล้วก็เหมือนไอ้จอมตอนใกล้หญิง!”

“อ้อม...”

จงฤกษ์ครางรับแบบเดิมอย่างคตินิสัย

“มึงครางอ้อมๆด้วยความเคยตัว เห็นไหม? กูค้ายังเลือกครางออกมาอีก เหมือนอึ้งอย่างข้างคันทนาไม่มีผิด นี่คือตัวอย่างที่เห็นกันชัดๆ และนี่แหละความน่าเบื่อที่ถูกสังเกตได้จากคนทั่วไป ตอนครางอย่างนี้มันทำให้จิตใจคนฟังพลอยมัวมน ถ้ามึงไปครางต่อหน้าหญิงบ่อยๆ ฐู้ไว้เถอะว่าเขาจะเบื่อมึงเร็ว”

จงฤกษ์กะพริบตาปริบๆและเริ่มสงบลง

“จริงวะ... แต่คนก็ครางอ้อออกกันเป็นปกติไม่ใช่หรือ?”

“ครางด้วยความเคยตัวกับครางรับรู้อย่างเต็มตื่นมันต่างกัน นานๆครางทีอย่างมีจังหวะนะ โอเค แต่ถ้าติดกันบ่อยๆ โดยไม่มีเหตุสมควร แปลว่ามึงกำลังเลือนลอยเรื่อยเรื่อยเป็นว่าไม่มีหาง มันเป็นเรื่องสะท้อนอย่างหนึ่ง และนี่เป็นแค่หนึ่งในตัวอย่าง ความจริงมึงทำอะไรเห่ๆได้เยอะนักตอนขาดสติไปตัวเดียว”

จงฤกษ์ตั้งใจฟังพหูหิตพูดต่อโดยไม่คิดสับสนวุ่นวายเหมือนเมื่อครู่

“โอเค พอจะแก้ล่ะ?”

“คนปกติทั่วไปจิตใจมัวมน ฟุ้งซ่านมากบ้าง น้อยบ้าง ใจแต่ละคนไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวหรือ มึงลองทบทวนดู ถ้านั่งใกล้ ได้พูดคุย หรือแค่เห็นสีหน้าสีตา อาจปฏิกิริยาของพวกเหม่อจัด ฟุ้งจัด เครียดจัด เดี่ยวเดียวใจเราจะพลอยฟุ้งยุ่งหรือมัวมนไม่สบายตามไปด้วย คลื่นจิตเป็นสิ่งที่รบกวนกันได้ อันนี้ทุกคนรู้ แต่ไม่เคยสังเกตจริงจัง แล้วก็ไม่มีหลักสูตรปรับปรุงกันเป็นเรื่องเป็นราว”

จงฤกษ์ทบทวนแล้วพยักหน้าช้าๆ

“เออวะ นั่งใกล้บางคนภูมินๆเพรียวๆอย่างกับไปว่ายน้ำวนมัจฉาแหละ”

“คนไม่มั่นใจในเรื่องรักมักใช้วิธีทำตัวน่าสงสาร พูดยาให้ผู้หญิงเห็นใจ แต่ลองนึกดูว่าตอนเจอพวกจี้สงสารตัวเองเนี่ย มึงอยากให้ความสงสารบ้างไหม? พวกนั้นดีแต่ส่งคลื่นรบกวนมาทำให้จิตใจมึงพลอยมีซึมหรือพลอยเป็นเดือดเป็นร้อน แต่นี่แหละ ฐู้ตัวเถอะ เสียงจ้อยๆอย่างมึงตอนเนี่ยฟุ้งว่าเริ่มเข้าข่ายเป็นแบบพวกนั้นแล้ว”

จงฤกษ์พยักหน้าอีก เพราะตระหนักว่าเมื่อครู่ใหญ่ตอนละล้าละลังไม่กล้าโทร. นั้น เขาสงสารตัวเองมากมายเพียงไหน

“อีกข้อ...” พหูหิตขยายต่ออย่างติดลม “สติยังเป็นที่มาของความเป็นตัวของตัวเอง ความเป็นตัวของตัวเองเป็น ที่มาของความแตกต่าง ความแตกต่างเป็น ที่มาของความโดดเด่น ความโดดเด่นทำให้กล้าคิดกล้าพูดด้วยความเชื่อมั่นตาม

แบบฉบับของตัวเอง คนส่วนใหญ่ตัดสินใจเอาตามอย่าง เลยตกอยู่ในสภาพโหล ไม่น่าสนใจ แม้พยายามพูดจาหรือแสดง
กิริยาท่าทีที่น่าสนใจก็ต้องคิดเลียนแบบคาราคาณโปรดเสียก่อน ซึ่งดูแล้วขัดแย้ง เหมือนกำลังทำอะไรเวอร์ๆ ไม่ใช่ตัวจริง”

“แล้วทำไมจะมีสติได้ดีๆอย่างมึงมั่ง?”

จงฤกษ์พยายามหาข้อสรุป

“ก็หัดคิดถึงสิ่งที่กำลังจะต้องทำ อย่าไปคิดถึงสิ่งที่ทำอะไรไม่ได้แล้ว หรือยังทำอะไรไม่ได้เลย ถ้าปลูกฝังนิสัยคิด
ตัดใจทำอะไรเฉพาะหน้าบ่อยเข้า นานไปสติก็จะค่อยๆแข็งแรงขึ้นเอง อย่างกรณีของมึงเนี่ย ก็ต้องฝึกคิดถึงสิ่งที่ต้องพูด
แล้วก็สิ่งที่ต้องฟัง เพราะส่วนใหญ่มีขนาดสติตอนคุยกับคน และที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะมึงไม่ค่อยเอาใจใส่สนใจมนุษย์มนา
เขา!”

จงฤกษ์สูดลมหายใจลึก ขอมรับจากกันบึ้งว่าเมื่อครู่เขามัวแต่คิดวางแผนว่าจะพูดอะไรเสียจนลืมคำง่ายๆพูดได้
สบายๆเช่น ‘สวัสดี’ ถ้าเพียงคิดคำนี้ออก เขาคงคุยกับฉะเลมาเป็นชั่วโมงแล้ว

พอคิดให้ยาก สมอ้งก็ทำงานยุ่งเหยิงไปหมด แต่ถ้าคิดให้ง่าย สมอ้งก็ทำงานสะดวกขึ้นเยอะ

“มึงไปรู้เรื่องพวกนี้มาจากไหนวะ?”

“สังเกตเอาซิ! มึงเชื่อไหมว่าคนทั้งโลกไม่กล้าแม่แต่สังเกตสิ่งที่เห็นกันอยู่จะจะไม่กล้าหาคำอธิบายให้ตัวเอง ไม่
กล้าสรุปสิ่งที่ตัวเองรู้เห็นออกมาเป็นคำพูด เพราะไม่เชื่อว่าสามารถคิดเองได้ถูก”

เป็นนาที่ที่จงฤกษ์เพิ่งรู้จักเพื่อนในอีกแง่มุมหนึ่ง เขารู้สึกทึ่ง เพราะที่ผ่านมามาตลอดเห็นแค่พฤษดีแต่เจ้าผู้หลอก
พันสาวไปวันๆ เพิ่งเห็นเดี๋ยวนี้ว่าพวกเสน่ห์แรงที่มีโอกาสจีบสาวบ่อยๆจะเข้าใจอะไรเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ลึกซึ้งยิ่ง

“อือม...” จงฤกษ์เปลอครางแบบสติมัวๆเช่นเคย แต่พอรู้สึกตัวก็เกือบกัลดิ้น “มึงนี่ก็ไม่เลวนะ”

“ไอ้ซี กูเป็นคนดีนี่ จะเลวได้ยังไง”

จงฤกษ์ยิ้มมุมปาก สมอ้งปลอดโปรงกว่าชั่วโมงที่ผ่านมาอย่างประหลาด เหมือนเห็นทางโปรงโล่งไปหมด

“ขอบใจมากนะต่อๆ ทีแรกกูเกือบจะต้องฟังคุณไสยเสียแล้ว”

พฤษดีฟังแล้วชักอยากกรู้อยากเห็นขึ้นมาตจิดๆ เพราะหากสาวที่จงฤกษ์กำลังคิดจีบเป็นชายแห่งไร่ราคาคังคาค
ท่าทีของเพื่อนคงไม่เหมือนคนกำลังพยายามเอื้อมมือเด็ดดอกฟ้าขนาดนี้

“สวยหรือวะ เด็กมึง?”

“ก็เท่าที่มึงจะจินตนาการได้ว่าสวยที่สุดเป็นยังไง”

“นั่นแน่! ชักพูดเก่งนะมึง...”

พูดกลางยั้งทวิความอยากเห็นหน้าสาวของจงฤกษ์มากขึ้นถึงระดับรุนแรงปุบปับฉับพลัน

“ขอถ่ายรูปหน่อยได้ป่าววะ?”

“ไม่มี บอกแล้วไง เพิ่งเจอวันนี้เองหลังจากห่างไปเสียหลายปี”

คำตอบทำให้พฤษดีสั่นคะยิกขึ้นมาในอกเพราะอยากเห็นแล้วไม่ได้เห็น

“ยังไงพามาคุยตัวบ้างก็แล้วกัน”

“เออ! ไว้สนิทกว่านี้จะชวนมาให้ดูตัว”

สุมเสียดอยากอวดของจงฤกษ์ยิ่งเหมือนเป็นเครื่องประกันว่าชายคนชื่อทรายนี้ไม่กระจอกแน่ พฤษดีหัวเราะอย่าง
มีอารมณ์ร่วมครึ้มใจ

“ดีเหมือนกัน มึงจะได้เปิดบริษัทซะที ไม่มีประสบการณ์ก่อนยี่สิบนะคนเขาจะนึกว่ามึงถูกตอนตั้งแต่เด็กๆ ยังหนุ่มยังแน่นเนี่ยมึงรีบฟันซะเถอะสาวเอ๊าะๆนะ ไม่งั้นตอนแก่ต้องเสียวเนาะโว้ย”

จงฤกษ์ฟังคำไปแล้วหน้าเคร่งลงเล็กน้อย คำแนะนำอื่นของเพื่อนเขาทั้งหมด แต่มาถึงทางแยกก็ตรงเรื่องพรรคนี้เอง แม้ไม่เข้าใจธรรมชาติของจิตและอารมณ์คนเท่าพหุหัต แต่จงฤกษ์ก็เชื่อมั่นว่าตัวเองมีใจจริง กับทั้งเชื่อด้วยว่าใจจริงเท่านั้นทำให้คนเราเก็บความรู้สึกดีๆระหว่างมีความรักไว้ได้!

ตอนที่ ๖ เลือกเกิดใหม่

เมื่อวางโทรศัพท์จากพหุหัต เพียงคิดว่าจะยกหูโทร.หาณชะเล จงฤกษ์ก็เกิดความตื่นเต้นขึ้นมาอีก เด็กหนุ่มเม้มปากแน่น พยายามทำใจให้สบาย ไม่เห็นเป็นเรื่องพิเศษ พยายามจดจ้องโทรศัพท์อย่างมีสติ หลายวูบนึกอยากให้นะเลเป็นฝ่ายโทร.หาเขาก่อน เพื่อที่ว่าเมื่อหล่อนคร้านจะคุยกับคนน่าเบื่ออย่างเขา เขาจะได้ไม่ต้องเสียวหน้ามากนัก แต่เมื่อรู้ตัวว่าซึ่ขลาดขนาดคิดเช่นนั้นก็นึกอนาใจตนเองและพยายามขจัดมันทิ้งไปจากหัว

แล้วในที่สุดลูกฮึดก็มา จงฤกษ์กระตุกกระบอกโทรศัพท์ออกจากเป็นแบบปูปับจับปล้น รั้วนิวคดเบอร์รี่ด้วยความชำนาญของนักพิมพ์สัมผัส หูแนบกระบอกหนึ่ง แต่พอได้ยินสัญญาณคู่คยาก็ใจสั้น ต้องกระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ เสียงสัญญาณในสายโทรศัพท์ธรรมดาๆ ฟังหลอนหูได้อย่างน่าแปลก คล้ายมันเตือนว่าอีกไม่กี่อึดใจข้างหน้าจะถึงเวลาสอบปากเปล่าครั้งสำคัญ หากสอบไม่ผ่านจะถูกตราหน้าเป็นนายกระจอกจับผู้หญิงไม่ติด

แต่ขณะรอการรับสายจากปลายทางด้วยใจที่เต้นระทึก โครมครามนั่นเอง จงฤกษ์ก็มีความสุขแปลกๆ ไปด้วย แม้เป็นสุขทิพย์ อย่างคนขึ้นท่ามกลางหมอกมัวมองไม่เห็นจุดหมายชัดเจน อย่างน้อยเขาก็ไม่เคยสัมผัสคำเค้นชนิดนี้เลยตลอดช่วงเวลาแห่งความเป็นวัยรุ่น เหมือนบังคับตัวเองให้ลองกินน้ำหวานรสแปลกใหม่ มีฤทธิ์สะกดให้มันเมา แต่เร้าใจ อยากรู้อะไรไปตามฝัน แม้หัวันกับปลายทางอยู่ในส่วนลึก

ลมหายใจสะดุดขาดห้วงเมื่อมีเสียงตอบรับจนได้

“ฮัลโหล”

เสียงทักนั้นปลุกเขาจากฝันส่วนตัวขึ้นสู่ฝันใน โลกที่มีตัวตนของณชะเลอยู่จริง บังเกิดความประหม่าเมื่อเดาว่าคงเป็นหล่อนนั่นเอง

“ทรายหรือ?” เขาพยายามร่าเริง แต่ช่วยไม่ได้ที่หางเสียงสั้นพราว “นี่เราฤกษ์นะ”

“ไม่ใช่ทรายค่ะ รอสักครู่ค่ะ”

จงฤกษ์ปิดตาลง ผ่อนระบายลมหายใจยาวเหยียด อย่างน้อยก็มีจังหวะพักยกให้คลายสภาพกดดันชนิดหนึ่ง

“สวัสดีค่ะ”

และแล้วเจ้าหล่อนก็มา เสียงหวานใสที่ก่อบโนภาพเหมือนรอยยิ้มของดอกไม้ จงฤกษ์อดลมเข้าปอดลึกๆ ราวกับถึงเวลาออกเวทีในละคร โรงใหญ่เป็นครั้งแรก

“ทราย... นี่ฤกษ์คุณนะ” สำเนียงเสียงจากปากตนเอง รู้สึกว่าไม่พราวพริ้วอย่างเมื่อครู่ค่อยโผล่ออก “ทำธุระอะไรอยู่หรือเปล่า?”

นั่นคือประโยคทักทายที่เพื่อนธรรมดาเริ่มเปิดฉากโอภาปราศรัยทางโทรศัพท์กัน เบิกบานนิดหนึ่งเมื่อคิดว่า
ได้ผล จิตใจเขาสงบลง

“อ้อม! วางอยู่พอดี ว่าง?”

สัมผัสได้ถึงความเต็มใจจะคุยจากปลายสาย หรือกระทั่งมีวีแววดีใจเล็กๆ แฝงอยู่ในน้ำเสียงนั้นด้วยซ้ำ และนั่นก็
ทำให้จงถุกษ์ใจขึ้นขึ้นอีก โข ครู่ที่ผ่านมามาหวาดกลัวก็เพียงเพราะคิดมากไม่เข้าเรื่อง ไปเอง เสียเวลานั่งคิดมุขพิสดารเป็น
ชั่วโมงด้วยความโง่งมเท่าคุ่นแท้ๆ

“เราดีใจนะที่เจอทรายอีกในวันนี้”

เขาพูดโดยไม่ได้ตระเตรียมไว้ล่วงหน้า แต่กลั่นออกจากความรู้สึกที่แท้จริงในขณะนั้น ชั่วโมงาทีที่เกิดความเป็นตัว
ของตัวเองเต็มบริบูรณ์ จงถุกษ์รู้สึกถึงมิตรภาพน่าอบอุ่น และสายสัมพันธ์อันดีนั้นก็ทำให้ทราบเองว่าควรพูดอะไร ไม่
มากเกินไป ไม่น้อยเกินไป

“ทรายก็ดีใจเหมือนกัน”

เพื่อนสาวตอบกลับโดยปราศจากความเคอะเขิน เพราะเป็นขอบเขตที่เพื่อนเก่าจะรู้สึกต่อกันได้

“โดนพ่อแม่หรือเปล่า?”

“เรื่องที่ถุกษ์เข้ามาอยู่ในบ้านนะหรือ? ไม่ว่าอะไรหรอก ทรายไม่เคยโกหก เพราะจั้นพูดคำไหนคุณพ่อคุณแม่ก็
เชื่อหมดแหละ”

นั่งคุยกันเกือบสองชั่วโมงถึงเพิ่งรู้ว่าทั้งบ้านมีแต่หล่อนกับเขาตามลำพัง เมื่อพ่อแม่ของหล่อนกลับมา นาที่แรกที่
ชะเลพาไปในวันนั้นพวกผู้ใหญ่ทำหน้าที่ประหลาดใจเพราะไม่เคยเห็นชะเลพาใครมาบ้าน พร้อมกันก็ซักสีหน้าด้วยความ
ไม่พอใจที่เห็นลูกสาวอยู่กับเพื่อนผู้ชายตามลำพัง

แต่พอชะเลพาเล่าความเป็นมาเป็นไปทุกประการตามจริง ผู้เป็นบุญพวกรัก็รับทราบด้วยความเข้าใจ แถมคุณพ่อ
ของชะเลยังมีน้ำใจเอารถออกมาส่งถึงเขตที่คิดว่าปลอดภัยพอเสียอีก

“ความจริงเรื่องมันบังเอิญเสียจนเหลือเชื่ออะ”

เด็กหนุ่มเปรย

“ก็จั้นแหละ พอถุกษ์กลับก็โดนซักนิดหน่อยเหมือนกันว่าเป็นเพื่อนตั้งแต่สมัยไหน จะรู้ได้ไงว่าถุกษ์ไม่ได้ก่อคดี
แล้วหนีตำรวจมา”

จงถุกษ์หัวเราะเสียงดัง ถึงเวลานี้เขารู้สึกผ่อนคลายเต็มที่แล้ว

“แล้วทรายอธิบายว่าไง?”

“ก็บอกว่าถุกษ์เหมือนเพิ่งเล่นกีฬาจริงๆ เหนื่อยท่วมเลย”

“หลังจากการวิ่งหนักกลุ่มชายฉกรรจ์ที่ไร้รอยยิ้มต่างหาก เล่นแบดไม่โทรมขนาดนั้นหรอก”

ชะเลพาหัวเราะสำนวนอันเกิดจากประสบการณ์ฉิวเฉียดจวนเจียนของเขา

“เก่งนะที่หนีทัน ตอนแรกถุกษ์หน้าตื่นมากเลยล่ะ เห็นแล้วรู้ว่าต้องหนีอะไรที่น่ากลัวมาจริงๆ”

“เขาเรียกวิ่งไม่คิดชีวิตใจ เกิดมาไม่เคยโดนสหบาทา แต่เดาถูกว่าเจทีเดียวหน้าตาคงเปลี่ยนไปเยอะ”

“พวกผู้ชายนี้ชอบมีเรื่องกันจัง ทรายเกลียดเกลียด”

“แต่เราไม่ได้ไปหาเรื่องเขาก่อนนะ”

“ก็ดีแล้ว ถ้ารู้ว่าพาลหาเรื่องคนอื่นก่อนยังงั้นทราญก็ไม่ช่วยหรอก”

จงฤกษ์อีกอึกเล็กน้อย

“เออ... ฝากขอบคุณคุณพ่อทราญอีกครั้งนะที่ช่วยขับรถออกมาส่งถึงป้ายรถเมล์ห่างจากหมู่บ้านตั้งหลายกิโล”

“โอเค แล้วจะบอกให้... ฤกษ์มาเล่นแบดแฉวนี้ประจำหรือ?”

“พอดีเป็นครั้งทางระหว่างบ้านเรากับเพื่อนนะ”

“คราวนี้ก็ต้องย้ายที่เล่นแล้วดิ”

จงฤกษ์หัวเราะกร้อย

“ก็คงสั๊กพัก ไม่รู้เขาอยู่แฉวนั้นกันหรือเปล่า แต่หน้าตาเราลิมง่าย สองสามเดือนเห็นอีกทีเขาก็คงไม่แน่ใจแล้วมั้ง”

“แต่ทราญยังจำฤกษ์ได้นะ แล้วก็ป็นฝ่ายจำได้ก่อนด้วย แสดงว่าต้องมีเอกลักษณ์”

“งั้นช่างเถอะ ถ้าจำได้ก็วิ่งหนีเข้าบ้านทราญใหม่ คราวนี้รู้ทางแล้ว... ทราญกับพี่สาวมาเล่นแบดกับพวกเรามั้งไหมล่ะ?”

“ไม่เอาหรอก” ณะเลตอบแบบย่นจมูกพูด “เล่นแบดไม่เห็นมันเลย”

“งั้นเล่นอะไรแล้วมัน?”

“เล่นกับอู๋โยหย”

จงฤกษ์อ้าปากค้าง ไปนึกหนึ่ง ชักไม่ชอบหน้าหมาตัวนั้นขึ้นมาตจิดๆ นึกถึงสำนวน ‘ถ้ารักฉันก็จงรักหมาของฉันด้วย’ ขึ้นมาทันที ตอนเห็นมันก็นึกเอ็นดูอยู่หรือ แต่พอณะเลบอกว่าไม่ชอบกิจกรรมอื่นใดนอกจากเล่นกับมัน เขาก็ชั๊กละเหยกับอนาคตยาวๆ ช่างหน้าเสียแล้ว

“เล่นกับหมาไม่ใช่การออกกำลังนี่”

“ใครบอก” เด็กสาวสวนคำทันที “พาเจ้าอู๋โยหยไปวิ่งหรือเล่นซ่อนหากับมันที่ไรทราญก็ได้เหงื่อทุกทีแหละ”

คำพูดทุกคำของณะเลทำให้รู้สึก่วชีวิตของหล่อนหายใจเข้าออกเป็นเจ้าอู๋โยหยเสียจริงๆ

“โลกนี้ไม่มีความยุติธรรมเลยนะ แม้แต่สัตว์ก็มีระดับชั้นวรรณะ บางตัวมีสิทธิ์เล่นกับคน ครงเวลาส่วนใหญ่ของคนเสียด้วย”

บนเกมประชด แต่ณะเลไม่ทันรู้สึก จึงได้ตอบไปตามเรื่อง

“กรรมจำแนกใจ วิบากกรรมนั้นแหละตุลาการผู้เที่ยงธรรมที่สุด ถ้าจะถามหาความยุติธรรมจากโลกนี้ ก็มีแต่กฎแห่งกรรมที่หวังพึ่งได้”

เมื่อไม่เห็นกันต่อหน้า จงฤกษ์ก็ลอบเหยียดยิมชนิดหนึ่ง ไม่เชิงว่าหยัน แต่ด้วยความรู้สึกว่าณะเลน่าจะมีสิ่งที่หล่อนยึดมั่นและพูดถึงบ่อยอยู่แค่สองเรื่อง คือเจ้าอู๋โยหย แล้วก็เรื่องกรรม คิดจิบหล่อนเขาคงต้องพูดสองเรื่องนี้ให้เก่งบ้าง

“แล้วกรรมแบบไหนที่ทำให้สัตว์บางพวกเกิดมาพร้อมโอกาสลุกคลีและได้รับความเมตตาเอ็นดูเป็นพิเศษจากมนุษย์ ในขณะที่เพื่อนสัตว์อีกก่อนโลกไม่ได้รับโอกาสนั้น? อย่างออร์กเชียร์ของทราญเนี่ย จะไม่มีใครเห็นมันวิ่งเป็นหมาข้างถนนเด็ดขาด เพราะถ้าหลุดจากบ้านไหน ต้องมีใครจับไปเลี้ยงทันที”

“จับไปขายมากกว่า” ณะเลบอกยิมๆ ก่อนไขข้อกังขาของเขาในขอบเขตความรู้ที่ได้รับจากหมอดูอุปการะ “พวกหมาที่มีเสน่ห์ดึงดูดมนุษย์ให้ยอมเหนื้อยประคบประหงมดูแลเป็นอย่างดีเนี่ย มักจะเคยมีความผูกพันที่พิเศษกับมนุษย์มาก่อนนะ อย่างทราญกับอู๋โยหยอาจเป็นแม่ลูกกันมาก็ได้ ทราญถึงพิศวาสมันสุดใจตั้งแต่แรกเห็น และที่มันน่ารัก มีขนเงางาม

มีรูปร่างน่าเอ็นดูกว่าสัตว์อื่น เหมาะกับการเป็นเครื่องประดับบาร์มีคน อันนี้อาจเพราะตอนอู๋โยหอยเป็นลูกเราเคยทำตัวน่ารัก พุดจาอ่อนหวาน อยู่ในศีลธรรมอันดีก็ได้”

ปลายประโยคเสียงสั้นเครื่องขึ้นมาเฉยๆ แม่หล่อนไม่อาจทราบอดีตชัด แต่พอพูดแล้วคล้ายเกิดห้วงความรู้สึกสัมผัส ‘ความจริง’ ขึ้นมาวูบหนึ่ง ชัดลึกพอจะสะเทือนเข้าไปถึงหัวใจ

จงถุกษ์เม้มปากซ่อนยิ้มราวกับกลัวขณะเลมองเห็น เขาเอ่ยถามอย่างระมัดระวังไม่ให้เจืออาการหัวเราะ

“ตกลงมันเคยเป็นคน เป็นลูกทนาย?”

“น่าจะ”

“แล้วที่มันกล้าเกินตัว ที่มันเย่อหยิ่งจองหองขนาดนี้ละ กรรมอะไรจัดสรรมา?”

“มันอาจจะเคยปกป้องทนายทั้งที่ยังเล็กอยู่มากมั่ง ความกล้าเกินตัวกับความเย่อหยิ่งนี้พรรคพวกกันอยู่แล้ว”

เด็กหนุ่มอดหัวเราะไม่ได้ เพราะนี่ถือว่าเป็นเพียงการสันนิษฐานเรื่อยเถื่อยของเพื่อนสาว แต่ท่าทางตอบเป็นคุณเป็นตะถาดฉานราวกับรู้จริง ซึ่งก็เป็นปกติของเด็กสาวช่างคิดฝันและชอบปักใจเชื่อจินตนาการของตัวเอง

“แปลว่าพวกหมาอวดเก่งอย่างเจ้าอู๋โยหอยนี่เคยสละชีพเพื่อนายมาก่อนทั้งนั้นหรือ?”

คำถามของจงถุกษ์ทำให้ขณะเลตระหนกกว่าตนเองช่างรู้เห็นคับแคบ หล่อนเพียงทราบตามทฤษฎีว่ากรรมจำแนกสัตว์เป็นต่างๆ แต่ถ้าไม่มีคนบอก ก็จะไม่รู้เลยว่าออร์กเชียร์ตัวอื่นๆ ไปทำอะไรมาพวกมันถึงชอบแสดงความเก่งกล้าเกินกำลัง

“ไม่รู้ซี...” เด็กสาวยอมรับตามตรง ไม่ฝืนแสดงความคิดเห็นที่ตนไม่แน่ใจ “ทนายรู้แต่ว่าสัตว์แต่ละสายพันธุ์จะมีคุณสมบัติสามัญเหมือนๆ กัน และที่เป็นอย่างนั้นก็ด้วยสูตรผสมกรรมแบบเดียวกันนั่นเอง”

จงถุกษ์อ้อมยิ้ม คำว่า ‘สูตรผสมกรรม’ ของขณะเลทำให้เขานึกถึงเครื่องดื่มผสมแบบที่เรียกว่า ‘ค็อกเทล’ แต่ละสูตรอาจมีทั้งน้ำผลไม้ น้ำหวาน และแอลกอฮอล์ สุดแต่แต่ใครจะริเริ่มหรือกระทั่งสูตรทดลองให้วิจิตรพิสดารไปต่างๆ ตามอัธยาศัย

“ถ้ากรรมเป็นผู้จำแนกสัตว์จริง แต่ละสายพันธุ์สัตว์ก็เป็นรสของ ‘ค็อกเทลกรรม’ นั่นเองนะ”

ขณะเลยิ้มกว้างอย่างสนุกกับคนมีจินตนาการทันๆ กัน

“ถ้าเปรียบกับค็อกเทล คนเราส่วนใหญ่จะเป็นเจ้าของสูตรหมิ่นขม กินแล้วหนักไปทางมีนเมา น้อยรายเป็นเจ้าของสูตรหอมหวาน กินแล้วหนักไปทางสดชื่น... ว่าแต่ถุกษ์กินเหล้าหรือเปล่า?”

“ถ้ากินนี่มีความผิดขนาด โคนทนายเลิกคยเลยไหม?”

เด็กสาวหัวเราะใส

“ทนายไม่ได้รั้มมะรั้มโมขนาดนั้นหรอก ถามดูเพราะเห็นเอาเรื่องกรรมไปโยงกับค็อกเทลได้”

“เราก็กินมั่ง แต่ไม่ชอบเท่าไร เคยกินที่บ้านเพื่อนแล้วมาจนพวกต้องพุงไปนอนอ้วกริมนา ตั้งแต่นั้นเลยเช็ด...”

เราว่าสูตรผสมกรรมของเจ้าอู๋โยหอยทำให้มันโศกคินะที่เป็นสัตว์บ้าน อยู่ร่วมกับคนได้ และได้รับความเผื่อแผ่ต่างๆ จากคนได้ ถ้าเกิดเป็นสัตว์ป่าก็หมดสิทธิ์เลย ชีวิตพวกมันไม่เอื้ออำนวยกับการมาอยู่คน คิดงายๆ เฉพาะในไทยนี่ถ้าเอาสัตว์ป่ามาเลี้ยงก็ผิดกฎหมายแล้ว เพราะถือว่าเป็นการทรมานสัตว์ ทำให้การกินอยู่และการแพร่พันธุ์ผิดธรรมชาติ”

ขณะเลพยักหน้าให้กับกระบอกโทรศัพท์

“ถ้าเอามาอยู่ในที่แคบ สัตว์ป่าส่วนใหญ่จะอ่อนแอและเชื่องซึม ไร้ชีวิตจิตใจ ซึ่งก็แปลว่าคือกตกรรมของมัน ส่งให้เกิดมาเหมาะจะนอนกลางดินกินกลางทรายเท่านั้น”

จงฤกษ์แวบคิดขึ้นมาบ๊อบบี้ว่าสัตว์ป่าในถิ่นห่างไกล โอกาสขยี้คิดเลื่อนชั้นให้เท่ามนุษย์ย่อมยากกว่าสัตว์เลี้ยงที่ สัมผัสใกล้ชิดกับมนุษย์ น่าสนใจว่าโอกาสที่แตกต่างกันนั้น เป็นเพียงโชคที่ได้มาโดยบังเอิญ หรือว่าเป็นวาสนาที่ ‘บางสิ่ง’ กำหนดให้เป็นไป? เมื่อเข้ามาในขอบเขตความเชื่อเกี่ยวกับกรรมวิบาก เขาก็เริ่มเห็นความเป็นไปได้ที่จะอธิบายเรื่องน่า สงสัยต่างๆ อย่างสมเหตุสมผล

“ช่วงเย็นเราอ่านหนังสือที่ทรายให้ยืมมาบ้างแล้ว เป็นอะไรที่ดีมากเลย”

เด็กหนุ่มเล่าเพื่อให้เพื่อนสาวพอใจที่เขาไม่ปล่อยให้สมบัติหล่นเปล่าประโยชน์

“หรือ?”

ท่าทางชนะเลิศใจที่ได้ยินเช่นนั้น ฟังออกว่าน้ำเสียงกระตือรือร้นของหล่อนเกิดจากความภูมิใจที่ได้ให้อะไรดีๆ กับคนอื่น

“ทรายเองก็ได้ซื้อคิดจากหนังสือเล่มนี้มากอย่างคาดไม่ถึงเหมือนกัน แต่บอกตามตรง ตอนแรกที่เลือกจากร้านมาก็ เพราะชื่อหนังสือตรงกับใจ ทรายกำลังอยากเลือกที่คิดใหม่ให้เจ้าอู๋โยหนะ!”

จงฤกษ์เบิกตานิดหนึ่ง

“ฮ่า?”

“อย่าหัวเราะเยาะนะ แต่ทรายเชื่อจริงๆ ว่าถ้าอ่านธรรมะดีๆ เข้าหูมัน ไต่บาตรพระให้มันเห็นบ่อยๆ ก็จะทำให้มัน จ้าภาพเสียงที่เป็นกุศล ประดุจดังจิตมันให้เป็นกุศล นำมันไปเกิดใหม่ในภพที่ดีกว่านี้ได้”

เสียงบรรยายจ้อจ้อ บันดาลใจของจงฤกษ์ยืมผ่อนคลาย เขายังไม่ทราบหรอกว่ากรรมวิบากมีจริงหรือเปล่า แต่แค่ กระแสเสียงแห่งศรัทธาเชื่อมั่นของชนะเลิศก็เหนี่ยวนำจิตเขาให้เอนเอียงจะคล้อยตามได้ทุกครั้งที่

“เสียงทรายกล่อมคนให้คิดเรื่องดีๆ ได้ ทำไมจะกล่อมหมาให้ใจเย็นลงไม่ได้”

จงฤกษ์ให้กำลังใจ ซึ่งชนะเลิศหัวเราะขำคำพูดของเขา

“แล้วฤกษ์ล่ะ ได้ซื้อคิดดีๆ ยังไง ไหนขยายความให้ทรายฟังหน่อย”

“ก็... แบบกระตือรือร้นนะ ทำนอง... ฉลาดแล้วทำความเดือดร้อนก็ไม่เรียกว่าฉลาด”

ไม่ขยายความให้บริบูรณ์ ว่าที่กระตือรือร้นเขาได้เพราะแค่เปิดส้อมนิ้วก็ดันเจอข้อความแทงใจราวกับหนังสือเป็น สิ่งมีชีวิตพูดกับเขาได้โดยตรง คือ...

มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐที่มีเหตุผล เพราะเหตุผลทำให้มนุษย์คิดในทางประเสริฐได้มากกว่าสัตว์โลกทุกชนิด แต่ หลายครั้งเหตุผลก็ทำให้มนุษย์เลวทรามได้โดยปราศจากความสำนึกผิด เพราะฉลาดอธิบายไปต่างๆ นานาว่าที่ก่อเรื่อง อย่างนั้นอย่างนี้ มีเหตุผลอันควรอย่างไร

ถ้าคุณคิดว่าตัวเองฉลาด บอกได้ไหมว่าฉลาดไปเพื่ออะไร? หากเป็นไปเพื่อทำความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น อันจะ สะท้อนกลับมาเป็นความเดือดร้อนต่อตัวคุณเองทั้งชาตินี้และชาติหน้า เช่นนี้อาจแปลว่ามันสมองของคุณฉลาดเฉลียว แต่ จิตวิญญาณของคุณ โง่งม อาจโง่งกว่าหลายคนที่คุณไปดูถูกเขาเสียด้วยซ้ำ

สรุปให้ง่ายที่สุด คุณจะฉลาดก็เรื่องก็ตาม ถ้าโง่งเรื่องกรรมเรื่องเดียว ก็แปลว่าคุณเอาตัวรอดไม่ได้ และเมื่อคุณเอา ตัวรอดไม่ได้ ก็แปลว่าคุณเป็นคน โง่งได้มากที่สุดคนหนึ่ง!

ถ้าหนังสือเป็นคาบที่นับเป็นคาบที่เลียบแทงทะลุยอดดอกของเขาพอดี พอดีเสียจนต้องปิดหนังสือลงด้วยความตระหนกและยังไม่อยากเปิดขึ้นอ่านอีกเลย!

“ทราชมอกได้ไหม...” เด็กหนุ่มกระแอมถาม “ที่ทรายนั่งอ่านหนังสือธรรมะให้เจ้าอู๋โยยฟัง จะทำให้มันเกิดใหม่เป็นอะไร?”

“มนุษย์มั้ง”

จงถุกษ์เคาอยู่แล้วว่าฉะเจจะตอบเช่นนั้น และเขาก็มีคำถามเตรียมไว้ในใจอยู่แล้วเช่นกัน

“ในเมื่อมันไม่รู้ภาษา ทำไมถึงจะได้เลื่อนภูมิเพียงเพราะฟังเจ้านายอ่านธรรมะล่ะ?”

“เท่าที่ทราชมารู้มาจากคนน่าเชื่อถือ เขาว่าแม้เป็นสัตว์ก็คิดได้ เกิดกุศลจิตได้ ขอเพียงมีเสียงและภาพดีๆ ไปกระทบหุกระทบตา ถึงแม้สมองมันไม่เข้าใจเนื้อความตามภาษาพูดต่างๆ ของพวกเรา แต่จิตวิญญาณเป็นสิ่งรับกระแส รับแสงจากจิตวิญญาณดวงอื่นได้ ถ้าฝากสัมผัสเป็นกุศลให้มัน จิตวิญญาณมันจะสว่างขึ้นเรื่อยๆ และเมื่อไหร่ถึงจุดที่มันฟังเสียงธรรมะแล้วเกิดโสมนัสเป็นปกติ เข้าใจไม่เอาบาป สะดุ้งกลัวต่อบาปได้ เมื่อนั้นก็นับว่ามีคุณสมบัติขั้นพื้นฐานของมนุษย์ จิตวิญญาณสว่างพอจะเข้าไปตั้งอยู่ในกรรมมนุษย์ได้”

จงถุกษ์กะพริบตาถี่ๆ ได้แต่ครางเพียงสั้น

“อือม...”

“ทราชมารู้มาด้วยนะ ว่าอานิสงส์ที่มันได้เปลือกลื่นกับเสียงธรรมะ พอเป็นมนุษย์แล้ว ได้ยินเสียงพระเทศน์จะเกิดความชอบใจโดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ ต่อให้ฟังเนื้อความไม่รู้เรื่องก็จะเกิดความปรีดาปราโมทย์เสมอ”

“คนที่ทรายนเชื่อถือนี่คือใคร ทำยังไงถึงแน่ใจว่าเขาจริง?”

“ก็... เป็นพวกมิถุนานะ พี่สาวของทรายพาไป”

“หมอดู?”

“อือ... แต่ทรายไม่อยากเรียกเขาอย่างนั้นเลย เพราะรู้สึกว่าเขาทำมากกว่าดูหมอ”

“ทำอะไร?”

“ทำให้ทรายกับพี่สาวเข้าใจและเชื่อเรื่องกรรมหนักแน่นขึ้น”

“ทรายไปดูหมอเรื่องเจ้าอู๋โยยโดยเฉพาะหรือ? เชื่อแล้วว่ารักมันมากขนาดไหน มีใครเขาทำกันบ้าง ดูดวงให้หมาด้วย”

“เปล่า... ไปหาเพราะเรื่องอื่น ถุกษ์ไม่เจอเองไม่เชื่อหรือก เห็นหน้าครั้งแรกเขาารู้เลยว่าทรายกำลังกุมเรื่องอะไร”

ขยับจะเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับความเดือดเนื้อร้อนใจในเบื้องต้นของตน แต่แค่คิดก็รู้สึกขุ่นเคืองเจ้าแสบเกอร์ตัวแสบขึ้นมาอีก เลยขยับยั้งคำพูดไว้ เพราะตั้งใจแล้วว่าจะไม่ผูกพยาบาทแม้ทางความคิด จึงเบี่ยงเบนตัดบทมาสู่จุดสรุป

“พอเขาไปข้อมองใจเรื่องที่ทรายกุมได้ พุดไปพุดมาก็โยงถึงเรื่องเวียนว่ายตายเกิด แล้วก็ทายทักว่าถ้าอยากพิสูจน์ง่ายๆ ก็ให้ดูเรื่องเจ้าอู๋โยยที่มีความผูกพันกับทรายมา เขารู้กระทั่งว่าตอนจะซื้ออู๋โยยทรายคิดยังไง... นั่นแหละ พอเชื่อเรื่องภพชาติจริงๆ แบบมีตัวอย่างให้เห็นจะจะ ทรายเลยเกิดกำลังใจ อยากให้มันมีชาติใหม่ที่ดีกว่านี้”

จงถุกษ์พยักหน้า

“คนเรารักใคร ก็อยากให้สิ่งที่คิดว่าดีที่สุดกับเขาเสมอ”

“ใช่เลย! แต่ก่อนทนายตั้งค่าความรักเจ้าอู๋โยโฮไว้ด้วยการเลี้ยงดูมันอย่างดีที่สุด อยากให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่เพื่อปรนเปรอมัน ฐู๋ใหม่ ทนายเคยอดออมค่าขนมไว้ซื้ออุปกรณ์ตัดขนสุนัขชุดใหญ่ที่ราคาแพงพอๆ กับตัวเจ้าอู๋โยโฮ เพียงเพราะได้ของแถมเป็นสิทธิอบรมการตัดแต่งขน ทนายอยากแต่งอู๋โยโฮเองกับมือ ไม่ต้องให้ที่ร้านไหนมายุ่ง... แต่เดี๋ยวนี้สิ่งที่ดีที่สุดที่ทนายคิดว่าจะให้มัน ไม่ใช่แค่เรื่องผิวพรรณครั้งนั้นแล้ว ทนายจะกำหนดเลือกภพใหม่ที่สูงกว่าอบายภูมิให้กับมัน!”

น้ำเสียงหนักแน่นจริงจังนั้นถึงกับทำให้คนฟังอึ้ง

“แปลว่าถ้าภพภูมิมีจริง การเป็นมนุษย์ดีที่สุดหรือ?”

“ดีที่สุดในมุมมองแต่ละคนไม่เหมือนกัน เขาเป็นว่าตามที่ทนายรู้จากหนังสือ คือเป็นมนุษย์นี่เลือกทำอะไรได้ยิ่งกว่าภพภูมิไหนๆ ทั้งหมด อยากเสวยสุขสนุกพิสดารหลากหลายไม่ซ้ำซากจำเจก็ต้องที่นี่ อยากเปลี่ยนนิสัยที่สั่งสมข้ามภพข้ามชาติมานานก็ต้องที่นี่ อยากช่วยคนเอาบุญหวังสวรรค์ก็ต้องที่นี่ อยากสั่งสมเสบียงเตรียมเดินทางไกลไปในท่ามกลางอันตรายของการเวียนว่ายตายเกิดก็ต้องที่นี่ หรือกระทั่งอยากถึงความสิ้นสุดทุกข์ก็ต้องที่นี่”

“งั้น... ถ้าเป็นมนุษย์อย่างเราแล้ว ก็ต้องคิดเรื่องการเลือกอยู่ต่อให้นานที่สุด แทนการคิดเรื่องเลือกเกิดใหม่สินะ”

ฉะเลฟังแล้วสะดุดอีก ผุดยิมพิจใจในความเป็นคนรู้เพียงน้อยแต่ตั้งข้อสังเกตได้มากของเพื่อนหนุ่ม

“เออเนาะ ถ้ารู้ทางบุญแล้ว ยิ่งอยู่นานเท่าไรก็ยังสั่งสมบุญได้มากขึ้นเท่านั้น แต่สมัยนี้ทำงานกันงกๆ อยู่แค่ ๔๐ ก็หัวใจวายตายกันเป็นใบไม้ร่วง หรือถึงอยู่อย่างมีสุขภาพดีหน่อย ราวๆ ๗๕ ก็ต้องไป”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก ถ้ายังไม่อยากไปก็ผลัดวันตายกันได้ อันนี้ต้องดูจากคนอายุมากที่สุดในโลกเท่าที่เลขมีบันทึกกันมา แล้วจะรู้ว่าร่างกายนี้อยู่ได้นานกว่าที่คิด”

“เขาอยู่ได้แค่ไหนล่ะ?”

“ตายซี”

“๑๔๐”

ฉะเลนึกตัวเลขที่น่าจะสูงติดเพดานความเป็นไปได้แล้ว

“ไม่ใช่”

“โห! สูงกว่านั้นอีกหรือ? ไม่น่าเชื่อเลย เฉลยเถอะ”

“๒๕๖!”

“ฮ้า! จริงอ่ะ?”

“จริง! และที่สำคัญคือเขาลบล้างความเชื่อที่ว่าคนแก่ต้องหลังโค้ง ผิวหนังเหี่ยวยุ่นเสมอ เพราะจนตายก็ยังหลังตรงหนังตึง ไม่มีใครเห็นเขามีสภาพเกินชายวัย ๕๐ เลยด้วยซ้ำ!”

“ไม่หง่าหงอะแม้แต่นิดเดียว?”

“แน่นอน! คิดคุณนะ สุขภาพแข็งแรง สายตาไม่ฝ้าฟาง เส้นผมกับฟันยังเป็นของแท้ตามธรรมชาติ”

“ชื่ออะไร ชาวอะไรนะ?”

“ลีซงยุน เป็นชาวจีน เกิดในปี ๑๖๗๗ ตายในปี ๑๙๓๓ และนี่ก็ไม่ได้เป็นเพียงความเชื่อ เพราะมีพยานหลักฐานพิสูจน์ได้ รัฐบาลจีนรับรู้วาลีซงยุนมีตัวตนตอนเขาอายุ ๑๕๐ แต่เขายังคงอยู่ต่อมาได้อีกร้อยกว่าปี!”

“ว้าว!”

“พอมีคนแบบลีซุงขุน ทราษฐ์ใหม่ว่าคำถามที่เขาต้องตอบเป็นประจำคืออะไร?”

“ทำยังไงถึงจะอายุยืนนะลี!”

“ใช่! และคำตอบจากคนอายุยืนตัวจริง ก็มีน้ำหนักน่าเชื่อถือว่านักวิทยาศาสตร์ที่ได้ชื่อว่ารู้เรื่องวิเศษลอคความแก่ มากนัก”

“เขาตอบว่าไง มีเคล็ดลับหรือบังเอิญเอง?”

“มีเคล็ดลับนะลี ไม่บังเอิญหรอก ลีซุงขุนเน้นการประพฤติปฏิบัติตนไว้หลายอย่าง นับแต่การรู้จักมีอิริยาบถที่ ถนอมสภาพความเยาว์วัยไว้นานๆ เช่นกล่าวเชิงอุปมาอุปไมยให้มันเหมือนเต่าหอบ เดินเห็นปราดเปรียว กระฉับกระเฉงเหมือนนกพิราบ นอนหลับสนิทเหมือนสุนัข แล้วก็มีความตั้งใจที่สงบเงียบในการดำรงชีวิต นอกจากนั้นนายลียังเป็นมังสวิรัต แล้วก็เป็นคนรอบรู้ในเรื่องการใช้สมุนไพรอย่างหาตัวจับได้ยาก เหล่านี้รวมกันทำให้เขาไม่รู้จักแก่”

“แปลว่าเขาจงใจเลือกที่จะเป็นหนุ่มตลอดกาล ใครสอนเขา แล้วเป็นวิชาสืบทอดได้ผลแน่ๆ กับทุกคนที่ทำตาม หรือเปล่า?”

“เห็นว่าลีได้แรงบันดาลใจตอนช่วงอายุราว ๕๐ คือไปเจอชาวธิเบตชราคนหนึ่ง เดินเห็นคล่องแคล่ว อาจจะยิ่งกว่า เขาซึ่งแข็งแรงเหนือคนวัยเดียวกันมาก ตรงนี้เป็นจุดเริ่มความเชื่อที่ว่า การเดินเหินว่องไว กระฉับกระเฉง จะมีส่วนช่วยให้ สุขภาพดีและยืดอายุให้ยืนยาวขึ้นกว่าปกติ”

ณชะเลี่ยมแบบเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

“แค่อิริยาบถก็ช่วยยืดอายุได้?”

“เมื่อก็บอกไปว่าเขารอบรู้เรื่องสมุนไพรด้วย เห็นเชี่ยวชาญเกี่ยวกับยาอายุวัฒนะ”

“เป็นยาประเภทไหนหรือ?”

“ก็ประเภทที่ทำให้ธาตุไฟภายในยังทำงานเผาผลาญ ช่วยกระตุ้นให้ระบบประสาทตื่นตัวได้ตลอด เขากินอาหาร สมุนไพรทุกวันจนตาย นักวิทยาศาสตร์เอามาวิเคราะห์ก็พบว่า เป็นอาหารจำพวกกรดอะมิโน ในธรรมชาติซึ่งร่างกายผลิต ได้เองอยู่แล้ว แถมยังเจอคาชดึ้นในอาหารที่เราๆ กินกันนี่แหละ ความแตกต่างคือสารช่วยยืดอายุเหล่านั้นถูกทำลายไป ในขณะที่ปรุงอาหารเสียหมด คนทั่วไปเลยชะลอนาฬิกาชีวิตไม่ค่อยอยู่”

“สงสัยเจอห้องสมุดเคลื่อนที่ตัวจริงแล้วลีเรา ฤกษ์นี้ทำทางรู้มากจังนะ”

จงฤกษ์ขี้ดอกขี้มปลื้มที่เพื่อนสาวทำเสียงชื่นชม

“เราเป็นคนชอบอ่าน” เด็กหนุ่มบอกสั้นๆ แล้ววกกลับมาที่ประเด็นเดิม “สรุปคือสำหรับมนุษย์นั้น ถ้าแก่รู้วิธี และ เลือกที่จะอยู่ต่อมานานๆ ความคิดเกี่ยวกับการเลือกเกิดใหม่ก็คงไม่น่าสนใจนักใช่ไหม? พวกเราไม่รู้ด้วยตัวเองจริงๆ หรือว่า ชาติหน้ามีแน่หรือเปล่า และถึงถ้ามีจริง ก็ไม่รู้ว่าจะดีกว่าที่กำลังเป็นอยู่ไหม”

ณชะเลครางอ้อออในลำคออย่างเข้าใจกระจ่างว่าเพื่อนหนุ่มคิดอะไร

“ทราษฐ์ก็ยังไม่อยากรีบเกิดใหม่หรอกนะ อย่างพวกเราเพิ่งลืมตาดูโลกได้ไม่ถึง ๒๐ ปีเอง แต่ทราษฐ์ก็สงสัยว่าถ้า นาย ลีมีอายุยืนเกือบสามศตวรรษ ได้จริง เขาจะพอใจอยู่ไปนานๆ เพื่ออะไร ฤกษ์รู้ใหม่ว่าจุดยืนหรือปรัชญาของเขายู่ ตรงไหน?”

“ไม่รู้แฮะ อ่านๆ มาแค่นี้แหละ... แต่ฟังทราษฐ์ถามแล้วทำให้เรานึกถึงชายอายุยืนอีกคน ดูเหมือนจะเป็นชาวญี่ปุ่น อายุร้อยกว่าๆ พอใครถามเคล็ดลับของการมีอายุยืน เขาตอบว่าไม่รู้ใหม่? ก็แค่กินง่ายอยู่ง่าย และไม่มีเซ็กซ์สักอะเดียว

ฮะๆ คนถามก็มานั่งเฝ้ากันต่อว่าฮ่วย! แล้วอย่างนั้นจะอายุยืนไปทำซากอะไร? นี่แหละ... แปลว่ามาตรฐานความรู้สึกของคนทั่วไป การมีอายุยืนคงหมายถึงความหวังจะได้เสพกามไปนานๆ ”

ณชะเลหน้าแดง หล่นไม่ค่อยทันยุคนัก ยังไม่อาจรับฟังหรือพูดคุยกุญพาดพิงเรื่องเสพกามแบบหน้าตาเฉยเช่นสาวยุคเดียวกัน แต่ความที่เพื่อนหนุ่มไม่ได้ส่อเจตนาลามก จึงกลั่นใจถามด้วยความอยากรู้

“แล้วนายลี้ของเธอให้คำแนะนำแบบเดียวกันหรือเปล่า?”

“เปล่า! ตรงกันข้ามเลย ตอนตายนะเขามีเมียคนที่ ๒๔ เซียนนะ! จำนวนเมียที่มากขนาดนั้นก็เป็นหนึ่งในข้อพิสูจน์ว่าเขาอายุยืนผิมนุษย์มานานจริงๆ แล้วก็ไม่ได้อยู่อย่างซังกะตายด้วย”

“แหะ... มีอายุยืนได้ขนาดนั้นน่าจะเข้าวัดเข้าวา เอาเวลาไปอ่านพระไตรปิฎกให้จบ หรือไม่ทำตัวเป็นประโยชน์กับโลกมั่ง”

“ก็เขาชอบใจของเขาอย่างนั้นนี่ แล้วเขาก็ไม่ได้ยึดชีวิตออกไปเพื่อมีเมีย ๒๔ คนอย่างเดียวหรอก ตอนช่วงอายุ ๒๐๐ ยังสอนในมหาวิทยาลัยจีนได้เลย มีไต่เต้าเป็นศาสตราจารย์ด้วยนะ”

“การครองตนของคนสูงอายุแตกต่างกันได้แบบนี้ แปลว่าไม่มี ‘เคล็ดลับ’ ที่แท้จริงสำหรับการเป็นบุคคลอายุยืนนะสิ?”

“เอาไว้ถึงยุคที่เราแก่ตัว คงไม่ต้องคิดมากเรื่องเคล็ดลับมั้ง นาโนเทคโนโลยีอาจเป็นคำตอบสุดท้ายสำหรับชีวิตอมตะ อวัยวะส่วนไหนสึกหรือก็สังเคราะห์เอามาเปลี่ยนใหม่”

ณชะเลจิบปาก เหลือบตามองขึ้นมองแสงจันทร์นอกหน้าต่างก่อนรำพึง

“อีกหน่อยคงมีคำถามที่นุกถ้วนาคูละ ว่าเราจะเอาชีวิตอมตะไปทำอะไรกันดี?”

“ก็อาจจะ... เอาไว้หาคำตอบว่าชีวิตคืออะไร ถ้ายังหาคำตอบไม่เจอก็ยึดอายุออกไปอีกเรื่อยๆ ”

เด็กสาวหัวเราะแผ่ว

“เพิ่งอ่านจากกินเนสบุ๊กนะ ผู้หญิงฝรั่งเศสชื่ออะไรหลุยส์ๆ สักอย่าง อายุ ๑๒๒ ปี เพิ่งตายเมื่อไม่นานนี้เอง รู้ไหมบันทึกที่น่าจดจำเกี่ยวกับชีวิตเธอคืออะไร? ข้อแรกก็เป็นผู้หญิงอายุมากที่สุดในโลก ไม่มีผู้หญิงคนไหนในประวัติศาสตร์เท่าที่บันทึกไว้เอาชนะเธอได้ ข้อสองก็เกิดทันหอไอเฟลสร้างเสร็จ ข้อสามก็เป็นผู้หญิงที่ฟอยล์ตลอด อายุร่วมร้อยยังขี่มอเตอร์ไซด์ได้ แล้วก็ได้ชื่อว่าเป็นดาราวาฮูโตสุดจี๊ด คือแสดงหนังตอนอายุ ๑๑๔ ”

จงถุกษ์หัวเราะตาม

“ก็ไม่เลวนะ”

ณชะเลถ่ายหน้า

“ถ้าความหมายของการมีอายุมากคือแรงบันดาลใจให้คนอื่นอยากมีอายุมากตาม รวมทั้งพิสูจน์ให้เห็นว่าอายุร้อยปียังขี่มอเตอร์ไซด์ได้ ทราบดีก็ไม่อยากอยู่บนเส้นทางของคนมีอายุยืนหรอก เล่นบพในละครโรงใหญ่ขนาดไหน ในที่สุดก็ต้องเล่นบพศพไว้วิญญาณครองกันอยู่ดี”

“งั้นทรายอยู่เป็นเพื่อนเราสักร้อยปีสิ ลองมาคุยกันอีกที ดูซิว่าถ้ามีอายุยืนขนาดนั้นเราสองคนจะทำอะไรได้บ้าง!”

🌸 ตอนที่ ๗ ข้ามรุ่น

“โอโฮเฮะ!” พุทฺธสร้อยดั่งพวงกลางยกสองมือติดนิ้วเปาะเปาะ “เหลือเชื่อไหมล่ะพี่เค็ก? บ้านเราห่างจากกันแค่นี้ก็ชอย แลมโรงเรียนผมใกล้กับที่ทำงานพี่เค็กแทบจะร่อนเครื่องบินกระดาษส่งความคิดถึงกันได้แบบนี้ นี่คงไม่ใช่เรื่องบังเอิญแล้วมัง”

อเวราเรียบไปครู่หนึ่ง ความบังเอิญเป็นสิ่งที่น่ากลัว เพราะมนุษย์ธรรมดาไม่มีทางอธิบายว่าความประจวบเหมาะทั้งหลายบังเกิดขึ้นได้อย่างไร และโดยเฉพาะอย่างยิ่งควรเตรียมตัวรับมือกับมันอย่างไร!

“แต่เขานี้คงไม่ใช่ความบังเอิญหรอกนะ”

หญิงสาวพูดคักคอก เมื่อคืนเขาเพิ่งหลอกถามว่าปกติหอนออกจากบ้านเวลาไหนจึงไม่เคยเจอกันเลยสักครั้ง หลอนพาชื่อไม่ทันคิดอะไรมากก็ตอบไปตามจริง เพราะเห็นว่าเวลาออกจากบ้านของตนคงต้องสายกว่าเขามากแน่ๆ แต่แล้วก็ได้เรื่องทันที เขานี้พอขับผ่านมาก็เจอเด็กหนุ่มซุ่มฮีนรออยู่หลังพุ่มไม้ใกล้หน้าบ้านเขา

พุทฺธสินยิ้มแป้นเอามือไพล่หลังอยู่เฉยๆ ไม่ได้โบกเรียกหรือแสดงท่าทีขอโดยสารแต่ประการใด ทว่าแน่ละ มีหรือที่อเวราจะใจจืดใจดำขนาดขับผ่านไปเฉยๆ ได้ ในเมื่อเพิ่งคุยโทรศัพท์กันเมื่อคืนหยกๆ และมองตาแล้วรู้กันว่าเขาขอมโคดเรียนช่วงเช้าเพื่อพบหลอน โดยเฉพาะ

ที่แรกนึกว่าอาจต้องส่งเขาลงตรงป้ายรถเมล์หน้าหมู่บ้าน หรืออย่างเก่งก็หย่อนทิ้งไว้ตรงไหนสักแห่งระหว่างทาง แต่พอพุทฺธสบอกที่อยู่ของโรงเรียนเขา อเวราถึงกับผลออตุทานว่าอยู่ใกล้ที่ทำงานหลอนนิดเดียว และนั่นเป็นที่มาของการทำลุ่มทำเสียดินแดนของเขา

“ผมยอมรับว่าใจดีครอพี่เค็ก แต่นี่ไม่ใช่ลูกไม้เพื่อประหยัคคาร์ตเมล์หรอกนะครับ”

“งั้นครอเพื่ออะไร?”

“เพื่อให้พี่เห็นใบหน้าสำนึกผิดของผมซ้ำอีกครั้ง”

อเวราอดหัวเราะไม่ได้

“พี่เห็นใบหน้าเธอมีแต่ความเป็นเด็กเจ้าเล่ห์นะซี!”

“นอกจากอยากให้เห็นหน้าแล้วยังอยากให้เห็นเข่าอีกด้วย”

หญิงสาวละสายตาจากทางข้างหน้าเหลือบมองมาทางหน้าคักของเด็กหนุ่มอย่างฉงน

“เห็นทำไม?”

“เงาเคล็ดจนเดินกระโผลกกระผลกนะซี เมื่อกี้ตอนกระช่องกระแย่งขึ้นรถพี่เค็กสังเกตหรือเปล่า?”

อเวราขมวดคิ้วเป็นห่วงเป็นใย ใจไพล่นึกไปถึงอุบัติเหตุเมื่อวาน

“ไปโดนอะไรมา?”

พุทฺธสทอจดจังหวะเล็กน้อยก่อนลดเสียงลงเป็นแผ่วรำพึง

“เมื่อวานเย็นตกหลุมรัก”

คำตอบอันไม่เป็นที่คาดฝันทำให้อเวราหัวเราะยาวด้วยความขบขันเกือบครึ่งนาที พอหยุดก็เอ่ยอ้อมๆ ในหน้า

“คราวหลังเดินระวังหน่อยแล้วกัน”

“ระวังยังไง ไม่มีป้ายเตือน”

อเวราเบะปากยิ้มเจิบ แต่นัยน์ตาส่องแววับวาม รอบตัวของเขาเต็มไปด้วยความเปลิดเปล็นน่าสบาย จุดประกายรั้นรมย์ใจให้แก่คนเข้ามาใกล้ได้ง่ายยิ่ง

“แล้วพี่เค็กจะเอารถเข้าซ่อมเมื่อไหร่?”

“คงสักพักหนึ่ง ความเสียหายไม่มากแต่ต้องทิ้งไว้หลายวัน พี่เอาไว้ใช้งานก่อนดีกว่า”

“ผมยอมเป็นโซเฟอร์ชดใช้ที่ทำให้พี่เค็กต้องเสียเวลาก็ได้นะ รับรองจะขับให้อย่างนี้มนวล ตรงเวลา แล้วก็ไม่ต้องรับค่าจ้างกับค่าทิปด้วย”

“จริงอ่ะ?”

“จริงซี!”

พฤษยึดตัวตรงรับคำกระตือรือร้น แสดงให้เห็นว่าหมายความตามนั้น ไม่ใช่แค่พูดเล่นส่งๆ

“ไม่ต้องหรอก” อเวรายิ้มเล่นตัว “ขับเองได้ ยังไม่ใช่ยายแก่ที่ต้องมีสารถึ”

เด็กหนุ่มทำหน้าที่คิดหวังอย่างรู้ว่าที่แท้แล้วอเวราแกล้งอ่อยเหยื่อให้หลงคิดใจเล่นเท่านั้น

“ผมก็ไม่ได้เห็นพี่เค็กเป็นยายแก่ ตรงข้าม อยากช่วยให้อูเป็นคุณหนูเง... ต่อไปถ้าพี่เค็กมีธุระปะปัง จะเดินทางใกล้ไกลแค่ไหนเรียกใช้ผมได้ คิดเสียว่าให้อโอกาสผมทำบุญลบล้างบาปที่ผ่านมา นี่ตั้งใจจริงไม่ใช่อำชู้”

“อยากทำบุญก็ไปทำที่วัดสิ มาทำอะไรในรถ”

“วัดมีแต่พระ ไม่มีคนสวยแบบพี่เค็กอยู่ที่นั่นนะสิครับ”

พฤษทอดลงหมัดแย็บอีกหนอย่างจะลองว่าอเวรามีใจตอบรับ ‘ลูกเล่น’ ของเขาแค่ไหน ด้วยความคิดว่าถ้าอยากจับหวังผลต้องไม่ทำตัวเป็นน้อง แต่ให้รู้ๆ ไปเลยว่าจะบุก เขามั่นใจเสน่ห์ของตนว่ามีมากพอจะกลบเกลื่อนสถานภาพด้อยวัยวุฒิได้อย่างสบาย หรือไม่ก็แปรความด้อยวัยวุฒิให้กลายเป็นสีสันแปลกใหม่สำหรับหล่อนได้ไม่ยาก

ฝ่ายอเวราฟังแล้วกะพริบตาทีหนึ่ง สุ่มเสียงของพฤษสน่าฟังทุกคำสำหรับห้วงเวลาที่กำลังเหงาๆ ของหล่อน เขามีเสน่ห์แห่งความเป็นชายที่น่าทึ่งไปทุกกระเบียด แม้แต่ท่าตั้งสองมือติดนิ้วเปาะเปื้อะติดๆ กันก็เก๋ไก๋ชวนเปล็นและฟังเพราะ รวากับทุกจุดในร่างเขาเป็นที่ลั่นไกเสน่ห์ได้หมด อะไรๆ น่าตื่นหูตื่นตาไปทั้งสิ้น

แต่จะให้ ‘เล่น’ กับเขาอย่างนั้นคงเป็นเรื่องประดักประเดิดเกินไปหน่อย อย่างไรหล่อนก็ต้องไว้ตัวและไม่แสดงอาการคว่นหลงไหลประเจิดประเจ้อจนเกินไป

“ถ้าบอกว่าที่วัดมีแต่พระ ไม่มีคนสวย แปลว่าเธอคงไม่เข้าวัดบ่อยนัก เดียวนี้มีเด็กสาวๆ สวยๆ รุ่นๆ เธอเข้ากันตรึม พี่ไปประจำแล้วก็เห็นเยอะขึ้นทุกที ลองเถอะ เข้าวัดเข้าวาสงบอกสงบใจ อาจได้ของแถมเป็นเนื้อคู่กลับมาด้วย”

“อ๊ะ! มีด้วยหรือ ยูให้เข้าวัดหาเนื้อคู่?”

“เธอนะไม่รู้อะไร โบราณว่าเนื้อคู่อยู่ที่วัด”

เด็กหนุ่มอ้าปากหาว

“ฮ้า! จริงอ่ะ?”

“ก็เป็นความเชื่อแบบไทย สำหรับไทยเราแต่ไหนแต่ไรมา วัดคือศูนย์รวมอะไรดีๆ ในชีวิตของชาวบ้านทุกอย่าง อยากทำบุญให้จิตใจสบายก็ไปวัด อยากฟังเทศน์ให้ผ่องแผ้วก็ไปวัด อยากเจอหนุ่มสาวอัธยาศัยดีมีใจเป็นบุญก็ไปวัด โดยเฉพาะเชื่อกันว่าถ้าชาติก่อนทำบุญมาด้วยกัน บุญจะชักนำให้มาเจอกันในงานบุญอีก”

พฤษหทัยเอียงคอชำเลืองอเวรด้วยแววขบขัน สรุปลับตัวเองว่าผู้หญิงคนนี้ทำทางจะเป็นเอามาก เชื่อเรื่องลี้ลับพาฝันแบบสาวยุคเก่าที่นอนอ่านนิยายอยู่แต่ในห้องนอน เขายอมพนันแบบเทหมดหน้าตักว่าหล่อนกำลังหัวใจว่าง เพราะสัมผัสถึงความเหงาที่แฝงอยู่ลึกๆเกือบตลอดเวลาในแวตาคู่ นั้นได้ อาจจะเพ็งเลิกับแฟนคนล่าสุด แม้อาจจะมิหนุ่มมากหน้าหลายตามาพัวพันก็ยังไม่ว่าใครให้ความอบอุ่นได้

ก็ดีแล้วที่รู้ว่ามิใจใฝ่บุญ อย่างน้อยคนไว้วางใจอย่างเขาก็พบแนวทางจับหล่อนให้คิดโดยพลัน

“ฉันที่เค็กพาผมไปวัดมั่งได้ไหมล่ะ? เพื่อจากลับจะได้รู้ชะตาเนื้อคู่เป็นใคร”

หญิงสาวขยับตัวนั่งตรงขึ้นคล้ายจะเรียกสติกลับมาบ้าง เขาหยอดแบบที่เล่นที่จริงอยู่ตลอดเวลา จะฟังแบบเบาสมองก็ได้ หรือฟังแบบขำให้อยากลองเอาจริงก็ได้

อันที่จริงอเวรเริ่มเข้าวัดได้ไม่นานนัก เอาให้ชัดคือเพิ่งเมื่อสามเดือนเศษที่ผ่านมาเอง หลังจากออกหักครั้งล่าสุด หล่อนเป็นเพียงผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งที่มาชมชานหรือนอนไปฟังเขียนตามสูตรสำเร็จของคนไทย ทั้งที่ก่อนหน้านี้ ไม่น่าจะถึงวัดสักเท่าไร หล่อนเติบโตมากับการบริโภคน้ำชาของอสังขิผ่านหน้าหนังสือพิมพ์ ฉะนั้นที่จะให้อยู่ดีๆมีความนับถือพระนับถือเจ้า เข้าวัดเข้าวา ยอมลงนั่งพนมมือฟังเทศน์จากคนหนุ่มเหลือนั้นเห็นทีคงยาก

แต่เมื่อชีวิตดำเนินมาถึงจุดที่ต้องร้องไห้แรง ต้องอยู่ในสภาพเหมือนคนใกล้จมน้ำที่ใครโยนฟางมาเส้นหนึ่งก็ต้องคว้าไว้ ญาติหล่อนก็ส่งเทพธรรมะมาให้ฟัง และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้รับรู้ว่ามีหน้าที่สร้างความร่มเย็นให้กับโลก และพระคัมภีร์ยังมีอยู่มาก ความรู้สึกจึงใสซึ้ง ยอมไปทำบุญบ่อยขึ้น รวมทั้งตามญาติไปร่วมกิจกรรมทางศาสนาตามโอกาสบ้างแล้ว

คำว่า ‘เนื้อคู่อยู่ที่วัด’ นั้นหล่อนก็เอามาจากญาติผู้พี่คนนี่เอง ถ้อยคำอันเป็นความเชื่อต่างๆถ่ายทอดเข้ามาเก็บในสมองหล่อนมากมาย เพราะพักหลังญาติผู้พี่กลายเป็นที่ปรึกษาไปทุกเรื่อง

และบัดนี้หล่อนก็รู้สึกว่าจะต้องโทร.หาญาติผู้พี่อีกครั้งเสียแล้ว...

“ฮัลโหลคะ”

“สวัสดิ์คะพี่หน่อง เค็กนะคะ” หลังจากหย่อนพฤษหทัยลงไปตามทางของเขา อเวรก็ต่อสายทันที **“กำลังยุ่งอยู่หรือเปล่า?”**

“อ้อ! เค็ก... ตอนนี้อยู่ไม่ยุ่งจ๊ะ แต่อีกห้านาทีต้องเข้าประชุมนะ มีอะไรว่ามาเลย”

รสรินเป็นลูกลุง แต่อายุห่างจากหล่อนเกือบยี่สิบปี เคยคลุกคลีสนิทกันสมัยหล่อนยังเด็ก หลังๆพบเจอก็ต่อเมื่อวงศาคณาญาติรวมตัวกันในงานใดงานหนึ่ง และเพิ่งเมื่อไม่ช้าไม่นานมานี้พอพบกับรสรินอีกครั้ง ก็เป็นช่วงจังหวะที่หล่อนออกหักครั้งสำคัญ ความอบอุ่นและวิธีประโลมปลอบของรสรินทำให้รู้สึกตาสว่าง คลายทุกข์คลายโศกได้รวดเร็วราวกับปาฏิหาริย์ และนั่นเป็นเหตุให้จิตใจขอใช้บริการจากรสรินมาตลอด ไม่ว่าเรื่องเล็กเรื่องใหญ่หล่อนโทร.ปรึกษาหมด จะว่าเหมือนลูกติดแม่ก็ได้

“อ้อ...”

อเวรอำเอ็ง เมื่อครู่เหมือนมีคำพูดรอฟังพรูผ่านริมฝีปากมากมาย แต่พอเอาเข้าจริงกลับไม่กล้าเอ่ยเต็มปากเต็มคำเท่าใดนัก รสรินเห็นอาการพูดไม่ออกบอกไม่ถูกของน้องสาวก็ตักคอเพื่อให้อีกฝ่ายปลดปล่อยถ้อยคำได้ง่ายขึ้น

“มีหนุ่มมาจีบหรือ?”

หญิงสาวหัวเราะเงินๆ

“ก็... คงทำนองนั้นมั้งคะ” แล้วหล่อนก็ต่อคำเร็วปรือ “แต่เค้ากว่าคนนี่ ‘ไมใช่’ ชัวร์ๆเลยคะ เพราะอายุห่างกันมาก”
“เขาอายุน้อยกว่า?”

“คะ”

ผู้ให้คำปรึกษาหงงเง็กน้อย

“อ้าว! แล้วเธอสงสัยอะไรในเมื่อรู้อยู่แล้วไม่ใช่แน่ๆ?”

พูดพลางรสรินก็นึกไปด้วยว่าอีกหน่อยถ้านั่งอยู่ใกล้กันขยำน้องคนนี่คงปรึกษาว่าควรหายใจหรือยัง

“คือ... พี่หนองเคยบอกใช้ไหมคะว่าเลือกคบกับผู้ชายคนไหน ก็คือการยอมให้กรรมของผู้ชายคนนั้นเข้ามาเกี่ยวพันหรือรบกวนวิถีชีวิตของเรา เขาก็มีส่วนทำให้กรรมทางความคิด คำพูด และการกระทำต่างๆของเราเปลี่ยนแปลงไปไม่มากนักน้อย”

รสรินรับฟังด้วยความรู้สึกว่าคุณาติผู้น้องกำลังซักแม่น้ำทั้งห้า ไม่กล้ายิงคำถามตรงไปตรงมา แต่ก็ตอบน้องไปตามเพลง

“อย่างนั้นสิจ๊ะ นี่เป็นสิ่งที่พวกเราทุกคนรู้ได้ด้วยสัญชาตญาณอยู่แล้ว ถึงไม่คบใครมั่วไร จะเลือกคบก็เฉพาะที่ธาตุนิสัยเข้ากับเราได้ก่อน”

“แปลว่าถ้าอยู่ใกล้แล้วสบายใจ เอ้อ... มีความสุข มีความดีใจ มีหน้าตาและสัมผัสของเขาตามรบกวนจิตใจเราไปตลอด ก็แปลว่าธาตุนิสัยเสมอกัน มีกรรมโดยรวมใกล้เคียงกันใช่ไหมคะ?”

รสรินลอบถอนใจ

“ไม่เชิงว่าอย่างนั้นเป๊ะๆหรอกเค้า ผู้ชายบางคนทำให้เราอ่อนไหวง่ายเพียงเพราะเขามีเสน่ห์แรงเสียดจนหยุดความรู้สึกนึกคิดของเราได้หมด ขนาดที่อาจลืมความเป็นตัวของตัวเอง ลืมว่าเราเคยชอบหรือไม่ชอบอะไร แล้วเราก็จะอยากทักท้วงว่าเข้ากับเราได้ เขาเป็นคู่แท้มาแต่ปางไหน”

“พี่หนองคะ คือจะพูดไงดี... เค้าเหงา” ค่อยๆเปิดอก หล่อนไม่มีอะไรต้องปิดบังรสริน เพราะเคยแม้กระทั่งกริดหัวใจตัวเองเล่าเรื่องเร็นลับสารพันให้พี่สาวคนนี้ฟังมานักต่อนักแล้ว “หลายเดือนที่ผ่านมาเค้าอยู่ตัวคนเดียว เขาเข้ามาเร็วแล้วก็แรงมาก ทำให้จิตใจเค้าเคล็ดเปิดเปิงไปทุกทาง... เค้าขอลามพี่หนองตามตรงไม่อ้อมค้อม มันจะเป็นบาปไหมถ้าเรา... ปล่อยตัวปล่อยใจไปบ้าง?”

รสรินเงยบกริบเพราะรู้ทันที่นางสาวหมายถึง ‘ปล่อยตัวปล่อยใจ’ แะไหน และท่าทางอเธาก็ไม่ได้โทร.มาขอความเห็นว่าจะเอาดีหรือไม่เอาดี แต่อยากได้เสียงสนับสนุนจากหล่อนว่ายอมให้ผู้ชายฟัดเล่นเสียที่ไม่เป็นบาปมากกว่า

ยังไม่ทันคิดออกว่าจะตอบอย่างไรถูก อเธาก็โพล่งออกมาอีก

“เขามาเพื่อจุดประสงค์นั้นอย่างเดียวนะพี่หนอง เด็กกว่าเราตั้ง ๗ ปี ไม่มีทางเอาจริงหรอก แต่ถ้าทำใจไว้แต่แรกว่าคบกันเดียวเดียวแก็เหงา ต่างฝ่ายต่างได้ในสิ่งที่ตัวเองต้องการ ก็คงไม่มีใครเสียหายใช่ไหมคะ?”

รสรินก้มหน้าก้มขมับ การแนะนำเด็กรุ่นใหม่ที่ถูกคิดตั้งมุมมองและความเห็นไว้แตกต่างกันมากจากผู้คนยุคเก่านั้น นับเป็นเรื่องยากยิ่ง ถ้าคิดจะหักห้ามพรวดด้วยเขา ออกกฏออกข้อห้ามไปตรงๆก็คงไม่ฟังกัน ส่วนจะโค้งงออะลุ่มอล่วยตามนักก็จะเหมือนยุ่งส่งเสริมให้ยิ่งหลงผิดเข้าไปอีก นับเป็นโจทย์ข้อยากหากจะแก้ให้พอคืออย่างที่สุด

ความจริงหล่อนก็ไม่ถึงขนาดอยู่ในยุค ‘หัวโบราณ’ เสียทีเดียว ก่อนแต่งกับสามีหล่อนก็ยอมให้เขาทำอะไรพอสมควร เพียงแต่ยังมีขอบเขต ไม่มีการล่วงล้ำแนวกันเขตแดนสนธยากัน ทว่าเด็กสมัยนี้พูดถึงการได้เสียง่ายๆราวกับเป็นแฟนหรือคู่ควงชั่วคราวของใคร ก็ต้องมีหน้าที่หลับนอนกับคนนั้นแล้ว

หญิงวัยปลายสาวพลิกข้อมือดูนาฬิกาอย่างเป็นทางการประชุม แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกเป็นห่วงน้องสาว แต่พบว่าพะวงอยู่ครู่หนึ่งก็ตัดสินใจ

“รอแป๊บนะเล็ก”

สลับสายโทร.บอกลูกน้องให้เลื่อนประชุมไปอีก ๑๕ นาที แล้วจึงกลับมาคุยกับน้องสาวต่อเต็มที่โดยไม่มีความพะวงนั่งอยู่ในหัวเหมือนเมื่อครู่

“หนุ่มที่มาจีบรายนี้ห่างกับเธอ ๗ ปี แปลว่ากำลังเรียนร่าวๆมัธยมหรืออย่างมากที่สุดก็ปีหนึ่งเองใช่ไหม?”

“กะ... เมื่อกี้เค้ายังไปส่งเขาใกล้โรงเรียนอยู่เลย อยู่ ม.๖ นะ”

“ระวังจะคิดนิสัยนะ เธออายุแค่ ๒๔ ยังสาว ยังสวย แต่ยอมไปกับเด็กที่ยังเรียนไม่จบ พอเธอแก่ตัวลงกว่านี้มีอยากวิ่งไล่ตะครุบเด็กอ่อนๆไม่เลือกหน้าหรือ?”

“เค้าสัญญากับตัวเองและพี่หน่องกะ ว่าพอเจอเค้าก็จะอยู่ด้วยกันตลอดไป เค้าจะไม่นอกใจ แล้วก็ป็นโสดนิประจำตัวของสามีเพียงคนเดียว”

รสรินเม้มปากหน่อยหนึ่ง

“คนเขาสัญญากันเป็นลายลักษณ์อักษรเรื่องคอขาดบาดตายตั้งเท่าไรยังฉีกสัญญาทั้งกันลงคอ นี่สัญญาปากเปล่านึกว่าใจเธอจะซื่อกับตัวเองตลอดไปหรือ? เขายังเป็นเด็ก อยู่ต่ำกว่าเรา เราเอาตัวไปเกลือกกกล้วยด้วยก็เท่ากับยอมตกต่ำลงเห็นๆ เมื่อเธอตกต่ำลง ความยับยั้งชั่งใจต่างๆนานาก็จะพลอยน้อยลงตามไปด้วย ถ้าเธออยากหลับหลับตาแก้เหงาจริงๆ ก็ควรหาผู้ชายที่เสมอตัวหน่อย มีมารุมจีบตั้งเท่าไรก็เลือกเอาสักคนสิ อย่างนายสุ... อะ ไรสุๆนั่นที่เธอเคยเล่าให้พี่ฟังเมื่ออาทิตย์ก่อนก็ฟังดูเข้าท่าออก”

“นายสุดุขีหรือคะ เล็กสืบแล้วละ มีเมียเรียบร้อยตามคาด เขากะมาเอาเค้าไปเป็นเมียน้อยนะ”

รสรินถอนใจ ผู้ชายดีๆทำทางไม่มีเหลือให้เลือกเอาจริงๆ ถ้าหล่อก็เจ้าชู้คะ ถ้าดูภูมิฐานน่าเชื่อถือก็มีครอบครัวแล้วเป็นอย่างนี้เหมือนกันหมด โดยเฉพาะที่ถลาร่อนเข้ามารุมจีบอเวราทั้งหลาย!

“คนอื่นๆละ เธอเคยขาดคนรุมคือเสียที่ไหน”

“มัน...” อเวราเสียงอ่อย “ไม่มีใครดึงดูใจได้ใกล้เคียงน้องคนใหม่นี้เลยนะพี่หน่อง”

รสรินขมวดคิ้วยุ่ง ถามเพื่อจะได้ไม่ต้องใช้สรรพนามอื่นในการอ้างถึงเขา

“ชื่ออะไรนะ นายคนนี้?”

“ชื่อต่อย”

“หา! อะไรนะ? มีด้วยหรือคนชื่อกร่อย”

รสรินแกล้งพูดตลกเพื่อคลายเครียดให้ตัวเอง อเวราหัวเราะงำ

“ต่อยกะ ต่อยมวย ต่อยดี”

หญิงวัยกลางคนคลายสีหน้าที่เริ่มตึงๆลงเล็กน้อย

“ความจริงชื่อน่ารักดี ถ้าเป็นน้องชายเธอก็เหมาะเลย อายุรุ่นราวคราวเดียวกับลูกๆพี่ เทียบแล้วก็รุ่นหลานเธอเนาะ”

“แหม! พี่หน่องก็... เข้าใจเทียบศักดิ์ให้เค้าอายุดินะคะ แต่อย่าลืมว่ายายฝนกับยายทรายเรียกเค้าว่าน้ำกันเงินๆ ทุกที ความรู้สึกที่แท้นะเจ้าพวกนั้นมันน้องนุงชดๆ...” แล้วเธอก็รวบรัดถามตรงๆ “ถ้าเค้าจะมีอะไรกับต๋อยบ้างนี่ไม่บาปใช่ไหมคะ? ตามความเข้าใจของเด็ก คิดข้อกามเนี่ยจะผิดต่อเมื่อผู้ชายทำอะไรผู้หญิงที่มีเจ้าของหรือผู้ปกครอง แต่ถ้าเขาทำกับเค้าที่มีอาชีพการงานแล้ว ก็ถือว่าไม่มีผู้เสียหาย ถูกไหม?”

“แต่เขายังเรียนอยู่นา...”

“พี่หน่องเคยบอกใจว่าธรรมชาติของผู้ชายไม่ใช่ผู้เสีย แต่เป็นผู้ได้ ถึงเขายังเด็กก็เป็นฝ่ายได้คือผู้ดี แบบมือขอเงินพ่อแม่อยู่หรือทำงานรับผิดชอบตัวเองแล้วจะแตกต่างกันตรงไหน?”

“ใครรู้เขามันจะไม่งามไง”

“รับรองค่ะว่าเค้าจะไม่ติดประกาศไว้ตามเสาไฟว่ามีอะไรกับเด็ก จะทำแบบหลบๆซ่อนๆรู้กันแค่สองคน... อ้อ! มีพี่หน่องเป็นพยานคนเดียวพอ”

รสรินเจอลีลาโต้ตอบของเด็กรุ่นใหม่เข้าก็ก้มหน้ากุมขมับถอนใจเฮือกอีกรอบ เกือบหมดความอดทนตอบไปส่งๆ ว่าเอาเถอะ อยากทำอะไรก็ทำไป แต่ในที่สุดความห่วงของพี่สาวก็ส่งให้ยังทนพยายามชี้แจงจรรยาว่าเป็นกงจักร

“พี่ไม่พูดเรื่องบาปเรื่องบุญ เรื่องผิดเรื่องถูก เรื่องเหมาะสมเรื่องควระอะไรกับเค้าดีกว่า แต่อยากชี้ให้เห็นว่าถ้าเธอหน้ามืดกับเสน่ห์ของผู้ชายโดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกภายในว่าใช่หรือไม่ใช่ ต่อไปเธอจะไม่เหลือเครื่องช่วยตัดสินใจไหนๆเลย ถ้าชอบคือใช่หมด เอาหมด!”

“แล้ว ‘ใช่’ หรือ ‘ไม่ใช่’ นี่มันอยู่ที่ตรงไหนล่ะคะ?”

รสรินไม่ตอบทันที แต่ถามกลับ

“เขาทำอะไรเธอไปบ้างแล้วหือ?”

“เมื่อก่อนลงจากรถเขาจับมือเค้าไปกุม แล้วขอนัดเจอเฮีย่นี่”

“แล้วเธอทำไง?”

“ก็... เอียงคอหน่อยๆ”

“ตอบโอเค?”

“เออ... ค่ะ”

บิบเสียงเหมือนอาย แต่รสรินฟังแล้วไม่รู้สึกว่าน้องสาวขวยอายแม้แต่นิดเดียว จึงกระทุ้งไปแบบที่เล่นทีจริง

“แหม! ทำไมง่ายจัง!”

“ไม่ถนัดนะพี่หน่อง เค้าบังคับให้เขามารถที่ป้ายรถเมล์ตรงเวลา ยืนคำขาดเลยว่าเค้ามาแล้วไม่เจอจะขับผ่านไปเลย”

“เงื่อนไขแค่เนี่ยนะถือว่ายากแล้ว? เฮ้อ... แล้วตอนโดนจับมือเธอไม่มีความรู้สึกอะไรบ้างหรือ?”

“ก็รู้สึก... อยากนะสิคะ”

“โธ่ถึง! ฉันหมายถึงไม่รู้สึกผิด ไม่รู้สึกขุ่นลุกขุ่นชันเหมือนตัวเองเป็นไก่แก่แม่ปลาช่อนบ้างหรือ?”

“เขาเริ่มก่อนนี่คะ เค้าอยู่ของเค้าเฉยๆ จะมาว่าเค้าได้ไง”

“ถ้าอยู่ของเธอดีๆจริง ก็ต้องไม่รับนัดซิ”

“มันแผลอรับไปแล้วอ๊ะ”

“จันรับขึ้นรถก็คิดเสียว่าสงเคราะห์เด็ก พาเด็กไปส่งบ้านละกัน ไม่ต้องต่อความยาวมากกว่านั้น”

ตัดสินสรุปให้เช่นนั้น แต่พอพูดไปเธอก็เงยบกริบ ไม่ตอบอะไรกลับมา รสรินสัมผัสได้ชัดถึงอาการตัดสินใจ แน่วแน่แล้วของน้องสาว และเบื้องหลังการตัดสินใจก็มาจากแรงขับเคลื่อนทางธรรมชาติที่เข้มข้นยิ่ง!

ความดีเพราะมีราคาจะกล้านั้นน่ากลัวยิ่งกว่าดีเพราะมีพิธีกรรม มนต์สะกดจากสำนักไสยศาสตร์ใดก็ไม่ทรงอำนาจ มีดียิ่งใหญ่เท่ามนต์สะกดจากราคะอันเป็นของภายใน รสรินได้แต่พูดตะล่อมตามที่เห็นควร

“คนเรานี้แหละ ที่จะใช่หรือไม่ใช่ เหมาะหรือไม่เหมาะ ใจตัวเองบอกอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากคิดฝาคิดตัวชัดๆ อย่างนี้ละ เราจะตามใจฝ่ายผิดของตัวเองทำไม เดียวก็ต้องมีผลกระทบข้างเคียงเกิดขึ้น”

“พี่หน่อง... เขาผ่านมาแล้วจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว เด็กอย่างเขาไม่มีทางยึดติดอยู่กับผู้หญิงที่แก่กว่านานนักหรอก ค่ะ ที่โทร.มาถามนี่เค้าก็แค่อยากรู้ว่าบาปหรือไม่บาป จะมีวิบากร้ายในอนาคตไหมถ้าเราให้ความร่วมมือกับเขา”

“เจอกันมานานแค่ไหน?”

“เมื่อวาน... เด็กในแท็กซี่ที่เค้าเล่าให้พี่หน่องฟังนั่นแหละ”

รสรินกะพริบตา เอนหลังพิงพนักอย่างปลงอนิจจังก่อนใช้อีกไม้หนึ่ง

“แม่เธอเล่าให้พี่ฟังว่าตอนเธอยังวัยรุ่นนี่เนื้อหอมจัด แล้วก็รับนัดใครยากเย็นแสนเข็ญนักหนาไม่ใช่หรือ? บางคนคบกันเป็นปีกว่าจะเอาเธอไปเที่ยวสองต่อสองได้”

อเวราก็หันมาลงเล็กน้อย เหมือนอดคิดมิไว้ให้หวนระลึกถึงและรับรู้ตามจริงว่ามันผ่านพ้นไปแล้ว หล่อนเงยบอ้อ อิดใจก่อนเซ็ดหน้าขึ้นอย่างทะนง ทราบดีว่าพี่สาวเป็นห่วงเป็นใย และนั่นก็ทำให้รู้สึกสะใจที่มีใครบางคนรับรู้ว่าการหล่อนทอดทิ้งจนอยากประชดชีวิตด้วยการทำตนให้ตกต่ำลงแบบเห็นดำเห็นแดงเสียทีแล้ว

“ไม่บาปใช่ไหมคะ?”

หญิงสาวก็เอาคำตอบเดิมจากผู้พี่ และน้ำเสียงอวดคือถือดีของหล่อนก็ทำให้รสรินหมดความอดทน เลิกหวังเกลี้ยกล่อม แต่ทุ่มเสียงตอบหนักๆคำเดียว

“เออ!”

“ขอบคุณค่ะ ค่อยฟังเข้าใจง่ายขึ้น ถึงที่ทำงานพอดี เค้าเล่าเท่านี้ก่อนนะค่ะ”

ต่างฝ่ายต่างวางสาย รสรินนั่งหน้ามุ่มอยู่พักใหญ่ พยายามขมความรู้สึกขัดเคืองน้องสาวที่ไม่ได้ใส่ใจ หล่อนให้คำแนะนำน้องสาวด้วยความเยือกเย็นมาตลอด เพิ่งนาทีนี้เองที่จูนขาด หล่อนอดสำหรับลิ้มใจในผลงานตัวเองที่จุดน้องสาวขึ้นจากหล่มน้ำตาสำเร็จ เอาตัวเข้าวัดเข้าวาได้ดิบดี แต่มวันนี้จะเริ่มทำตัวเหลวไหลง่ายๆ นอนกับหนุ่มกระต๊อหน้าใหม่ที่ไหนก็ไม่รู้ ไม่หวังเนื้อหวนตัวเพราะถือว่าผ่านมือชายมาแล้ว ขอให้ได้สนุกเป็นหลัก

นี่มันเท่ากับเปิดประตูบานใหม่ไปสู่เส้นทางปัญหาที่คาดไม่ถึงได้สารพัน และนี่ก็แปลว่าความพยายามช่วยเหลือที่ผ่านมาของหล่อนอาจเป็นความสูญเปล่าอย่างแท้จริง

เสียดาย เพียงถ้าใจเย็นสักนิด ก็อาจคิดคำพูดได้ดีกว่า ‘เออ!’ สั้นๆอย่างตัดราคาบุญส่งเดชเช่นที่หลุดปากออกไปแล้ว หล่อนน่าจะค่อยๆชี้แจงว่ากรรมบางอย่างแม้ไม่บาป ไม่ผิดศีลก็จริง แต่เมื่อขัดกับสำนึกผิดชอบก็อาจเป็นหวัชบวรรถจักร นำบาปตามมาเป็นพรวนได้ โดยเฉพาะถ้าหวัชบวรนั้นเห็นชัดๆว่ามุ่งเข้มลงต่ำ!

บางคนพอเชื่อเรื่องเวรกรรมขึ้นมาในขั้นที่ยังหยาบอยู่ ก็จะเจาะจงคัดเลือกกระทำเฉพาะสิ่งที่รู้แน่ๆ ไม่บาปเหมือนถ้าใครบอกว่านี่ศีลห้าห้ามเลือก ก็ค่อยตัดใจไม่เลือก ยังมองไม่เห็นตลอดสายว่าพฤติกรรมมันง่ายบางประเภทนั้นก่อขึ้นแล้วอาจกลายเป็นต้นทางหายนะได้ยิ่งกว่าบาปชั่วร้ายหลายชนิดเสียอีก!

ตอนใจเสีย คงได้แต่ทำจิตเป็นอุเบกขา กรรมไครกรรมมัน หากน้องสาวหล่อนมีบุญเก่าอยู่บ้าง บุญนั้นคงบันดาลให้เกิดความละอาย หรือก่อเหตุการณ์ไม่เป็นใจอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่หากไฟกิเลส โขติ โชนจนไม่มีบุญญาบารมีใดๆ ช่วยไว้ได้ เรื่องก็จะต้องเป็นไปตามครรลอง โลก สมัยนี้จะคาดคั้นให้ใครบันยะบันยังเรื่องน่าอดสู้อย่างไรไหว ในเมื่อเกือบทุกคนเห็นดีเห็นงามตามกันไปหมดว่าทำได้ ไม่เป็นไร ไม่เสียหาย ใครๆ เขาก็ทำ!

ร่างที่ยืนสงบนิ่งนั้นขยับไหวในทันทีที่เห็นรถหล่อนกลานมาจอดเทียบ อเวราสามารถเห็นได้กระทั่งแววปริดาส่องประกายชัดในดวงตาเขา

ประตูเปิดออก พุทฺธสแทรกตัวเข้ามานั่งด้านข้างด้วยความปราดเปรียว มีความสดใหม่ของวัยเยาว์ในอากาศรอบกายพุทฺธสที่พลอยทำให้อเวรา รู้สึกราวกลับไปเป็นเด็กสาวรุ่นๆ อีกครั้ง

“หวัดดีครับพี่เล็ก”

พุทฺธสทักด้วยน้ำเสียงแจ่มใสเป็นกังวาน

“หวัดดี”

อเวรารับทักเบาๆ รถเคลื่อนออกจากที่เบบกระตุกเล็กๆ หญิงสาวรู้สึกประดักประเดิดเล็กน้อย แต่ขณะเดียวกันก็อ่อนเปียกลงทุกที ยอมรับว่าร่างนั้นพาความอบอุ่นเข้ามาบรรจุกอยู่เต็มรถที่กำลังอวลด้วยไอหนาว

“ผมนี่กว่ารอเกือบเสียแล้ว ใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ อยู่เนี่ย”

อเวราเสียบ เพราะนั่นเป็นการเจตนาให้เขารอร่วมครึ่งชั่วโมงเพื่อพิสูจน์ใจ หล่อนแค่เส็งตาแลเบื้องหน้ายิ้มๆ และปล่อยให้เขาเป็นฝ่ายเปิดฉาก

“ไปเดินเล่นในห้างใหม่พี่เล็ก เดี่ยวผมเลี้ยงข้าว”

หญิงสาวสายหน้า ปรายตาชำเลืองมองชุดนักเรียนเขานิดหนึ่งแล้วยกไหล่เบะปากหน่อยๆ พุทฺธสหัวเราะอย่างรู้อันที่จริงเขาก็ไม่ได้หมายความว่าตามนั้นจริงจังก

“งั้นพี่เล็กไปนั่งเล่นบ้านผมไหม ผมเจียวไข่ได้อร่อยที่หนึ่ง”

“สงสัยหน่วยก้านพี่เหมือนคนเห็นแก่กินมากเลยนะ ชวนแต่ละอย่าง!”

พุทฺธสเลิกคิ้วสูง ผู้หญิงบางคนเอาใจยากและมีความสุขกับการชอบให้หนุ่มๆ เคาทางเอง และเขาก็ยิ้มด้วยความเต็มใจคาดเดา

“งั้น... ผมขอติดตามไปทุกหนทุกแห่งที่พี่เล็กอยากไป”

ใช้น้ำเสียงแบบหนึ่งที่ชวนให้ฝันถึงการเป็นเงาของกันและกัน ไปจนชั่วนิรันดร์ จะฟังเป็นเรื่องเล่นตลกเหมือนเขาแก๊งซุ่มเสียงนักพากย์ละครรักหวานซึ่งก็ได้ หรือจะฟังว่าเขามีความปรารถนาอยู่เช่นนั้นจริงในส่วนลึกก็ใช่

อเวราสลดตนเองออกจากตาข่ายฝันที่พุทฺธสใช้กระแสนเสียงถักทอขึ้นล้อมรัด ถามเขาเสียงเนือยนาย

“นี่เรอนัดเจอพี่ทำไมเนี่ย?”

“อยากคุยกับพี่เล็ก อยากเล่นกีตาร์ให้พี่เล็กฟัง”

“เล่นกีตาร์เป็นด้วย?”

“กำลังคิดอยากหารายได้พิเศษจากการไปเล่นตามผับเลยละ วันนี้ผมจะลองเล่นเพลงตามคำขอจากลูกค้ารายแรกดู ถ้าเข้าหูเข้าตาเป็นที่พอใจขั้นต่อไปก็จะเอาจริงซะที”

อเวรานึกถึงมาดหนุ่มรูปงามผู้มีกีตาร์เป็นอาวุธจับสาวของเขาแล้วชักอยากคุยอยากฟังขึ้นมาเป็นกำลัง คะเนจาก อากัปกริยาและสัมผัสที่นุ่มนวลแน่นยามเจรจามาแล้วชวนให้เก็งว่ายามเล่นเพลงคงเทพและกลมโตประสาทให้หลงเคลิ้ม ดีพิลึก

เด็กหนุ่มลังเลที่ท่าของคนนั่งขวาแล้วคิดว่าน่าจะยิงเข้าเป้า จึงจะยื่นคะยอ

“ไปนั่งบ้านผมนะ จะเล่นกีตาร์ให้ฟัง”

“ตอนนี้มีใครอยู่มั่ง?”

“แค่คนใช้คนเดียวซะ กว่าพ่อแม่กับพี่ชายผมจะกลับคงพักใหญ่ เพราะเขาชอบกลับแบบเลี้ยวรถติด บางทีก็เกือบสามทุ่มถึงออกจากที่ทำงาน”

อเวราใช้ความเงิบแทนคำตอบตกลง พุทท์สชวนคุยจ้อและทำให้หล่อนหัวเราะได้ไม่ขาด ผู้ชายบางคนเหมือนถูกติดตั้งเครื่องสร้างความบันเทิงทุกรูปแบบมาไว้พร้อมตั้งแต่เกิด อเวราทำใจไว้ว่าตนเป็นเพียงผู้ใช้บริการรายหนึ่งของเขา สัญญากับตนเองว่าจะไม่ลุ่มหลงคิดผูกยึดเขาไว้แน่นหนาเกินแก้ เพราะอย่างไรเขาก็ไม่มีความเหมาะสมกับหล่อนเลยด้วยประการทั้งปวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความต่างระหว่างวัย

พอมาถึงหน้าบ้านของพุทท์ส อเวรามองเข้าไปแล้วเกิดความลังเลขึ้นมาชั่วขณะหนึ่ง เกรงว่านั่งๆอยู่แล้วเดี๋ยวญาติคนใดคนหนึ่งของเขากลับมา หล่อนไม่อยากจะอยู่ในสายตาใคร ถ้าวัยเดียวกันกับเขาก็ว่าไปอย่าง จึงตัดสินใจตั้งว่า

“ลงไปเอากีตาร์เธอมาสิ”

“ไปเล่นบ้านพี่เล็กหรือ?”

“ถ้าพี่อยากฟังที่ริมบึงหลังหมู่บ้าน เธอจะตามใจไหม?”

เด็กหนุ่มหน้าเหยหันที่

“อูย! ตอนเย็นคนเยอะแยะ”

“อายก็ไม่ต้องไป!”

“ก็ได้ๆ”

รีบตอบตกลงทันทีอย่างรู้จังหวะว่าถ้าขัดใจนิดเดียวคงชวดหมด ในระยะของการจีบนั้นเต็มต่ออยู่ที่ผู้หญิง พุทท์ส อาฆาตไว้ในใจว่าให้จีบติดก่อนเถอะ จะสั่งให้ถอดเขาเหมือนนางทาสทีเดียว คอยดู!

“เดี๋ยวผมขอเปลี่ยนเสื้อผ้าไม่เกินสองนาทีนะครับ”

เนื่องจากอเวราจอดแอบขวา พุทท์สจึงต้องเหลียวหลังสำรวจดูดีว่ามีรถตามหลังมาทางซ้ายหรือไม่ อุบัติเหตุเมื่อวานยังทำให้ผวาไม่หาย และคงทำให้เข็ดกับนิสัยเปิดประตูพรวดพราดไม่ดูตาม้าตาเรือไปจนชั่วชีวิต

กลับมาอีกครั้งด้วยเครื่องแต่งกายลำลอง เนื้อตัวหอมฟุ้งในแบบที่ได้กลิ่นแล้วก่อให้เกิดความรัญจวนใจ มือถือกีตาร์ท่าทางทะมัดทะแมงราวกับศิลปินดังที่เพิ่งเดินออกมาจากหลังเวที อเวราชายตามองแวบหนึ่งแล้วยอมรับว่าเขาเทพจะกระชากความยับยั้งชั่งใจของหล่อนให้ขาดวิน ไม่มีชิ้นดีได้จริงๆ

พฤษเปิดประตูวงกตารไ้วันบเาะหลังแล้วก้าวขึ้นมานั่งประจำที่เคียงข้างคนขับสาว หันไปยิ้มเด็ดขั้วหัวใจชนิดที่อเระาเห็นแล้วถึงกับหักพวงมลัยเบนทิศจากทางไปบึงมุงสู่บ้านตนเองแทน!

ตอนที่ ๘ สัจธรรม์

พฤษไม่แสดงท่าเปลกใจแม้แต่น้อยเมื่อรถแล่นมาจอดหน้าบ้านสองชั้นในพื้นที่เกือบร้อยตารางวาใจกลางหมู่บ้าน แทนที่จะเป็นริมบึงดังที่อเระาบอกไว้แต่แรก ผู้หญิงเป็นสิ่งมีชีวิตที่เปลี่ยนใจง่าย และทุกสิ่งมักขึ้นอยู่กับอารมณ์พอใจไม่พอใจเฉพาะหน้าเสมอ เขาชินจนเฉยเสียแล้ว

แค่เห็นบ้านจากด้านหน้าก็ทราบทันทีว่าเป็นจังหวะปลอด เด็กหนุ่มแบมือขอกุญแจด้วยน้ำเสียงสดใส
“มะ... ผมลงไปเปิดประตูให้”

หญิงสาวหยิบกุญแจจากกระเป๋าตางค์ให้เขาไป มือหล่นสนัและเอี้ยวตัวเงะงะอย่างคนเริ่มไม่มั่นใจขึ้นมาว่ากำลังทำอะไรอยู่ พฤษยิ้มเย้น ในบัดนั้นรู้สึกขึ้นมาว่าตนนิ่งกว่า และคนนิ่งกว่ายอมเป็นฝ่ายคุมเกมในนาที่สำคัญ
อเระานำรถเข้ามาจอดและเดินนำพฤษเข้าบ้าน เขาถือกิตาร์ตามมาโดยสงบ ทั้งบ้านปิดเงียบไม่มีวี่แววใครอยู่สักคน

“ผมต้องสวัสดีศิบ้านศิเรือนตรงมุมไหนก่อนหรือเปล่า?”

อเระาหัวเราะออกมาเสียงใส ค่อยคลายความเกร็งลงได้นิดหนึ่ง วางกระเป๋าถือและเดินไปเปิดหน้าต่างให้ลมเข้า พฤษยื่นมองร่างงามเคลื่อนไหวเปิดหน้าต่างเฉยโดยไม่ช่วยเหลือ เพราะกำลังสะกดจิตใจตนเองมิให้บุ่มบ่ามก่อนกาลอันควร

“ปกตคนในบ้านพี้เค็กกลับกันช่วงไหนหรือครับ?”

“เดี๋ยวกก็กลับมั้ง”

ฟังจากเสียงตอบแล้วพฤษเดาว่าเขายังมีเวลาอีกพอสมควร

“ท่าทางพี้เค็กไม่ค่อยได้ออยู่บ้านเท่าไร?”

“ทำไม... รกหรือ?”

“เปล่า... คู่ข้าวของเข้าที่เข้าทางดีออก แต่จากการแต่งตัวของพี้เค็ก ผมรู้สึกว่พี้เค็กเป็นคนพิถีพิถัน และนิสัยแบบนี้ก็น่าจะแต่งบ้านเก่ง”

“พี้ไม่ได้เป็นเจ้าของบ้านอยู่คนเดียวนี้ แคให้ตามไล่เก็บข้าวของที่พวกผู้ชายทิ้งๆ าวื้อีแหละจะละละเข้าที่เข้าทางไหวก็นับว่าบุญแล้ว”

เด็กหนุ่มหัวเราะ

“ผู้ชายนี้เกิดมาเพื่อสร้างความรำคาญใจเรื่องบ้านช่องให้ผู้หญิงจริงๆนะ ทำชู้ไม่เข้าทำไปหมด”

“ก็หาอยู่เหมือนกันว่าผู้ชายเนี้ยบๆ ในโลกนี้มีไหม”

หญิงสาวเดินเข้าครัวแล้วเดินกลับออกมา มือถือแก้วน้ำพร้อมจานรองยื่นให้เขา พุทส์วางกีตาร์พาดกับผนัง ใกล้เคียงตัว รับแก้วมาแบบถือโอกาสใช้ฝ่ามือปาดผ่านหลังมือน้อย อเวราสะคั่งหนอยๆ รับประทานอย่าง ก้มหน้าจุกๆ ไปนั่งที่ โซฟาทันที

เด็กหนุ่มกลืนยิ้ม คิมน้ำจันทน์แล้วนำแก้วไปวางบนโต๊ะอาหาร จากนั้นคว้าคอกีตาร์เดินตามไปนั่งฟังตรงข้ามกับ เจ้าของบ้าน วางกีตาร์พาดคอก มองหญิงสาวผู้นั่งก้มหน้าแกะเล็บเฉยแล้วอารมณ์นักแสดงเอกก็ผุดขึ้น เชิดหน้าตั้งตัวตรง วาดลวดลายทันที

“สวัสดีครับแขกผู้มีเกียรติ ลูกค้าผู้มีอันจะกินทั้งหลาย...” เสียงทุ้มนุ่มดังกังวานราวกับพุดผ่านไมโครโฟนในฉับ ยามราตรี “ก็จิตใจที่ทุกท่านใจดีให้เกียรติมาฟังดนตรีกันอีกโดยไม่เบื่อหน่ายเสียก่อน หน้าตาเดิมๆมานั่งชุ่มตามมมมมิดๆ อย่างนี้คงคุ้นเคยกับฝีมือของผมอยู่แล้ว ที่ผ่านมามากครั้งแต่ละท่านก็ขอเพลงกันเก่งเหลือเกิน... เล่นไม่ได้ซักเพลง”

อเวราซ็อนตาขึ้นมองนักดนตรี ยกสองมือปิดปากหัวเราะจนตัวเขย่ากับมุขตลกหน้าตาของเขา

“ว่าแต่คุณผู้หญิงที่ทำทางเส้นตีนโต๊ะนั้นจะว่ายังไง คงมาใหม่กระมัง มาถึงก็นั่งจ่านักร้องเลยทีเดียวนะ จะทดลองขอ เพลงกับเขาบ้างไหมครับ?”

หญิงสาวลดมือลง แก้มแดงราวกับทาด้วยชาด สันติริระปฏิเสธอย่างน่ารัก ทำให้นักดนตรีเอกลืมตาโพลง

“อ้าว! รสนิยมลูกทุ่งหรือลูกกรุงละเนี่ย ไม่ขอแล้วจะรู้ใจได้อย่างไร?”

อเวราหัวเราะก่อนเม้มปากยิ้มยื่นหน้าขอในที่สุด

“เอาเพลงของนายอู๋บ่แล้วกัน”

ห่ออันหมายถึงดาวรุ่งซึ่งกำลังพุ่งแรงประจำพ.ศ. และส่วนหนึ่งที่เลือกเพลงของนักร้องหนุ่มคนนั้นก็เพราะรูปร่าง หน้าตาละม้ายเขาคนนี้ด้วย

“เพลงไหน?”

“เพลงไหนก็ได้”

พุทส์ส่ายหน้ามองเพดานนึกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนสับมือลงคอร์ด ขึ้นอินโทรเพลง ‘ความจำที่หายไป’ ซึ่งกำลังติด อันดับห้าดาวของหลายคลื่นในขณะนี้ ฝ่ามือซ้ายมือของพุทส์ส่ายพรูพรูพรูพรูกับดนตรีที่ดังออกมาจากแผ่นซีดี และเมื่อเริ่ม เปล่งเสียงร้อง ก็ทำเอาอเวราถึงกับนั่งซิม ทอดตามองเขาด้วยแววเปลว

กาลครั้งหนึ่งเมื่อนานมา

มีเวลาโทร.หากัน

มีคืนวันเป็นส่วนตัว

กาลครั้งหนึ่งเมื่อนานมา

เรามองตาเป็นสุขจริง

เรายอมทิ้งทุกสิ่งไป

วันที่ถามหารัก คืนที่พอกองกัน

ประตูห้องชั้นบนหับปิดหมดจนเขาต้องถามว่าห้องไหน อเวราแก่วงแขนนิคหนึ่งไปทางห้องริมขวาสุด ยามนี้
หล่อนอุปาทานคล้ายกับว่าประตูห้องของตนแปะป้าย 'ยินดีต้อนรับ' ไว้หรา นำให้ผลักเปิดโดยไม่ต้องคิดหน้าคิดหลัง ใน
ชีวิตจริงคนเราก็มักคว่นเปิดประตูแต่ละบานแบบพรวดพราดอยู่แล้ว ไม่ค่อยยกตัวกันหรือกว่าเปิดผางออกไปแล้วมันจะ
กระทบกระเทอะอะไรเข้าบ้าง ถ้าจะคว่นเปิดอีกสักครั้งในวันเจียบเหงาถึงที่สุดอย่างนี้จะเป็นไรไป

กามารมณไม่เคยมีวิยวุฒิ มีแต่สองร่างที่ส่งพลังแม่เหล็กคึงคูดยิ่งใหญ่ ยากจะหาสิ่งใดมาถ่วงขวางมิให้ประกบ
เข้าหากัน ทุกฉากดำเนินไปตามครรลองราวกับภาพยนตร์ที่ทุกคนเคาพล็อตเรื่องได้ตลอดสาย แต่ก็ยังอยากรู้อยากเห็น ใคร
ดูซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่เบื่อหน่าย เขาเป็นพระเอกมือดีดั่งคาด และหล่อนก็เป็นนางเอกในแบบที่ไม่ห่วยภาพเจ้าหญิงในนิทานนัก
ขณะอยู่บนเตียงไม่มีคำว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ ไม่มีคำว่าเหมาะสมหรือผิดฝาผิดตัว มีแต่ความแปลกใหม่เหมือนอาหารต้องห้าม
รสชาติเผ็ดมันเท่านั้น

กระทั่งภาพยนตร์จบและปิดฉากด้วยการช่วยกันแข่งเท้าตีรวงดาวแตกกระจาย ต่างฝ่ายต่างเหนื่อยอ่อนนอนนิ่ง
พฤษหัลลดาขี้มสมใจ ส่วนอเวราถอนใจยาว หันมากะพริบตาปริบๆคล้ายคนเพิ่งสร้างเมารสฟินในวันประหลาด หล่อน
กำลังนอนอยู่ข้างเด็กหนุ่มรุ่นน้องคนหนึ่งที่พักใจกันเดียวเดียว แต่ได้มาเรียนรู้กันในแง่มุมระทึกกึ่งยิ่งกว่าแฟนดิว
หลายต่อหลายคนในอดีตเสียอีก

ภาษากายของเขามีหลายแบบ ทั้งแบบเริ่มต้นที่ทำให้รู้สึกเหมือนหล่อนเป็นของขวัญที่น่าทะนุถนอม
และทั้งแบบสิ้นสุดที่ทำให้รู้สึกเหมือนหล่อนเป็นหญิงบริการหรือตุ๊กตาทองไร้ค่า ไม่มีการคลอเคลียเอาใจ ไม่มีคำหวาน
กล่อมโสด ไม่มีแม้แต่จุมพิตฝากรอยสุขสมก่อนผละจาก มีแต่การถอนตัวไปเฉยๆคุดเดียวกับผู้ตักตวงประโยชน์จากสินค้า
ลู่ลวงแล้วก็แล้วกัน

นึกเสียดายค่าของตนขึ้นมาวูบหนึ่ง เรือนกายอิสตรีนี้ช่างเหมือนสินค้าเสียจริงๆ ใครเห็นค่าก็ทำท่าหวงแหนแสน
ถนอม แต่ถ้าค่าไม่มีให้เห็นก็เหมือนเป็นของราคาถูกที่เขาพร้อมทิ้งขว้างเมื่อใช้เสร็จ หล่อนเคยคุ้นแต่การถูกเอาใจในวาระ
แรกๆของการคบหา ทว่านี่ไม่มีอะไรเลยนอกจากการสมสู่อย่างวู่วาม มันช่างสมความตั้งใจคิดใช้เขาเป็นเครื่องมือบำบัด
ความใคร่เสียจริงๆ

หลายสิ่งหลายอย่างขาดหายไป นึกอายตัวเองจนต้องดึงผ้าห่มขึ้นคลุมร่างมิดชิด แล้วจากความอายก็พัฒนาเป็น
ความรู้สึกผิด เพิ่งตระหนักว่าตนก้าวมาถึงอีกขั้นหนึ่งของชีวิต ระดับที่นอนกับผู้ชายได้โดยไม่ต้องรู้จักมักจี่ ไม่ต้องมีสาย
สัมพันธ์ฉันคนรักกันเสียก่อน!

ไม่บาป... แต่รู้สึกผิด

หล่อนเคยสะอาดกว่านี้ อย่างน้อยก็จัดลำดับเพศสัมพันธ์ไว้ข้างหลังความรักที่อ่อนหวาน เคยนึกสะอิดสะเอียนกับ
ความมั่วซั่วของสังคม ที่เหมือนทุกคนพร้อมจะเป็นเปรตเปลือยล่อนจ้อนสมสู่กับใครบนเส้นทางระหว่างบ้านกับที่ทำงาน
ก็ได้ อยากเสพกามขึ้นมาก็พยักหน้าตกลงกับใครอีกคนที่กำลังนึกๆอยากอยู่เหมือนกัน ตั้งใจเด็ดเดี่ยวว่าจะไม่เป็นหนึ่งใน
นั้น แต่ทว่าบัดนี้ดูเหมือนจะหลวมตัวมาเข้ากลุ่มเสียแล้ว!

ปิดตาลง คิดไปคิดมาน้ำตาก็ซึมออกมาเอง โลกนี้เต็มไปด้วยเรื่องบีบคั้น พอหาทางออกจากความบีบคั้นเปลาะ
หนึ่งก็ต้องมาเจอกับความบีบคั้นขั้นต่อไป เสรีงานางจต้องพลีร่างตะแคงหันหลังให้กับเด็กหนุ่มเพื่อแอบร้องไห้เจิบๆ
สงสารตัวเองเพราะรู้ว่าจะไม่มีการมาสงสารหล่อนอีก ชีวิตจริงเป็นอย่างนี้ แต่ละคนโคดเดี่ยวอยู่บนเส้นทางตามลำพัง
สังสรรค์เพียงเพื่อให้รู้ว่าบางทีหันหลังให้กันเสียยังดีกว่าหันหน้าเข้าหา...

อ่อนเปลี้ยหลับไหลลงสู่พื้นมัวมน ความรู้สึกผิดติดตามเกาะกุมหัวใจไปถึงในฝัน ขณะแห่งความสะลึมสะลือ ครั้งหลังครั้งต้นครั้งหนึ่ง อเวราถูกพลีกร่างให้นอนหงาย หล่อนบังเกิดความขะเขวข่ง ละอวย เสียใจ แต่ก็ไม่อาจปิดป้อง ปฏิเสธใดๆกับการกอบ โภยผลประโยชน์รอบใหม่ของเขา ครั้งนี้มีแต่ความอึดอัด เห็นตนเองเป็นสิ่งรองรับความหื่นกระหายอันโสมมของเพศชาย

เพิ่งเห็นชัดๆว่าการร่วมเพศเป็น ‘ของต่ำ’ อย่างไม่รู้เมื่อขาดความสมัครใจยินดี และยังตระหนักว่าน่าอดสูขนาดไหนก็เมื่อประคองห้องถูกเคาะรัว

“เค็ก... เค็ก”

เสียงพ้อของหล่อน!

การเคลื่อนไหวทั้งหมดหยุดชะงักลงเป็นความตกตะลึงของทั้งหล่อนและหุ่นส่วน อเวราสะบัดหน้าไปทางประตู ขวบ สองแก้มขึ้นสีแดงจัด รู้สึกว่าต้องหน้าด้านมากๆถึงจะขานรับพ้อได้ในทันทีนั้น

“เค็ก... หลับอยู่หรือลูก? อาชนิตมา เขาอยากให้เราช่วยติดต่อกับเจ้านายเค็กนะ”

หญิงสาวตาเหลือกค้าง ใจหายวาบเหมือนอยากเป็นลมให้ได้ นอกจากพ้อจะกลับบ้านเร็วกว่าเคยแล้วยังพาใครมาขอคุยกับหล่อนอีก!

ครู่หนึ่งก็จะผลัดเด็กหนุ่มออกไปพ้นตัว แล้วตะโกนตอบพ้อเสียงสั้น

“รอสิบนาทินะคะพ้อ เดี่ยวเค็กตามลงไป”

“โอเค”

พ้อรับรู้ง่าย ๆ และผละจากไป อเวรายกมือเสยผม อาชนิตเป็นคนทีหล่อนต้องให้ความเคารพและเกรงใจเพราะรู้จักกันมานาน อีกทั้งยังเคยให้ความช่วยเหลือเรื่องงานกับหล่อน ปกติพ้อจะพาอาชนิตมานั่งกินเบียร์ที่บ้านเรื่อยๆ ดังนั้นจึงไม่แปลกทีไม่มีการนัดหมายล่วงหน้า

หันมามองพหูหัส เห็นเขากำลังจ้องเขม็งก็หลบตา

“อยู่ในห้องอย่าออกไปไหนนะ”

ตระหนักในบัดนั้นว่าตน ‘หน้ามืด’ เพียงใดจึงกล้าพาเขาเข้าบ้าน ได้อย่างนี้ ยามถลำตัวเปลือยโผล่นั้น รากะไม่เคยปรานี ไม่เคยใจดีผ่อนผัน แต่หล่อนสาบานว่าจะไม่มีครั้งที่สองเป็นอันขาด เพิ่งรู้เหตุผลว่าทำไมบริการม่านรุคถึงขายดีนัก ทั้งที่เดี๋ยวนี้เสียงยังต่อการกลายเป็นคาราหนังใบ้ที่ถูกลักลอบถ่ายทำโดยไม่รู้ตัว

พหูหัสบีบสองไหล่มนของหญิงสาว

“อีกนิดได้ไหมก่อนลงไป”

อเวราปิดมือเขาออกอย่างแรงพร้อมตวาดเบาๆ

“อย่าทำทุเรศนะ!”

หญิงสาวลุกขึ้นฉวยผ้าเช็ดตัวจากราวตาก และเนื่องจากห้องน้ำรวมอยู่ด้านนอก หล่อนจึงจำเป็นต้องค่อยๆแง้มประตูก่อนก้าวออกไป เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครบังเอิญยืนอยู่แถวนั้นแล้วมองลอดเข้ามาเห็นพหูหัสนอนอยู่บนเตียง

เคยเข้าห้องน้ำเพื่อสะสางกายล้างคราบความเหนียวตัวออกจากเนื้อหนัง แต่ยามนี้อเวรา รู้สึกชัดว่านอกจากต้องการ ‘ชำระสิ่งสกปรก’ ออกจากร่างก่อนมีหน้าไปพบใคร หล่อนยังอยากทำยิ่งกว่านั้นคือ ‘ชะล้างมลทิน’ ออกจากใจ แต่ก็ตระหนักว่าทำเช่นนั้นกันในห้องน้ำไม่ได้

กลับเข้าห้องนอน เลือกชุดที่ปกปิดมิดชิดเป็นพิเศษแล้วแอบแต่งตัวข้างตู้เสื้อผ้า ระหว่างนั้นก็สั่งคู่ขา

“ถ้าจะออกไปเข้าห้องน้ำก็แจ้งประตูลาดเลาดีๆก่อนละ เดี่ยวมีดีกว่านี้จะมีทยอยกลับมาอีกสองสามคน ล็อกห้องด้วย เพราะบางทีชอบมีใครถือวิสาสะเข้ามาหรือซิติไปฟัง... ดิๆพอกันหลับกันแล้วเธอค่อยแอบข่องออกไป”

พลุหัสเดินเข้ามาตระกองกอดจากเบื้องหลัง

“กลับมาเร็วๆนะพี่เล็ก”

อเวราชมวดคิ้วหงุดหงิดกับการถูกแตะต้องในยามนี้ คำขอของเขาเหมือนเด็กเรียกร้องจะเอาของเล่นไวๆตั้งใจนึกนำราคาญ

“เธออย่าทำรุ่มร่ามน่า เห็นอยู่ว่ามีคนกลับบ้านแล้ว”

“เออ... บ้านนี้ติดกล้องไว้ส่องดูข้ามห้องว่าใครกำลังกอดกันได้ด้วยหรือ?”

หญิงสาวอดหัวเราะไม่ได้

“มันก็รู้สึกไม่ดีแหละ ตอนนี้อยู่บ้านว่างแล้ว... ปล่อยเร็ว”

หล่อนสั่งพร้อมกับคืนให้พ้นจากวงแขนของเขา เด็กหนุ่มเลิกคิ้ว ปล่อยให้หญิงสาวหลุดรอดอ้อมกอดไปโดยไม่เหนียวรั้งอีก

อเวราออกจากห้องด้วยใจไม่ปกติสัก เหมือนต้องเดินในบ้านของตัวเองแบบลักลอบหลบๆซ่อนๆชอบกล กลัวใครรู้ว่าหล่อนแอบเอาผู้ชายขึ้นมาอนบนห้อง ภวานอยากทำให้พลุหัสทำเสียงกุกกักเป็นพิรุณเลย

พอกับอาธนิคกำลังนั่งคุยกันที่โต๊ะทานข้าว พอเห็นหล่อนเดินลงมาอาธนิคก็ทักทายก่อน

“ว่าไง! เล็ก”

หญิงสาวพนมมือไหว้เกร็งๆ

“สวัสดีค่ะอา”

“อาเลยมาปลุกเล็กนะ แยะจริง เห็นพ่อบอกว่าเราหลับอยู่”

“อ้อ... ไม่เป็นไรค่ะ”

ยิ้มเจื่อนกัศพินตอบ

“นั่นก็ตำร้ใครนะ? วางอยู่ข้างโซฟา”

ผู้เป็นบิดาถามลอยๆแบบไม่ตั้งใจเอาคำตอบจริงจังนัก แต่ทำเอาอเวราถึงกับหน้าถอดสี

“อ้อ... อ้อ... กีตาร์หรือคะ เล็กยืมรุ่นน้องมาหัดเล่นนะค่ะ เกิดนึกสนุกขึ้นมา แต่พรุ่งนี้เอาไปคืนดีกว่า เล่นเล่นนิดหน่อยเก็บนิ้วไปหมด”

ปกติหล่อนไม่ใช่คนชอบโกหก เมื่อจำต้องโกหกจึงไม่สนิทแนบเนียนนัก คือออกอาการก้มหน้าเงาจมูกเหมือนอยากซ่อนเร้น ‘ตัวมูสา’ ที่กระโดดพันริมฝีปากออกมาพร้อมกับคำพูด อเวรานึกถึงคำพูดบางคำของรสริน ที่ว่าปากกับใจมนุษย์ไม่ได้ถูกออกแบบมาให้ร่วมมือกัน โกหก เห็นได้จากความตืดซัด อ้าปากยากขณะมีจิตคิดบิดเบือนความจริง คล้ายปากเกิดสภาพบิดเบี้ยวตามจิตไปด้วย

ที่ว่าสำหรับผู้เป็นบิดา กีตาร์เป็นเรื่องเล็กเกินกว่าจะสังเกตเห็นพิรุณที่ฉายเต็มหน้าเต็มตาถูกสาว แค่วักมือเรียกให้มานั่งคุยเรื่องธุระการงานโดยไม่เหลียวไปทางกีตาร์อีกเลย

อเวเราใจเดินไม่เป็นท่า เพศสัมพันธ์กับหนุ่มรุ่นน้องบาปหรือไม่บาปไม่รู้ แต่การควนได้ไม่รู้จักกาลเทศะต้องมีความผิดอยู่แน่ๆ เพราะถ้าไม่ผิดคงไม่ต้องปิดบัง และถ้าไม่ปิดบังคงไม่ต้องมูสา หลายเดือนที่ผ่านมาหล่อนถูกรสรินพุดกล่อมให้ถือศีล ๕ สำเร็จ จิตใจสะอาดปลอดโปร่งมาระยะหนึ่ง พอต้องฝืนใจโกหกมดเท็จจึงเหมือนสาดโคลนใส่ผ้าขาวที่อุตสาห์ลำบากซักรีดและจัดเก็บกับมือมาอย่างดี นำเสียตาย เพราะแม่โคลนหย่อมน้อยก็ทำให้ต้องเสียเวลาซักรีดกันใหม่อีก

เซ็กซ์เป็นเรื่องบาดใจ ขามที่คนสองคนกลัดมันพอจะตะกายขึ้นเตียงร่วมสนุกกันสุดเหวี่ยงแบบกะทันหันนั้นอุปสรรคหรือข้อจำกัดทั้งหลายกลายเป็นเรื่องขี้ผงไปหมด แต่ขามเมื่อกระบวนกามจบลงแล้ว ร่องรอยทั้งหลายมักเตือนให้รู้สึกถึงความ ‘ผิดปกติ’ ที่ผ่านไปได้อย่างดี หล่อนเพิ่งกังวลเดี๋ยวนี้เองว่าพอจะอกใหม่ได้ขนาดไหนถ้าทราบว่าคุณสาวคนดีทำงานหน้า เอาเด็กรุ่นน้องมาทำเรื่องบัดสีบัดเถลิงถึงบนบ้าน

คุยกับอาชุนิตแบบไม่ค่อยปะติดปะต่อ ต้องถามซ้ำเช่น ‘อะไรนะคะ?’ หลายหน ทั้งนี้ก็เพราะในหัวมีแต่ความหมกมุ่นครุ่นคิดไปทางอื่นจนเหม่อลอย หล่อนรู้แะใจว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่ผิดพลาดเกิดขึ้นในบ้านหลังนี้ และมันก็เริ่มจากที่มีความผิดพลาดบางอย่างเกิดขึ้นในใจหล่อนก่อน

สังหรณ์ชอบกล ไม่รู้เหมือนกันว่าสังหรณ์อะไร...

ตอนที่ ๕ แอบถ่าย

จงฤกษ์ต้องรวบรวมความกล้าอีกครั้ง หัวใจของเขายังคงเต้นผิดจังหวะขณะกดเบอร์โทรศัพท์ถึงณชะเล เขานึกสงสัยว่าจะต้องคบกับหล่อนอีกนานเท่าใดกว่าที่ใจจะเลิกตื่นเต้นยามโทร.หาอย่างนี้

“ฮัลโหลคะ”

เสียงของหญิงวัยกลางคนทำให้เด็กหนุ่มเดาว่าคงเป็นคุณแม่ของเพื่อนสาว เขาจึงทำเสียงนอบน้อมเป็นพิเศษ ทั้งที่ปกติไม่ค่อยจะเสียงอ่อนให้ใคร ไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่หน้าไหน

“สวัสดิ์ครับ ขอสายทราญครับ”

อีกฝ่ายเงียบไปครู่ แต่ความเงียบเพียงครู่เดียวนั้นก็ทำให้จงฤกษ์สัมผัสได้ถึงความเคร่งเครียดในกระบอกโทรศัพท์ คล้ายเกิดมโนภาพมารดาของณชะเลจ้องทะเลดูเครื่องมือสื่อสารมาเห็นเขาได้ทีเดียว

“ใครจะพูดด้วยจ๊ะ?”

คำซักถามนั้นใช้กันปกติทั่วไป แกรมมีจะมีจำเป็นคำลงท้ายเสียด้วย แต่จงฤกษ์ฟังน้ำเสียงเข้มงวดราวกับตำราวจหญิงของแม่ณชะเลแล้วเกิดความรู้สึกว่านั่นเป็นการสอบสวนเพื่อเก็บข้อมูลของเธอเองมากกว่าอย่างอื่น ถ้าเกิดโทร.มาบ่อยๆ จะได้หมายหัวไว้เป็นพิเศษว่าหนุ่มชื่ออะไรกำลังตามจีบลูกสาวเธออยู่

“ผมฤกษ์ครับ... จงฤกษ์”

เขาตอบไม่เต็มปากเต็มคำนัก ราวกับต้องบอกรหัสลับให้ถูกเพื่อผ่านเข้าเขตหวงห้าม

“รอเดี๋ยวนะ”

จงฤกษ์ระบายนลมหายใจโล่งอก ครู่หนึ่งแห่งการรอคอยอันอ่อนหวาน เขาก็ได้ยินเสียงเท่าเล็กแหลมของสุนัขสายพันธุ์ยอร์กเชียร์นำทางมา ก่อนตามด้วยเสียงบ่นมัวของเพื่อนสาว

“ถูกษ์หรือ?”

ใจแป้วไปนิดหนึ่ง เมื่อทราบจากน้ำเสียงว่าอารมณ์ของณชะเลน่าจะทำลั้งไม่ค่อยดีนัก

“ใช่... เอ่อ... ทราয়กำลังถูระย่งอยู่หรือเปล่า?”

“อือ... ก็วุ่นๆ อยู่นิดหน่อย แต่วุ่นวายใจมากกว่านะ ไม่ถึงกับติดถูระอะไร”

“อือ...”

พอเห็นเขาเงิบเหมือนคนคอตีบตันพูดไม่ออก เพราะไม่มีหัวข้อสนทนาเตรียมไว้ล่วงหน้า ณชะเลก็ออกอาการหงุดหงิด

“โทร.มาทำไมหรือ?”

จงถูกษ์เสียกำลังใจทันทีที่เพื่อนสาวถามเหมือนไม่ค่อยสบายอารมณ์ นั่นทำให้เขาต้องตั้งหลักใหม่และสงสัยอีกครั้งว่าการโทร.มาของเขาเป็นที่ชอบใจของหล่อนหรือไม่ จิตหดเหลือเท่าไม้ขีด เกือบขอวางสายอย่างคนขี้น้อยใจ แต่ปากยังนึกอยากถามไถ่ด้วยความห่วงใยแท้จริง

“ทราয়กำลังมีเรื่องอะไรวุ่นวายใจหรือ? บอกเรา เผื่อบังเอิญเรารู้วิธีช่วยได้บ้าง”

น้ำเสียงที่เรียบ ซื่อ และดูมีใจสะอาดหมดจดทำให้หัวใจของเด็กสาวคลายออกจากอาการขมวด หล่อนตวาดสุนัขตัวโปรดบนตักเบาๆ ให้หยุดเห่า ก่อนตอบเขาด้วยเสียงเป็นปกติ

“โดนพวกโรคจิตสวมรอยนะ”

“ยังไง?”

เสียงของเขาเข้มข้นอย่างเป็นกัวลร่วมไปกับหล่อนทันที ณชะเลเห็นเพื่อนหนุ่มเป็นเดือดเป็นร้อนแทนก็รู้สึกอึดใจกว่าเดิม แม้ไม่คิดว่าเขาจะช่วยอะไรหล่อนได้

“ในเว็บ ‘ติดลม’ นะ มีคนเอารูปในชุดนักเรียนของทราয়ไปลงเป็นเซต เสร็จแล้วแกลั้งใช้ชื่อ ‘ไอ โกะ’ พุดจาช่วยวนผู้ชายใหญ่เลย”

จงถูกษ์ฟังแล้วคลายใจลงบ้าง เพราะอย่างน้อยก็ไม่ใช่เรื่องปองร้ายคอขาดบาดตาย เขาหมุ่นแก้อี้เลื่อนไปหาหนึ่งในสามจอมอนิเตอร์บนโต๊ะทำงานเพื่อเรียกดูเว็บติดลมทันที เพราะคอมพิวเตอร์ของเขาเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงตลอดเวลาอยู่แล้ว

ระหว่างคีย์ที่อยู่ของเว็บก็คุยกับเพื่อนสาวไปด้วย

“เขาได้รูปทราয়ไปแสดงว่ารู้จักกันสิ?”

“เป็นการแอบถ่ายทีผลอนนะ ทำทางใช้ชุมระยะไกล ไม่แน่ว่ารู้จักกันหรือเปล่า ทราয়เห็นรูปตัวเองตอนไม่รู้ตัวเยอะๆ แล้วกลัวจนนั่งไม่เป็นสุขเลยล่ะ”

“อาจเป็นคนในโรงเรียน”

เขาพยายามตีวงให้แคบ

“น่าจะอย่างนั้น เพราะทราয়โดนในโรงเรียน แถวโรงอาหาร”

“เพิ่งมีคนมาจับแล้วทราয়ตัดเชือตัดใยไปแบบเมินๆ หรือเปล่าล่ะ?”

พยายามทำตัวเป็นนักสืบ อาศัยความจริงที่แรงอาฆาตของคนยุคนี้น่ากลัวขึ้นทุกวัน ขับรถปาดหน้ายังฆ่ากันตาย ประสาอะไรกับการถูกผู้หญิงที่ตนหมายปองเซดใส่ ชายสิ้นคิดบางคนก็ถือว่าหมั่นสักรึยกว่าขับรถปาดหน้าอาจแก้แค้นได้ทุกวิถีทางเกินกว่าจะเดาใจถูก

“ทรายไม่ใช่คนเซดใส่ใคร... แต่เจียบๆ ไม่พูดกับพวกขี้หลินนี่มีบ้าง”

จงฤกษ์พยักหน้าหงิกๆ อยู่อีกทาง จังหวะนั้นเขาโหลดหน้าแรกของเว็บติดลมซึ่งกำลังโด่งดังในหมู่วัยรุ่นครบแล้ว จึงสามารถเห็น ‘ดาวเด่นประจำสัปดาห์’ ซึ่งเกิดจากการโหวตของผู้เข้าเยี่ยมชม ชำเลียงเว็บเดียวจากรูปย่อเท่าเล็บหัวแม่มือก็รู้ว่าหมายเลขหนึ่งจากจำนวนดาวสามดวงคือชนะเลิศนั่นเอง

คลิกที่รูป รอชั่วลมหายใจเข้าออกไม่ทันสुकก็เห็นเว็บเพจแสดงรูปย่อของชนะเลิศเรียงแถวนับแล้วได้สอง โหลพอติบางรูปก็เหมือนผลอดัว แต่หลายรูปส่งยิ้มและเหมือนโพสต์ทำให้กล้องราวกับนางแบบ

“เราเข้ามาที่เว็บแล้วนะ เออ... แต่... บางรูปเหมือนทรายเต็มใจให้เขาถ่ายนี่”

“ไม่เลย! ไม่ใช่เลย!” ชนะเลิศปฏิเสธพลัน “แล้วนี่แหละที่ทรายขุ่นลุก เพราะแสดงว่าจะต้องสะกดรอยตามอย่างใกล้ชิดเป็นเวลานาน เท่าที่ทรายทบทวนความจำจากอิริยาบถต่างๆ นะ ทั้งหมดนั้นน่าจะเป็นการตามยิงซ็อตหลายวัน และต้องมีความมานะพยายามมากๆ ด้วยถึงเก็บท่าเก็บทางคล้ายทรายเต็มใจให้ถ่ายขนาดนี้ บางรูปที่ฤกษ์เห็นทรายทำท่าทำทางเออ... ยิ้มๆ ขวนๆ เหมือนทำท่ายกกล้อง แบบว่ากำลังหยอกเข้ากับเพื่อนซี้ คงเข้าใจนะ ผู้หญิงเล่นกันนะ จังหวะมันบังเอิญเข้าทางจริงๆ ”

จงฤกษ์เม้มปากกลืนหัวเราะ พอเดาออกว่าชนะเลิศพาดพิงถึงรูปไหน แต่เขาไม่สนใจรูปดังกล่าวนัก เพราะกำลังพินิจอิกรูปร่างที่น่าพิศมัยกว่า เมื่อคลิกเพื่อขยายดูเต็มขนาดเห็นชนะเลิศกำลังยื่นไขว่แขนขวากอดกระเป๋านั่งสือแนบอก เอียงหน้าเล็กน้อย ชมัยตาสุกใสไปทางด้านข้างคล้ายแอบชำเลียงใคร แก้มใสในค้ำหน้ายาวเรียวข้างซ้ายยื่นในห้อยอกลอบยื่นจมูกเข้าไปหอม ปากแดงอ้มเต็มเผยอเล็กน้อย ในลักษณะการยิ้มยิ้มพึงใจกับสิ่งที่เห็นเบื้องไกล ผิวขาวชานเลือดฝาดแห่งวัยกำดัด ในชุดนักเรียนมัธยมน้ำเงินขาวคมชัดตัดกับฉากหลังที่พร่ามัว โฟกัสของภาพรวมเน้นให้เห็นรูปทรงสีสัน โดดเด่นกระจะตาของเทพธิดาร่างน้อย สดน้ำราวกับมีละอองชมพูพรั่งพรูไปรอบบริเวณที่หล่อนยื่นอยู่ที่ไม่ปาน

รูปๆ เดียวแสดงบรรยากาศอันเกิดจากความเป็นชนะเลิศเกือบครบ ทั้งความซุกซนแห่งวัยในตาใส ทั้งรอยยิ้มจางแผงน้ำใจปรานีในปากอ้ม ทั้งความสว่างขาวอมชมพูในผิวนิมเยี่ยงทาริกา รวมแล้วบันดาลให้เกิดจิตลุ่มหลงเสนาหา ดึงดูดให้ติดตาติดใจได้ปุบปับภายในชั่ววูบแรกที่จ้อง จงฤกษ์เพิ่งมีโอกาสจับมองเครื่องหน้าชนะเลิศโดยไม่ต้องเกรงใจเจ้าตัวถึงกับนิ่งเหม่อไปชั่วขณะ เพิ่งประจักษ์ว่าเสน่ห์ของหล่อนมีอานุภาพสะกดปานใด โดยเฉพาะ ‘มุมสวย’ ที่เส้นโค้งมนแห่งสรีระอดีตและสีสันทั้งหลายภายในองค์ประกอบภาพ ช่วยกันเสริม ช่วยกันเซดชุนจนไม่ต้องกังขาว่าสามารถตีระฆังหัวใจใครต่อใครให้กังวานไกลได้ปานไหน

เด็กหนุ่มสลัดหน้าเพื่อให้ใจหลุดจากมนต์ครอบงำแห่งรูปหญิง กลืนน้ำลายอีกใหญ่ขณะคลิกกลับมาที่หน้ารวมรูปย่อ พยายามหักห้าม โดยคิดว่ายังมีเวลาชลิกเยอะ ตอนนี้อย่างไรก็ตามต้องทำหน้าที่เป็นเด็อดเป็นร้อนร่วมกับเพื่อนสาวเสียก่อน

ปกติเว็บทำนองนี้มักอนุญาตให้แฟนๆ ของเว็บส่งสารเพื่อสารภาพรัก สารภาพว่าหลงใหลคลั่งไคล้เจ้าของรูปปานใด แล้วก็จะมีการมาวัดมาแห่ดอกไม้เล่นเป็นถ้อยคำหยาบ โหลลามกจกปรดบ้าง หรือวิจารณ์รูปแบบสาดเสียเทเสีย ให้เจ้าตัวอับอายแทบแตกแผ่นดินหนีบ้าง

แต่เว็บ ‘ติลคม’ มีแนวคิดโปรโมทสมาชิกสาว ๆ แปรทไป และกำลังได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ กล่าวคือ แทนที่จะปล่อยให้สาวเป็นฝ่ายถูกโหวตฝ่ายเดียว ทางเว็บยังเปิดโอกาสให้ฝ่ายสาวให้คะแนนผู้ชมบ้าง

สาวเจ้าของภาพจะได้สิทธิ์เข้าไปดู ‘ความเห็น’ หรือ ‘คำวิจารณ์’ ของหนุ่มๆ ก่อน และจะมีสิทธิ์คัดกรองเอาเฉพาะความเห็นกับคำวิจารณ์ที่พอใจมาแสดงต่อสาธารณชน เป็นการตัดทางอย่างเด็ดขาดไม่ให้มีการโพสต์ข้อความหยาบโหลนจาบจ้วงกัน อีกทั้งสามารถเปะควาเป็นจำนวนดวงตามความพอใจ เลือกป้ายคำวิจารณ์สั้นๆ เช่น ‘หวาน ไป!’, ‘จี๊!’, ‘ตลกจัง!’, ‘เด็ดดี!’, ‘ว้าว!’ หรือ ‘อันนี้โดนใจใช่เลย!’ ฯลฯ หรือถ้านึกสนุกจะโต้ตอบความเห็นนั้นๆ ด้วยถ้อยคำของตนเองก็ยังสามารถได้ เป็นการให้กำลังใจหนุ่มๆ ที่มารุมตอม จะได้สร้างสรรค์คำป้อมาแข่งกันใหม่ จับพลัดจับผลูอาจได้นัดทานข้าวกับตัวเป็นๆ ของสาวในรูป!

และเพราะสมาชิกผู้โพสต์รูปสามารถคัดกรองความเห็นทั้งหมดได้ จึงไม่มีประโยชน์หากตัวจริงเสียงจริงของณชะเลคิดจะแฉกลับว่างานนี้เป็นเรื่องแหกตา เว้นแต่ณชะเลจะแสดงตัวกับเจ้าของเว็บเท่านั้น

ไอโกะได้รับคะแนนโหวตท่วมท้นร่วมหมื่น จงฤกษ์แทบได้ยินเสียงกรีดร้องโหยหวนด้วยความคลั่งไคล้ของบรรดาหนุ่มๆ ดังระเบิดเถิดเทิงออกมาจากช่องแสดงคะแนนเลยทีเดียว คะแนนดังกล่าวเชื่อได้ทันทีด้วยตาเปล่าว่าเป็นของจริง ไม่ใช่หน้าม้าแก๊งกลับเข้ามาเชียร์ซ้ำ และไม่ใช่ว่าตัวแก๊งปั่นเอาเองอย่างแน่นอน แคล้ใช้สามัญสำนึกก็รู้ได้ รูปสวยชวนหลงออกปานนั้น

เมื่อเด็กหนุ่มสำรวจข้อความของแฟนๆ ที่ได้รับการ ‘คัดแล้ว’ ทางด้านล่าง ก็พบกับคำป้อยอจำนวนมากที่น่าตื่นใจเหยียบพัน เขาคlickอ่านทีละความเห็นอย่างรวดเร็ว ส่วนใหญ่หูหลงไหลได้ปลื้ม พร่ำเพื่อพรรณนาถึงความสวยหวานหยาดฟ้ามาดินของณชะเลเกือบทั้งสิ้น แสดงว่าเจอมนต์สะกดชุดเดียวกันถ้วนหน้า

จงฤกษ์ถอนใจเอือก หัวใจเต้นตึกๆ ผิดจังหวะไปนิดหนึ่ง ด้วยสำนึกว่าในขณะที่หนุ่มๆ ค่อนเมืองกำลังละเมอหาณชะเลอย่างสิ้นหวัง เขากลับโชคดีได้รับอภิสิทธิ์มานั่งคุยกับดวงดาวตัวจริงเสียงจริงอยู่เดี๋ยวนี้โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวเอาเลย!

ส่งเสียงหัวเราะไปตามสาย แก๊งพุดให้เป็นเรื่องเบาสมองไปเสีย

“ทรายเลขกลายเป็นคนดังไปแล้ว เตรียมรับคำพรีเซ็นเตอร์โฆษณาแพงๆ ได้ เดี่ยวแวมมองคิดต่อมาเน่ ความจริงก็ดีเหมือนกันนะ”

“ดีตายล่ะ! ฤกษ์อ่านที่เข้าโรคจิตมันสวมรอยทรายในบางความเห็นสิ มีอย่างไหน บอกเขาไปว่าอยากอวดรูปตอนใส่ชุดว่ายน้ำ ใครอยากดูให้ยกมือขึ้น ถ้านับเสียงโหวตได้เกินร้อยจะทยอยโพสต์ให้ตามคำเรียกร้อง เนี่ย! ทรายอยากร้องไห้จริงๆ ถ้ามีพวกบ้าจี้เรียกร้องมากๆ เจ้าตัวแสบมันต้องแก๊งตัดต่อรูปทรายส่งให้คุณแหงเลย”

หน่วยตาเด็กหนุ่มเบิกขึ้นนิดหนึ่ง คอแข็งอันอึ้งกลืนน้ำลายแทบไม่ลงในทันใด เขายังไม่เจอข้อความสวมรอยดังกล่าว แต่เขาเป็นคนเดียวในโลกกระมังที่ได้ฟังจากปากเจ้าตัวเองว่า ‘ใครอยากดูยกมือขึ้น’ แน่แน่นอนนั่นทำให้เขาอยากยกมือยิ่งกว่าพวกที่ได้แต่อ่านทางเว็บอย่างเดียวหลายร้อยเท่า!

เว็บติลคมคอตคอมอนุญาตให้สมาชิกผู้เป็นเจ้าของอัลบั้มเพิ่มเติมหรือคัดรูปเก่าออกได้ โดยเฉพาะถ้าอัลบั้มใดมีคนสนใจมากก็จะยิ่งได้อภิสิทธิ์เพิ่มพื้นที่จัดเก็บเป็นพิเศษ ฉะนั้นจึงมีความเป็นไปได้สูงที่ไอ้โม่งจะทำตามที่ลั่นวาจาไว้จริงๆ นี่ไม่ใช่เรื่องน่านงนอนใจนัก

“ทรายรู้ว่าโดนสวมรอยตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ตั้งแต่ตอนกลางวัน มีคนไม่รู้จักเดินเข้ามาพัก เรียกทนายว่า ‘ไอ โกะ’ พอเราถามว่าไอ โกะอะไร เขาก็บอกว่า เห็นจากเว็บติดลมนี้แหละ นี่ยังไม่รวมที่มองห่างๆ แล้วซุบซิบกันท่าทางไม่แน่ใจอีกนะ เพราะเจ้าตัวดีใช้ไฟได้ชื่อพลบอักษรย่อของโรงเรียนออก เลยไม่มีอะไรชี้ชัดว่าเป็นทนายแน่ๆ ”

เด็กสาวเสียงเครื่องคล้ายจะร้องไห้ ทำให้จองถูกยั้งเครียดและพูดเป็นงานเป็นการกว่าเดิมหลังจากดูรายละเอียดการโพสต์ข้อความเสร็จสิ้น

“อัลบั้มนี้เริ่มเปิดขึ้นเมื่อสามวันก่อนนี่เอง เอาเถอะทนาย เราจะช่วยนะ ก่อนอื่นจะเอารูปแอบถ่ายพวกนี้ออกไปให้หมด”

“ขอบใจ แต่เราส่งเมลบอกผู้ดูแลเว็บแล้วละ”

“ไม่ใช่!” จองถูกยั้งเข้มขึ้นเล็กน้อย “เราจะเป็นคนเอาออกให้เองภายในไม่กี่นาทีข้างหน้า!”

ฉะเลถึงกับเงิบกริบ ที่แรกอยากเข้าใจว่าเพื่อนหนุ่มล้อเล่น แต่น้ำเสียงและภาพลักษณ์ของเขาช่างไม่ใช่เล่นเอาเสียเลย

“เธอจะ...”

“เดี๋ยววางสายแค่นี้ก่อนนะ ฟังพาสู่ดูแลเว็บนะไม่ทันใจหรอก กว่าเขาจะตรวจสอบความจริง กว่าเขาจะมีเวลาจัดการทุกอย่างให้ อย่างน้อยก็คงหนึ่งวันเต็มๆ เพราะที่ร้ายหน่อยเจอพวกเข้าขามเย็นขามอาจเป็นอาทิศย์ แต่เราจะทำให้ทนายเดี๋ยวนี้อะไรจัดการเสร็จจะโทร.บอกอีกที ทนายรอตรงหน้าเครื่องเลยก็ได้”

“อะ... เอ่อ... ขอบใจ”

เด็กสาวรับคำอย่างงุนงง พอได้ยินเสียงตุ้ตๆ แสดงการวางสายของฝ่ายโน้นเลยวางตามด้วยสีหน้าคล้ายคนครึ่งหลับครึ่งตื่น

แม่ย่องเข้ามาข้างหลังตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบ ถามเสียงดังจนหล่นสะดุ้ง

“พวกโรคจิตหรือเปล่า?”

ฉะเลหันขวับ พอรู้สึกถึงน้ำหนักตัวของเจ้าอู๋โยหะที่หน้าตักตน ก็อึดขึ้นกอดและปล่อยให้มันเลียแก้ม ตอบคำถามคุณแม่ทางเสียงติดสัน

“ไม่ใช่ค่ะ เพื่อนของทนาย ที่วันก่อนคุณพ่อขับพาไปส่งให้พี่นักร้องนะค่ะ”

ระบุนุเช่นนั้นเพราะมารดาหล่อนก็เห็นเขา ความจริงรสรินจำได้ตั้งแต่เด็กหนุ่มบอกหล่อนว่าชื่อ ‘ถูกยั้ง’ แล้ว แต่ถามไปอย่างนั้นเองเป็นการอุนเครื่องก่อนซักไซ้ไล่เลียงต่อ

“หาเจอหรือยังว่าใครเป็นตัวการ?”

ถามลูกสาวถึงเรื่องแอบถ่ายและสวมรอย

“โธ่! คุณแม่ขา ไม่ใช่สืบกันง่ายๆ ขนาดนั้นหรอกค่ะ”

“ก็มันจะเป็นคนรู้จักเรานั้นแหละ ไซ้พ่อถูกยั้งพ่อแรกอะไรนี้หรือเปล่านั้นไม่รู้ โผล่เข้าบ้านเราเหมือนโจร ที่โทร.เมื่อ ก้อาจตามจะเขาะเขี่ยก็ได้”

ฉะเลหัวเราะขำปนฉิวที่แม่มองเพื่อนตนในแง่ร้ายขนาดนั้น เกือบจะรับประกันว่าคนอย่างเขาไม่ก่อเรื่องพรรค์นี้แน่นอน แต่ก่อนจะเอ่ยคำก็ชะงักกึก เอ๊ะใจขนาดต้องเหลือบลงคำ ถามตนเองว่าเหตุใดของถูกยั้งจึงมันนอกมันใจนักหนาว่า เขาสามารถโลละรูปและข้อความทั้งหมดทิ้งไปจากเว็บได้?

หรือที่แท้เขาเป็นเจ้าของเว็บสวมรอยซ้อนอีกทีเพื่อเอาหน้า?

หรือว่าเขานั้นแหละตัวดีแอบถ่าย จิ้งจู้จ้งหะโทร. ได้อย่างพอดีบพอดีราวกับอัศวินขี่ม้าขาว ทำเป็นไปก่ออาชญากรรมแก้สถานการณ์ร้อนใจให้หล่อนอย่างแนบเนียน มันจะเป็นการโกยคะแนนอย่างมโหฬารได้จริงๆ เสียด้วย

หล่อนรู้อะไรเกี่ยวกับเขาบ้าง? ไม่มีเลย! นอกจากการห่างหายไปหลายปีตามวิถีทาง แล้วจู่ๆ ก็กระโดดพรวดเข้ามาในบ้านแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย เรื่องนักเลงไล่ เรื่องหลบหนีหัวซุกหัวซุน ทั้งหมดคือการอำกันแบบหน้าตายหรือเปล่าก็ไม่มีความทราบเช่นกัน!

เด็กสาวเม้มปาก สีหน้าครุ่นคิดจริงจังทำให้ผู้เป็นแม่สังเกตเห็นและกอดอกซักเสียงขมิบ

“นี่อะไรออกเกี่ยวกับตาคนนี่หรือ?”

“เออ... ก็ไม่เชิงนะคะ เพียงแต่รู้สึกว่ามีเรื่องบังเอิญเกี่ยวกับเขาเยอะจัง”

“นั่นนะสิ” ผู้เป็นแม่หย่อนตัวลงนั่งทันทีพร้อมส่ายหน้า “แม่ตังคัก อยู่ตั้งแต่แรกแล้ว มีอย่างไหน เพื่อนเก่าบังเอิญปีนบ้านมาขอหลบภัยเอาที่กับเรา เขาสืบรู้ที่อยู่ทราบแล้วจริงใจมากกว่า”

“เขาจะคิดให้จับซ่อนทำไมคะ? ถ้าสืบได้ขนาดได้ที่อยู่แค่โทร.มาตัก ก็ได้”

“ก็จะเซอร์ไพรส์เราไป หรือ ไม่ก็... คิดมิติมีร้าย! คุณเลือกเอาจังหวะเหมือนรู้ล่วงหน้าแล้วแหละว่าหนูจะอยู่บ้านตามลำพังพักใหญ่ ทั้งที่ปกติร้อยวันพันปีอย่างน้อยก็ต้องมีคนเฝ้าอยู่บ้านเป็นเพื่อน”

พอแม่พูดแบบคนขี้ระแวง ฉะเลก็รู้สึกว่ามีเรื่องไม่สมเหตุสมผลทันที หากจงถูกขย้ำวางแผนไว้ก่อนด้วยเจตนาร้ายอย่างน้อยก็ต้องแก๊งชวนหล่อนเข้าที่ลับตาบ้าง นอกจากนั้นคงต้องคิดแนบเนียนเสียจนกลายเป็นขี้ช่างจับตักแต่น ไหนจะวิ่งไกลเสียจนหอบซี่โครงบาน ไหนจะปีนบ้านคนอื่นก่อนโดดเข้าบ้านหล่อน ไหนจะป็นสีหน้าตื่นเต้นดีใจเหลือประมาณกับการกลับมาพบหล่อนอีก

“เรื่องวันนั้นคงไม่มีอะไรน่าเคลือบแคลงมั้งคะแม่ เพียงแต่...”

ลูกสาวลังเล เหลือบตาในแนวทแยงต่ำคล้ายคนกำลังคิดเกี่ยวกับตัวเองอย่างหนัก

“เพียงแต่อะไร?” คุณแม่ทำทีเบนหน้าเหลือบมองพื้นจุดเดียวกับที่สายตาคูณลูกเลี้ยง “เจอตุ๊กแกถึงดูความสนใจอะไร? อ้าอึ้งอยู่นั้นแหละ”

ฉะเลหัวเราะออกมาได้

“หนูกำลังคิดว่าทำไมเขาโทร.มาพอดีจิ้งหะจัง แถมยังเสนอตัวจะช่วยลบข้อมูลทั้งหมดออกจากเว็บติดตามคอทคอมด้วย”

รสรินขมวดคิ้วมุ่น ทำหน้าทำตาสงสัยเต็มทีประสาคนไม่รู้เรื่องไอที

“ลบยังไร?”

ฉะเลส่ายหน้าเป็นเครื่องหมายว่าไม่รู้พอๆ กับแม่

“หนูก็งงๆ เหมือนกันคะ ทราบแต่ว่าเขาจะต้องเป็นแฮกเกอร์ที่ไม่ธรรมดาเลยถ้าทำได้อย่างนั้นจริง”

“เป็นยังไรนะ แฮกแก๊งแฮกเกอร์เนี่ย ทำอะไรได้มั้ง?”

“เหมือนโจรนะคะ เก่งกว่าโจรทั่วไปตรงที่นอกจากชำนาญการปีนกำแพง ยังจัดแะแะรหัสผู้เซฟพากๆ ได้ทุกรุ่น ถ้าเปรียบบ้านเป็นคอมพิวเตอร์ เขาก็เก่งขนาดรู้จักเครื่องมือทะลวงกำแพงทุกชนิด รู้จักน็อตทุกตัวและไม่กระดานทุกแผ่น

ชนิดที่แทบหรือหมดแล้วประกอบใหม่ได้ด้วยอุปกรณ์น้อยชิ้น แถมยังรู้จักเวลาเข้าออก อุปนิสัย และจำนวนคนในบ้านอย่างละเอียดอีกด้วย”

“ถ้าเก่งขนาดนั้นทำไมไม่ประดิษฐ์เครื่องรุ่นใหม่ๆ เสียเอง?”

“อาจจะ... เพราะถ้าประดิษฐ์อะไรใหม่ๆ ได้แล้วยังไม่ประกันว่าเป็นที่ยอมรับในฐานะผู้ชนะมังคะ เดียวนี้มีการตั้งป้อมแข่งกันเป็นล่ำเป็นสันเลยว่าใครจะทำสถิติแพร่ไวรัสให้ระบาดได้มากกว่ากัน เอาผู้ใช้คอมพิวเตอร์ดำๆ นี่แหละเป็นสนามรบ”

“อ้อ! พวกนี้โรคจิตนี่” รสรินพึมพำ “ตาของฤกษ์นี้ทำกรรมแบบเพาะนิสัยโจร แล้วก็ปรากฏตัวแบบโจรด้วยการปีนกำแพงบ้านเรา เหมาะเจาะจริงๆ เลย”

“อู๊ย! เขาไม่ได้เจตนามาเอาของของเรา ที่ปีนบ้านก็เพราะมีเหตุบังคับนี่คะแม่ขา”

รสรินทำเป็นไม่ได้ยิน แต่รวบรวมสติตบหลังว่า

“หนูกำลังจะเรียนคอมพิวเตอร์ อย่าผลอพลัดเข้าไปเป็นเพื่อนกับโจรพวกนี้แล้วกัน”

ณชะเลดเปลือกตาลงเล็กน้อย นั่นอาจเป็นสัญญาณบอกกลายๆ ว่าแม่ไม่ไว้ใจของฤกษ์ ไม่ค่อยอยากให้หล่อนคบกับเขาเสียแล้วกระมัง หล่อนคงเล่าและใช้คำที่นากลัวโดยไม่ทันคิดหน้าคิดหลังให้ศึก่อน

“แฮกเกอร์ไม่จำเป็นต้องเลวร้ายหรอกคะแม่ เหมือนอย่างพ่อมดหมอผี บางพวกก็เรียนไสยขาว บางพวกก็เรียนไสยดำ บางพวกก็เรียนทั้งไสยขาวไสยดำ แต่พอมีวิชาแล้วเอาไปใช้ทางไหนก็ขึ้นอยู่กับเจตนา ถ้าโลกนี้ไม่มีคนเก่งระดับแฮกเกอร์อยู่ละก็ เกิดปัญหาเกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์ใหญ่ๆ ขึ้นมาจะไม่มีใครช่วยเหลือได้เลย แล้วซอฟต์แวร์ดีๆ ที่น่าเชื่อถือก็จะมีให้พวกเราใช้ด้วย”

เด็กสาวกล่าวในฐานะคนมีความรู้ทางนี้พอ

“แต่แม่ไม่ชอบหน้าหมอนี่เลยละ โหงวเฮ้งเป็นภัย”

รสรินเริ่มลงดาบตรงๆ

“ตำราไหนคะ?”

“ตำราแม่นี้แหละ! จะบอกให้นะ ถึงสมมุติว่าเขาไม่มีเจตนาประทุษร้ายตอนบุกบ้านเรา แต่อย่างน้อยก็วิ่งหนีนักเลงมา ลูกรู้หรือว่าเขามีเรื่องอะไรกัน? คนดีไม่ต้องวิ่งหนีหรอก”

“แต่ก็เคยมีข่าวผลอพยบเพื่อนักเลงแล้วถูกเสียบกันจริงๆ นี่คะแม่ ทั้งที่คนเหยียบก็ไม่ใช่จะเลวร้ายอะไรเลย”

รสรินสะบัดหน้าเขิดไปทางหนึ่ง

“ไม่รู้...” ร้องเสียงสูง แล้วลดระดับลงเป็นพึมพำเบาๆ อย่างไม่ยอมขึ้นเสียงเผด็จการเต็มทีนัก “แม่ว่าหนูตั้งระยะห่างๆ ไว้ก็ดีสำหรับตานี่”

“เมื่อที่เขาพูดจาขาดสัมมาคารวะกับแม่หรือเปล่าคะ?”

ถามอย่างพยายามสืบหาที่มาที่ไป

“เปล่า... ก็เจรจาตามปกติ แต่พระท่านบอกว่าที่เราจะรู้จักกันว่าใครมีศีลบ้าง ก็ต้องคุยกันนานๆ คนเราทำเป็นพูดดีมีความนุ่มนวลเมื่อแรกทักได้ แต่ระยะยาวดีจริงหรือก้าวร้าวแค้นไหนเป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

“เขาคุยธรรมะกับหนูด้วยละคะ หายากนะคะแม่”

ณชะเลช่วยพูดแทนอย่างสงสารเพื่อน

“เขาสนใจด้วยตัวเองอยู่ก่อนหรือว่าเห็นหนูสนใจเลยแก้งสนใจตาม?”

ถูกถามเข้าเช่นนั้นนั้นขณะเล้ก้ออึ้ง รสรินเห็นลูกสาวอีกอ้ออย่างเด็กในมือที่ไม่เคยโกหกกันก็ได้ที่

“ธรรมะไม่ได้มีไว้เอาใจใครนะลูก ถ้าเขาศึกษาโดยไม่ได้ชอบด้วยใจ วันหนึ่งเขาอาจใช้ธรรมะบังหน้าในการกลับ
ขาให้เป็นคำเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว แม่เห็นมาเยอะ”

“แต่แม่เคยบอกว่าทุกคนต้องมีจุดเริ่มต้นไม่ใช่หรือคะ? แม่แต่มาศกรอย่างองคุลีมาลก็อาจวิ่งเข้าหาธรรมะโดยไม่
รู้ตัว ทั้งที่มีจิตคิดประทุษร้ายพระพุทธเจ้าในเบื้องต้นแรกด้วยซ้ำ”

“หนูเป็นแรงบันดาลใจให้เขาแล้วนี่ เสร็จธุระก็ห่างๆ ออกมาซะเถอะ ถ้าเขารักดีก็คงไปดีได้ด้วยตัวเอง”

นาที่นั้นขณะเล้กก็รู้ว่าแม่เผยเจตนาอีกกันไม่อยากจะให้หล่อนคบของฤกษ์เอาจริงๆ มิใช่เพียงก่อนขอดเล่นด้วยความ
ไม่ถูกชะตา ซึ่งก็เดาว่าแม่ติดใจกับเรื่องที่เขาเป็นบ้านเป็นหลัก แม่ถือนักถือน่าว่าถ้าเจอกันในสถานการณ์ไม่ดี
แปลว่าเคยร่วมบาปร่วมกรรมกันมา ขึ้นคบกันเดี๋ยวกี้ได้ทำบาปร่วมกันอีก

แต่หล่อนทบทวนคิดก็เห็นว่าไม่มีใครเป็นพิษเป็นภัยต่ออีกฝ่ายเลย ของฤกษ์แค่หนีร้อนมาพึ่งเย็น หล่อนให้ที่หลบ
ภัยแก่เขา เขาไม่ได้ทำร้ายหล่อน อีกทั้งหล่อนก็รู้สึกถูกชะตาด้วย เรียกว่าเป็นเพื่อนเก่าที่ทำให้ดีใจมากเมื่อเจอ แถมคุยแล้ว
สบายใจ ไม่รังเกียจที่เขาโทร.หา อีกทั้งยามเดือดร้อนพอเห็นเขาเสนอตัวช่วยเหลือก็รู้สึกอบอุ่น

“แม่กลัวหนูไปชอบเขาหรือคะ?” ยิ้มยิ้มถามตรงๆ “ทราบดีว่าสวดแต่หมาจนพิศวาสผู้ชายไม่เป็นแล้วละคะ”

พูดพลางลูบหัวลูบตัวเจ้าอู๋โยหยังซึ่งบัดนี้นอนสงบนิ่งบนตักหล่อนเยี่ยงสัตว์เลี้ยงที่จงรักภักดีต่อเจ้านายอย่าง
เหลือล้น

“ถ้าหนูเห็นเขาเป็นแค่เพื่อนเก่าก็แล้วไปนะ แต่ไหนแต่ไรมาแม่ไม่เคยกะเกณฑ์เรื่องคบเพื่อน ตรงข้ามออกจะเป็น
ห่วงที่หนูค่อนข้างเก็บเนื้อเก็บตัวเกินไปด้วยซ้ำ เพิ่งครั้งนี้แหละที่อยากพูดให้รู้ว่าแม่เห็นหน้าหมอนี้แล้ว...”

รสรินพยายามเพินาคำพูด แต่เจาะจงเลือกให้ได้อย่างใจไม่ถูก

“เห็นแล้วเป็นไงเธอคะ?”

ขณะเล้กถามสำเนียงแบบทั้งอยากรู้และอยากรอใจแม่พร้อมกัน

“แม้ว่าข้างนอกเขาเหมือนเด็กธรรมดาๆเดียวกับหนู แต่สายตาของเขามันดูเย็นชาผิวดำยณะ เหมือนกำลังดูถูกคน
ทั้งโลกว่าโง่งเง่าแต่ตุน รู้ไม่ทันเขา คนประเภทนี้มักโตเป็นผู้ใหญ่ที่เห็นแก่ตัวรุนแรง ไม่สนว่าใครจะเป็นอย่างไร ขอให้เข้า
ได้ทำในสิ่งที่ต้องการ”

ฝ่ายลูกสาวฟังเฉยแล้วอดคิดไม่ได้ว่าแม่อุปาทานไปเอง แต่ขณะเดียวกันก็เผื่อใจไว้ครั้งหนึ่ง เคยได้ยินมาหลาย
หนว่าผู้ใหญ่มักมีสัมผัสพิเศษที่แตกต่างจากเด็ก เพราะผ่านพบคนมามาก เห็นพฤติกรรมคนลักษณะต่างๆ มาเยอะ ใครเป็น
อย่างไรจึงอ่านออกไม่ยากนัก ผิดกับวัยรุ่นที่เห็นโลกตามที่ตนคิดฝันอยากให้เป็น ไม่ใช่เห็นตามที่มีมันเป็นอยู่จริงๆ

ขณะเล้กบ่นขยำนิมมือของเจ้าอู๋โยหยังพลางถาม

“แม่คะ... ถ้าเราเจอคนเห็นแก่ตัว หรือส่อเค้าว่าเขาจะเป็นคนร้าย เราไม่ควรไปยุ่งกับเขาเลย และปล่อยให้เขาเป็น
ภัยกับสังคมต่อไปหรือคะ? หนูไม่ได้เถียง แล้วก็ไม่ได้อยากคบกับเขาจนตัวสั้นนะคะ แต่สงสัยจริงๆ ว่าเราควรยินดีใน
กรรมแบบไหน ระหว่างไม่เอาตัวเข้าไปเสี่ยงเลย กับลองยอมเสียเวลาให้กับเขาบ้าง ด้วยความหวังว่าเราอาจเป็นจุดเปลี่ยน
เล็กๆ สักจุดหนึ่งในเส้นทางชีวิตเขา”

รสรินทำตาโต เพราะแม่ลูกสาวบอกว่าไม่เถียง แต่ก็เหมือนเถียงไปแล้ว เนื่องจากหล่อนไม่สามารถหาคำตอบที่เหมาะสมชนิดทำให้ตนเองยังดูดีมีน้ำใจได้

“โอ๊ย! วันนี้เป็นยังไงเจอแต่คนคือ ตอนเย็นน้องสาว ตกคิกลูกสาวอีกคน บ้าผู้ชายกันไปหมด!”

ไววายเสร็จก็ลุกขึ้นยืนเหมือนจะเดินหนีไปพันๆ ทำให้ฉะเลใจหาย วางเจ้าอุ้ยโหยไว้กับเก้าอี้แล้วปราดมาจับแขนแม่

“ทรายขอโทษค่ะแม่” ละล่ำละลักพูดพลางกอดประจบออดอ้อน “หนูแค่อยากรู้ ไม่ได้ตั้งใจเถียงจริงๆ ”

รสรินได้สติ บำเพ็ญตนอยู่ในเส้นทางธรรมมานาน แต่ยังมีอดหลุดทุกทีเวลาคนในปกครองไม่ได้ตั้งใจ หล่อนต้องสงบสติอยู่เป็นครู่ก่อนปรับท่าทีเสียใหม่

“แม่รู้ว่าหลายเรื่องเจอกันตรงกลางยาก” ยกมือลูบศีรษะธิดา น้ำเสียงเยือกเย็นเปลี่ยนไปเป็นคนละคน “ลูกแม่ แม่รัก แม่ห่วง แม่หวง เห็นอะไรไม่ชอบมาพากลก็โคดเข้าขวางตรงๆ ไม่อยากเสียเวลาอ้อมค้อม แต่ลูกอาจรู้สึกว่ามีแม่หักหาญน้ำใจ ขาดเหตุผลที่ดีพอ จริงอยู่แม่พยากรณ์ไม่ได้ว่าถ้าหนูคบกับเขาแล้วผลออกมาจะดีหรือร้าย หนูจะช่วยให้เขาหันมาชอบธรรม ทำคุณให้กับสังคมได้สักแค่ไหนแม่ก็ไม่รู้ แม่ดูได้แค่ที่ต้นทางอย่างมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง เห็นตามจริงว่าเขาโคดเข้ามาหาหนูด้วยสถานการณ์ร้อนๆ เหมือนกำลังจะพาความร้อนตามมามาด้วย แถมหนูก็บอกเองว่าเขาเก่งจนเป็นโจรในโลกคอมพิวเตอร์ได้ แม่ยังไม่สบายใจ”

“หนูคงอุปมาอุปไปขยพลาดไปหน่อยนะค่ะแม่ หนูเปรียบว่าเขามีคุณสมบัติแบบโจร แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นโจรสักหน่อย... แล้วอีกอย่าง การถูกนักเลงไล่ล่า อาจเป็นนิมิตหมายบอกว่าเขาถูกจับใส่ให้จนตรอก ต้องหาทางออกด้วยธรรมะ พอเจอหนูครั้งแรกเขาก็ได้หิบบ่มหนังสือธรรมะไปอ่านเลย ใครจะรู้ วันนี้เขายืมหนังสือธรรมะ วันหน้าเขาอาจเป็นพระมาสอนหนูก็ได้”

รสรินทำหน้าดี ใช้มือขยับร่างลูกสาวออกห่าง นึกเสียใจที่สอนให้ลูกพูดเก่งเกินขนาด

“ตามใจ แม่จะไม่ห้ามล่ะ”

“เดี๋ยวลึคะ” เด็กสาวกลับมากอดแขนแม่อีก “เอาอย่างนี้ได้ไหม หนูจะไม่ขัดใจแม่ เขาพูดอะไร ชวนทำอะไร หนูจะเล่าให้แม่ฟังตลอด ทุกอย่างอยู่ในสายตาของแม่ทั้งหมด ขอเวลาเดือนเดียว รับประกันว่าจะคบกับฤกษ์แบบเพื่อน ถ้าพฤติกรรมของเขาไม่น่าประทับใจ แม่สั่งมาเลย จะให้คบน้อยลงหรือเลิกคบเด็ดขาด ที่ตรงนั้นหนูจะไม่มีเงื่อนไขกับแม่อีก”

ฉะเลอธิบายไม่ถูกเหมือนกันว่าเหตุใดตนจึงต้องต่อสู้เพื่อให้ได้คบกับจวงฤกษ์ต่อถึงขนาดนั้น สับสนตนเองเล็กๆ หลายสิ่งหลายอย่างทางความรู้สึกนั้นธิบายยาก แต่ส่วนลึกก็ยังยืนยันตรงตามปากว่าไม่ใช่เพราะความพิศวาสเชิงฐูสาวแน่นอน

รสรินยื่นคอแข็งเฉยอย่างขังใจ แต่ยังไม่ทันที่จะว่าอย่างไรเสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น ฉะเลเหลียวไปมองแล้วนึกในใจว่าอาจเป็นจวงฤกษ์ หล่อนรู้สึกละล่ำละล้ง หันกลับมาสบตาแม่ ยกสองมือแปะๆ อากาศเป็นความหมายว่าขอตัวไปรับโทรศัพท์ก่อน

เมื่อปราดไปรับสาย ก็พบว่าเสียงทักจากต้นทางเป็นจวงฤกษ์จริงๆ

“ทรายเหรอ?”

“อือ...”

รับเสียงเรียบเนียนด้วยความพะวงอยู่กับมารดา ซึ่งไม่ต้องหันไปคูก็รู้ซัดว่ากำลังจ้องหลังหล่อนเขม็ง

“เราจัดการให้แล้วนะ”

ณชะเลลิ้มตาโต ร้องออกมาดังๆ

“ถูกษ์ลรูปไปให้ทรายแล้วหรือ?”

“ใช่! แล้วจะทำอะไรมากกว่านั้นด้วย”

“รอเดี๋ยวนะ”

เด็กสาวกดปุ่มตัดเสียงเพื่อให้เพื่อนหนุ่มฟังดนตรีรอ ก่อนหันมาแจ้งข่าวด้วยสีหน้าตื่นเต็น

“ถูกษ์เขาลบรูปทรายออกจากเว็บติดลมแล้วค่ะแม่ เห็นไหมว่าคบคนเก่งๆ ไว้ไม่เสียหลายหรอก”

รสรินทำหน้าซอกลก ไม่เชิงว่าเห็นค่านัก เนื่องจากไม่ทราบว่าเป็นเรื่องยากเย็นที่ต้องใช้ความสามารถสุดพิสดาร ปานใดจึงลบข้อมูลจากเว็บอะไรสักเว็บได้

“เดี๋ยวหนูขอไปดูก่อนนะค่ะ”

ร่างเปรียวถลันจากห้อง ซอยเท้าขึ้นไปบันไดไปชั้นบน เพื่อเข้าห้องนอนต่อเน็ตพิสูจน์ความจริง พักหนึ่งก็เดินหน้ามุกกลับลงมา สายตามองเครื่องโทรศัพท์ด้วยความขุ่นซึ่งก่อนคว้ากระบอกรบขึ้นกรอกคำ

“ยังอยู่เหมือนเดิมเลยนี่ถูกษ์ หมายความว่ายังไง จะหลอกให้ดีใจเล่นหรือ?”

“เฮ้อ! ก็เมื่อที่เราขังพวกไม่ทันจบทรายก็ตัดเสียงไปเสียก่อนนี่... ทีแรกเราก็ตั้งใจจะเอาออกให้หมด แต่คิดใหม่ได้ว่า ไอ้โง่ตัวแสบยังอาจหวนกลับมาทำความเสื่อมเสียให้ทรายอีก ถึงไม่ใช่เว็บนี้ก็เว็บอื่น เพราะฉะนั้นเราจึงลบรูปใหญ่รูปสุดท้ายออกไปรูปเดียวเพื่อให้ทรายสบายใจว่าเราทำได้จริง ส่วนอันคงไว้ตามเดิมเพื่อรอให้ไอ้โง่กลับมาสวมรอยต่อ แล้วค่อยดักจับกันคาหนังคาเขา เรามีวิธีให้เขาเจ็บและกลัว ไม่กล้าคิดทำอย่างนี้อีกเลยจนชั่วชีวิต! พอเสร็จงานแล้วเราถึงจะลบทิ้งให้เกลี้ยง”

สีหน้าณชะเลเปลี่ยนไป คราวนี้ชักเกิดความระย่อต่อฝีมือของเพื่อนหนุ่ม

“เธอเก่งขนาดนั้นเลยอะ?”

“ทรายรอดูก็แล้วกัน เราตั้งสัญญาณดักจับไว้แล้ว คึนนี้ถ้าโผล่มาในชื่อไอโทะอีกก็เสร็จแน่!”

ตอนที่ ๑๐ แสกเกอร์

ขณะนั่งทานข้าวกลางวันที่โรงอาหาร ณชะเลลิ้มแต่ความกระวนกระวายอยู่ไม่สุข เหลียวหน้าเหลียวหลังอยู่ตลอดเวลา ผิดปกติวิสัยจนปาเจราต้องถามอย่างอดรันทนไม่ได้

“เป็นอะไรของเธอหือ?”

ณชะเลสะอื้นเล็กน้อยกับเสียงถามๆ นั้น ก้มหน้าก้มตาเคี้ยวข้าวก่อนตอบอุบอิบ

“รู้อู๋ อยู่ กั้วโดนโรคจิตแอบถ่ายอีกนะซี หันไปหันมาจะได้ยังไม่ทัน”

เพื่อนสาวสองคนหัวเราะพร้อมกัน ปาเจรามองณชะเลด้วยสายตาสงสารแถมอนาใจ

“เพื่อความสบายใจ เอาถุงก๊อบแก๊บคลุมหัวเลยสิเธอ เดี่ยวฉันจะรููกตาให้เอง”

ไบหยกช่วยแซวอย่างเห็นเป็นเรื่องขบขัน

“ทรายจะมีสิทธิ์ขึ้นปกนิตยสารก็คราวนี้อะมั้ง อันที่จริงตากล้องลึกลับนี่ก็ไม่ใช่เบานะ สงสัยเป็นมืออาชีพ เข้าใจถ่ายเหลือเกิน”

ณชะเลค้อนเพื่อนตาคว่า

“ยังไปชมอีก!”

“ฝีมือดีก็ต้องชมซิ ว่ากันตามเนื้อผ้า บางมุมนี้ฉันว่าสวยที่สุดเท่าที่เคยเห็นรูปเธอมาเชียวละ พี่ชายฉันเขาซัดซาดใหญ่ อ่อนวอนขอให้พามาเจอเธออยู่เนี่ย จะรับไบสมัครไหม? เขากลับจากอังกฤษเดือนหน้านี่พอดี”

ณชะเลงยหน้าทำตาเขียว

“นี่หยกไปช่วยเจ้าโรคจิตนั่นเผยแพร่รูปทรายต่ออีกหรือ?”

“จะเป็นไรไป lát รูปหมู่พวกเราฉันก็เคยส่งให้พี่ฉันดูบ่อยๆ เพียงแต่ไม่โคลสอัพแจ่มแจ๋วสะกดหัวใจขนาดนี้”

“เธอบอกหรือเปล่าว่าฉันไม่ได้เป็นคนเขียนข้อความยั่วน้ำลายพวกนั้น?”

ไบหยกหัวเราะไถล

“เอ้อ! อันที่จริงนอกจากตากล้องจะมีฝีมือแอบถ่ายเนียนและแนบเนียนแล้ว ยังเขียนยั่วผู้ชายให้ฝันไปไกลได้ชะงัดอีกด้วยนะ ความสามารถหลากหลายชะจริงๆ เธอแน่ใจนะว่าเธอเปล่า?”

“หยก... นี่เธอเห็นเป็นเรื่องสนุกหรือ?”

พอเห็นณชะเลหน้าเข้ม ไบหยกก็ลุกขึ้นยืนครึ่งตัวยืนสองมือข้ามฝั่งไปประคองไบหน้าอีกฝ่ายและยี้แก้มเล่นอย่างเอ็นดู

“อย่าซีเรียส ขอบอก ตอนแรกฉันรู้เข้ายังช่วยเธอตกใจทางโทรศัพท์อยู่เลย จำไม่ได้หรือ?”

ณชะเลโยกศีรษะหลบจากมืออีกฝ่าย

“เธอตื่นตื่นวิ๊คว้าย ไม่ได้ตกใจอะไรเลย แล้วก็หัวเราะหน้าเป็นมาตลอด”

ไบหยกหัวเราะซ้ำ กลับลงนั่งตามเดิมก่อนกล่าว

“ทรายจะไปเครียดทำไมละ เขาอุตส่าห์ช่วยโปรโมทหน้าตาให้ เดี่ยวนี้เดินไปทางไหนมีแต่คนเรียกโอ โโกะๆ”

“เธอลองบ้างไหมละ มีแต่คนจับกลุ่มจ้องแล้วสุมหัวซุบซิบนินทานะ”

“แบบนั้นนะ โคนประจํามาแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้วไม่ใช่หรือ? เถอะน่า... คิดมากตอนกินข้าวระวังโตขึ้นจะเป็นหมั่นนะชะ”

ปาเจราถามยิ้มๆ

“เกี่ยวข้องกับหรือ?”

“พวกเธอไม่รู้หรือ ภาวะมีบุตรยากเริ่มมาจากโรคคิดมากเนี่ยแหละ กินข้าวกินปลายังไม่เว้น ยิ่งโตถึงได้ยิ่งเครียด พอเข้าพิธีสมรสก็หมดอารมณ์พอดี”

ปาเจราฟังอรรถาธิบายแล้วอดหัวเราะซ้ำไม่ได้ ก่อนหันไปทางณชะเลแล้วตำหนิตรงๆ

“เธอนี้อะไรๆ ก็ดีหรือก เสียอย่างเดียวชอบทำหน้าที่เหมือนคุณหนูเก็บกด ฉันว่าเธอเลิกอวรีเถอะทราย ใครถามก็บอกตามจริงแล้วกันว่าหนูเปล่า หนูไม่รู้อย่างที่บอกๆ ไปแล้วนะ ลิงที่ไหนไม่เชื่อฉันจะช่วยตบให้หน้าหันมาเชื่อก่อน นี่เธอก็เขียนขอร้องเจ้าของเว็บแล้วไม่ใช่หรือว่านอกจากช่วยลบแล้วให้ช่วยลงประกาศแจ้งด้วยว่าเธอโดนสวมรอย”

ฉะเลียงทำหน้าที่ไม่เล็ก

“พวกเธอไม่มีวันคิดอย่างที่ผมคิดจนกว่าจะโดนด้วยตัวเอง เรื่องที่ผ่านไปแล้วนะ มันเป็นแค่จุดเริ่มต้น แต่ที่จะตามมาละ นี่ไอ้โง่ไปประกาศแล้วเห็นไหมว่าจะส่งรูปในชุดว่ายน้ำไปให้คุณ ท่านี่มันโดนตัดต่อแหงๆ เลย”

ปาเจราเริ่มเห็นใจ แต่ขณะเดียวกันยังเห็นอาการทรมานทรมายของเพื่อนก็ยังคิด

“เป็นไปได้...” เอ่ยพลางทำคออ่อนขมมือลูบแก้มในท่าเอียงอาย “ความจริงฉันก็น่ารักพอๆ กับเธอนั่นแหละ นั่งกับเธออย่างนี้อาจตกเป็นเหยื่อ พลอยโดนลูกหลงจากพวกโรคจิตไปด้วยแน่เลย... ดิฉัน”

ไบหยกเห็นเพื่อนชี้ทำท่าทางแล้วหัวเราะใหญ่ด้วยความเป็นคนเส้นดั้น และพอปาเจราเห็นเพื่อนหัวเราะเลยช่วยกันหัวเราะตามเป็นที่สนุกสนาน

ฉะเลียมมือปิดหน้า เริ่มสะอึกสะอื้นทีละน้อย ยังผลให้สาวอารมณ์ดีทั้งสองชะงักกึก

“ทราย...” ปาเจรายื่นมือไปจับข้อมืออีกฝ่าย “อย่าคิดมากซีที่รัก”

ฉะเลลดมือลง มองเพื่อนทั้งสองผ่านน้ำตาคลอเบ้า

“ฉันจะคิดน้อยลงถ้าพวกเธอเห็นใจฉันมากกว่านี้หน่อย”

“ไอ้!” ไบหยกร้องด้วยความรำคาญ “เจอเท่านี้ทำโอค คนอื่นเขาโดนหนักเสียจนอยากผูกคอตายกัน เป็นผู้หญิงยุคเรานะ แแค่เข้าส้วมสาธารณะแบบพรวดพราด หย่อนกันสุมสี่สุมห้าไม่ดูตาม้าตาเรือให้ดีก็เสร็จแล้วแกเอ๊ย กลายเป็นดาวโป๊ไม่รู้ตัวมาตั้งเท่าไร... เอจี้! เดี่ยวเราขอให้เจ้าของเว็บช่วยสืบหาว่ามีคดีนี้เป็นใคร แล้วเราไปช่วยกันแอบถ่ายมันคืนมั้ง”

“เออ! ดิ” ปาเจราเอออวย “ให้มันรู้ชะบ่างว่าทำเพื่อนเราจะต้องโดนเอาคืนขนาดไหน”

ทั้งสามทานข้าวทานปลาต่อ ฉะเลียมหันหน้าดูด้วยอาการน้อยใจ อดเปรียบเทียบไม่ได้ว่าเพื่อนสนิทที่คบกันมาเกือบสามปียังเป็นห่วงเป็นใย เตือคร้อนแทนหล่อนไม่เท่าหนึ่งในร้อยของมิตรเก่าผู้ห่างหายไปนานอย่างจงฤทธิ์ สองสาวที่นั่งตรงหน้านี้ดีแต่คิดช่วยคลายเครียดด้วยการล้อเลียนให้เห็นเป็นเรื่องตลกขบขัน อาจเพราะมุมมองต่างกัน สองคนนี้ไม่รู้สึกละสิ่งที่หล่อนประสบนั้นร้ายแรงอะไรนักหนา ขณะที่ทำให้หล่อนถึงขั้นเห็นเป็นสัญญาณภัยอันเกิดจากบุคคลลึกลับที่พึงระวังเลยทีเดียว ใครจะรู้ วันนี้เขาแอบถ่าย วันหน้าจะก้าวล้ำไปอีกขั้น?

ขณะนั่นเอง มีเด็กสาวร่างท้วมคนหนึ่ง เดินมานั่งลงข้างปาเจรา ใช้นิ้วชี้จ้องมองฉะเลซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเครียดๆ

“พี่ทรายไซ้ไหม?”

ฉะเลยกหน้าขึ้น พอเจอหน้ายุ่งๆ กับสายตาเครียดๆ นั้นแล้วรู้สึกไม่อยากคุยด้วยทันที

“ไซ้...”

หล่อนตอบตามมารยาท

“หนูมาขอโทษ”

ทุกคนฟังออกว่ารุ่นน้องต้องฝืนกัดฟันแทบตายเพื่อพูดคำนั้นออกมา อีกทั้งยังอุตสาห์ยกมือไหว้ท้วมหัวเป็นของแถม แต่นั่นก็เหมือนหุ่นกระบอกที่สักแต่กระดกอะไรอย่างหนึ่งให้ดูเท่านั้น ไม่มีใจจริงเป็นผู้ซักไซ้อยู่เบื้องหลัง

“บอกแฟนพี่ด้วยว่าหนูทำตามคำสั่งเขาแล้วนะ พุดขอโทษแล้ว ยกมือไหว้แล้ว เอาพาสเวิร์คมา และต่อไปอย่ามายุ่งกับหนูอีก!”

ท่ามกลางการตกตะลึงจังจังของสามสาว รุ่นน้องคนนั้นพุดจบก็ถูกพรวดพราดเดินลงสันตึงๆ จากไปทันที ไม่เหลือวหลังกลับมาอีกเลย

“ใครอะ?”

ปาเจราถามงๆ ไม่เจาะจงว่าอยากให้ใครตอบ สามสาวหันหน้าเข้าหากัน ใบหยกพิมพ์วิพากษ์วิจารณ์ตามที่ตาเห็น

“หน้าโหล แคมท้อปอง น้องทุ่ คูก้าวร้าวอีกต่างหาก เป็นไปได้ยากที่จะอยู่ในความทรงจำ”

ปาเจราหัวเราะคังๆ แบบไม่หุบปาก ขณะที่ชะเลกรุ่นคิดทบทวน

“ทรายเคยเห็น” เด็กสาวบอกตามจริง “รู้สึกจะยืนอยู่ในแถวนักเรียนชั้น ม.๔ พวกเราเดินสวนกับเขาอยู่เรื่อย แล้วก็มักจะมองทรายเขม็งบ่อยๆ ”

“อยู่โรงเรียนเดียวกันก็ต้องสวนกันทั้งนั้นแหละ” ปาเจราเอ่ย “แต่จะเห็นบ่อยหรือไม่บ่อยก็ขึ้นอยู่กับมีแรงดึงดูดแค่ไหน สำหรับยายคนนี้ก็มองเธอคนเดียว เลยดึงดูดเธออยู่คนเดียว เพราะเกิดมาฉันว่าฉันไม่เคยเห็นซักกะครั้ง... ว่าแต่ยายนี่ขอให้ทรายทำอะไรหว่า? พูดยาไม่รู้เรื่อง”

ใบหยกเสริมทันที

“แล้วเธอไปมีแฟนตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่เห็นบอกอะ?”

ชะเลกรุ่นเอะใจตั้งแต่รุ่นน้องให้หล่อนไป ‘บอกแฟน’ แล้ว รู้สึกสังหรณ์ว่านี่น่าจะเกี่ยวข้องกับจอกฤกษ์ในทางใดทางหนึ่งอย่างแน่นอน และถ้าเกี่ยวกับจอกฤกษ์ ก็ต้องเกี่ยวกับไอ้โม่งที่หล่อนเฝ้าวนเวียนคิดถึงจนแทบกินไม่ได้นอนไม่หลับอยู่เป็นแน่

ว่าๆ จะลุกขึ้นเดินตาม ไปถามไถ่รุ่นน้องร่างท่วมคนนั้นให้รู้เรื่อง แต่หน้าตาไม่รับแขกของอีกฝ่ายทำให้ไม่กล้า และคิดว่าเดี๋ยวคืนนี้ค่อยถามจอกฤกษ์เพื่อซักไซ้ให้รู้แจ้งจะดีกว่า เพราะอย่างไรเขาก็คงโทร.มาหาหล่อนแน่นอนอยู่แล้ว

คืนนี้เด็กหนุ่มกระตือรือร้นเป็นพิเศษ ไม่มีความขลาดกลัวกับการโทรศัพท์หาเพื่อนสาวเหมือนสองคืนก่อน เห็นได้ชัดว่าผลงานทำให้คนเรากล้าหาญและมีเรื่องพูดคุยมากมาย

“ฮัลโหลค่ะ”

เสียงมารดาของชะเลเป็นผู้รับสาย

“ขอสายทรายครับ ผมจอกฤกษ์นะครับ”

เขาเอ่ยขอแบบเปิดเผยตัว ไม่กลัวเกรงอะไร วันนี้ตั้งใจจะขอเบอร์มือถือของลูกสาวหล่อนเป็นรางวัลด้วยซ้ำ

รสรินอึ้งไปอึดใจ ก่อนบอก

“รอเดี๋ยวนะจ๊ะ”

สู้มเสียงยังชวนให้รู้สึกคล้ายแม่ของชะเลชายตามองเขาด้วยความไม่ไว้วางใจอยู่เหมือนเดิม แต่จอกฤกษ์ก็สัมผัสได้ว่าหล่อนลดกำแพงลงพอสมควร เปิดโอกาสให้ชะเง้อมองลูกสาวหล่อนจากระยะไกลได้ถนัดกว่าเก่า และนั่นก็น่าจะเป็นเพราะ ‘เห็นผลงาน’ ของเขาบ้างแล้ว

ครู่หนึ่งชะเลก็มา

“จอกฤกษ์เหรอ?”

หล่อนทักด้วยน้ำเสียงตื่นเต็นยินดี และนั่นก็ทำให้จอกฤกษ์ยิ้มแก้มปริ

“ใช่แล้ว!”

“กำลังจะโทร.ไปหาพอดีเลย”

“เห็นแล้วใช่ไหม?”

“ใช่! เห็นแล้ว เพิ่งเมื่อไม่กี่วันเอง ความจริงจะไปคว้าผู้ดูแลเว็บจัดการอะไรบ้างหรือยัง แต่... แฮม! ดีใจที่สุด ขอบใจ
ฤกษ์มากๆ นะ”

“ไม่เป็นไร”

“เธอทำได้ยังไงเนี่ย? น่าอัศจรรย์จริงๆ !”

เสียงของผู้หญิงเวลาขินคิปรีดาเป็นลั่นพ่นนั้น เป็นกำลังใจอย่างสูงที่จะบันดาลให้หนุ่มผู้มาติดหลงทำอะไรเพื่อเจ้า
หล่อนก็ได้ จงฤกษ์สุดลมหายใจเข้าเต็มปอดยี่ดอกก่อนเอ๋ย

“บอกให้คนอื่นๆ ในบ้านทรายสบายใจไปด้วยแล้วใช่ไหม?”

“บอกแล้ว! ตอนแรกทุกคนกังวลและเป็นห่วงทรายกันหมด พอเห็นอย่างนี้ก็สบายใจแล้วทรายบอกด้วยว่าเป็น
ฝีมือของฤกษ์คนเดียวเลย”

จงฤกษ์ยิ้มไม่หุบ รู้สึกว่าได้ใช้ฝีมือทำบุญทำกุศลให้กับทุกฝ่าย ฝ่ายหนึ่งโล่งอก อีกฝ่ายหนึ่งควรสำนึกผิดและเข็ด
หลาบไปจนกว่าจะหาไม่ อย่างน้อยก็ตระหนักว่าแอบทำชั่วบนแผ่นดินนี้ที่ไม่มีวันที่ใครจะจับได้นั้น ผิดถนัด

พ่อมดในยุคมืดใช้พลังจิตกับลูกแก้ววิเศษเพื่อการหยั่งรู้ฟ้าดิน แต่พ่อมดในศตวรรษที่ ๒๑ อาศัยเพียงเป็นพิมพ์กับ
จอกอมพิวเตอร์ ก็สามารถรู้เห็นแทบทุกสิ่งบน โลกที่ข่ายใยคอมพิวเตอร์ครอบคลุมทั่วทุกตารางนิ้วใบนี้ นั่นเรียกว่า
เหนือกว่าความสามารถของพ่อมดโบราณเสียอีก!

เมื่อคืนเขารอการปรากฏตัวของ ‘ไอโกะ’ จอมแสบแบบที่ไม่ต้องลึนมากนัก เพราะกำลังฮอตสุดๆ มีหนุ่มๆ มาห้อม
ล้อมโขงใหญ่ ดังนั้นจึงต้องคิดค้นเข้ามาตอบข้อความมือเป็นระวิงวันละหลายรอบอยู่แล้ว

เมื่อไอโกะล็อกอินเข้ามา โปรแกรมตรวจจับของเขาก็ส่งสัญญาณแจ้งทันที จงฤกษ์จึงเข้าลุยโดยพลันด้วยอาการ
ของโจรผู้ชำนาญทาง เทคนิควิธีทางคอมพิวเตอร์อันชาญฉลาดลี้ลิกช่วยให้เขาเจาะตรงเข้าถึงเครื่องไอโกะ สามารถเห็น
ไฟล์ข้อมูลทั้งหมดในเครื่องของฝ่ายนั้นภายในเวลาไม่นาน อีกทั้งไอโกะก็ไม่ทันรู้ตัวว่ามีการลักลอบดูข้อมูลจากระบบ
ไฟล์ด้วย เนื่องจากมัวแต่อ่านและพิมพ์โต้ตอบข้อความเกี่ยวกับพาราสิของบรรดาหนุ่มๆ เป็นเวลายาวนาน จึงไม่ทันสังเกตว่า
มีการลักลอบถ่ายเทข้อมูลเกิดขึ้นแล้วในเครื่องของตนจนความเร็วทั่วไปอืดลงถนัด

จงฤกษ์ใช้วิธีสุ่มเดาอย่างมีหลักเกณฑ์ ตระเวนเก็บข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับไอโกะ ไม่ว่าจะเป็นอีเมล หมายเลขไอซี
คิว ตลอดจนทะเบียนพร้อมพาสเวิร์ดทางอินเทอร์เน็ตต่างๆ แล้วค่อยๆ กวาดดูแหล่งเก็บไฟล์ส่วนตัวทั้งหลาย

แทบทุกคน โดยเฉพาะวัยรุ่นปัจจุบันจะต้องมีรูปตัวเองและเพื่อนรักอยู่ในเครื่องเสมอ เพราะสมัยนี้ถ่ายรูปและ
บันทึกลงฮาร์ดดิสก์ก็ได้ง่ายยิ่งกว่าอะไร ดังนั้นเมื่อกวาดหาไฟล์รูปภาพทั้งหมดในเครื่องแล้วใช้หลักคาดเดาอย่างมีเหตุผล
เช่นจากการกรองชื่อกับนามสกุลไฟล์ ขนาดไฟล์ รวมทั้งหลักแหล่งในการจัดเก็บ จงฤกษ์ก็ดูเอารูปที่คิดว่าน่าจะเป็น
‘ตัวจริง’ ของไอโกะมาได้ชุดหนึ่ง

จากชื่อไฟล์รูปประมาณว่า ‘ฉันกับเพื่อน’ บวกกับรูปเดี่ยวอีกสองสามรูป ทำให้แน่ใจได้ว่าไอโกะตัวจริงเสียงจริง
ต้องเป็นสาวน้อยหน้าหัก ท่าทางบอกบุญไม่รับคนหนึ่ง

โชคเข้าข้างยิ่งกว่านั้น เมื่อรื้อค้นอ่านอีเมลขาเข้าและขาออกเพียงไม่กี่ฉบับ ก็เผชิญเจอการส่งข้อมูลประเภทที่ใช้
รับเอกสารแจกฟรี ซึ่งต้องป้อนทั้งชื่อ นามสกุล ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์พร้อมเสร็จ จงฤกษ์จึงไม่จำเป็นต้องแสวงหาด้วย
อุบายวิธีแบบคายใดๆ อีกต่อไป

เมื่อได้ทุกอย่างตามต้องการ จงฤกษ์ก็ส่ง โปรแกรมเพชรฆาตเข้าเครื่องสาวหน้าโหดทันที ระหว่างนั้นก็พิมพ์ข้อความไปด้วยอย่างรวดเร็ว กะให้ทันเวลาส่งโปรแกรมไปติดตั้งเสร็จพอดี

นั่งจิบแฉะตัวร้าย! ฉันเป็นเพื่อนกับทราย คนที่แกแอบถ่ายรูปเขามาสวมรอยใช้ชื่อไอโกะไปสำเร็จความใคร่ทางวาจาในเว็บติคคอม คงไม่ต้องให้พูดอะไรมาก ฉันรู้ว่าแกอยู่โรงเรียนเดียวกับทราย พรุ่งนี้จึงเข้าไปยกมือไหว้ขอโทษทรายด้วยตัวเอง บอกว่าสำนึกแล้ว และจะไม่ทำอีก

ถ้าไม่ทำตามก็ไม่มีอะไรมาก แกเตรียมซื้อคอมพิวเตอร์ใหม่ได้ ข้อมูลที่มีอยู่ในปัจจุบันทั้งหมดจะไม่สามารถกู้คืน และฉันก็ไม่สามารถรับรองว่าคนในบ้านเลขที่ ๒๒/๗๑ ประจำหมู่บ้านชื่อโหดอย่างตรงของนิเวศน์ จะประสบพบเจออะไรเข้าให้บ้าง

พรุ่งนี้ฉันจะถามทรายว่าแกทำตามคำสั่งหรือยัง ถ้าทำแล้ว ดีๆ ฉันจะโทร. ไปบอกทางหมายเลขที่ขึ้นต้นด้วย ๕๔๕ นะ แกรู้อยู่แล้วว่าสายไหน

คำเตือน! หลังจากปิดเครื่องคราวนี้ห้ามเปิดอีกจนกว่าจะแน่ใจว่าได้รหัสผ่านไว้แล้ว ถ้าขึ้นเปิดอีกครั้งโดยไม่มีรหัสผ่าน เครื่องของแกอาจจะติดแปลงเป็นตู้กับข้าวเท่านั้น ไม่มีประโยชน์ที่จะพยายามเปิดด้วยระบบปฏิบัติการอื่น แต่อ้ออยากลองด้วยบทเรียนราคาแพงก็ได้ ไม่ว่ากัน!

สิ่งที่ ‘นั่งจิบแฉะตัวร้าย’ ได้พบด้วยความตกตะลึงพิริงพิริงในไม่กี่นาทีต่อมา คือโปรแกรมที่กำลังรันอยู่ปิดตัวเองทั้งหมดไปเฉยๆ แล้วปรากฏข้อความตามที่บุรุษลึกลับเพิ่งเขียนขึ้นข่มขู่คุกคามสดๆ ร้อนๆ มันยิ่งกว่าผีหลอก เพราะผีหลอกเสร็จแล้วยังหายตัวไป แต่นี่เป็นความจริงที่ปรากฏชัดเจน แม้หล่อนพยายามกดแป้นพิมพ์หรือคลิกเมาส์อย่างไร หน้าจอเดิมก็ไม่กลับมา ข้อความเอาเรื่องยังคงค้างตั้งอยู่เหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง กระทั่งต้องตั้งใจปิดเครื่องจนได้ จึงมั่นใจว่าตนกำลังเผชิญหน้ากับแฮกเกอร์มหากภัยตัวจริง และเขาสามารถเล่นงานหล่อนตามที่พูดได้แน่!

ที่แท้คำขู่มีทั้งส่วนจริงและส่วนหลอก ส่วนจริงคือเปิดมาหล่อนจะเจอหน้าต่างถามหาพาสเวิร์ดเพื่อกลับเข้าสู่ระบบตามปกติ ส่วนหลอกคือหล่อนอาจใช้ระบบปฏิบัติการอื่นในการบูตเครื่องได้ ไฟล์ข้อมูลต่างๆ ยังอยู่ครบและก๊อปปี้ได้ตามปกติ จงฤกษ์ไม่กะจะพิฆาตเข่นฆ่าให้อาตมายุ่งอยู่แล้ว แต่ด้วยสันดานแฮกเกอร์ทำให้ออดเกร็ดไม่ได้ เพราะทราบแน่ว่าหล่อนต้องกลัวจนขี้ขึ้นสมองเกินกว่าจะลองดีกับเขา

ภารกิจสำคัญที่เขาต้องทำอย่างแท้จริงคือส่งรูปจิบแฉะขึ้น ไปแทนที่รูปของชนะเลิศทั้งหมดยกเว้นในหน้าแรกสุด รวมทั้งเขียนข้อความใหม่ขึ้นเองโดยไม่ต้องรอการกลั่นกรองจากผู้ดูแลเว็บแต่อย่างใด

ฉันชื่อจิบแฉะ แปลงร่างเป็นไอโกะ ตัวเดิมหน้าตาเป็นอย่างนี้ อยู่ชั้น ม.๔ โรงเรียนตั้งอยู่บนถนนลาดพร้าว ที่ผ่านมาแอบอ้างใช้ชื่อไอโกะกับภาพถ่ายของรุ่นพี่ชั้น ม.๖ บัดนี้สำนึกผิดและละอายใจยิ่ง กราบขอขมาทุกท่าน

อันที่จริงจงฤกษ์อยาก ‘ลงโทษ’ ให้สาสมกว่านั้น แต่ซั้งใจแล้วแค่สั่งสอนเบาๆ ดีกว่า เพราะจิบแฉะอยู่โรงเรียนเดียวกับชนะเลิศ ถ้าทำให้เดือดร้อนมากๆ อาจอาฆาต แล้วเรื่องก็จะลุกลามไม่มีที่สิ้นสุด เขาพิพากษาให้จิบแฉะรับกรรมอันควรจะไปก็พอ แค่นี้คงอับอายขายหน้าไม่ทราบจะแทรกแผ่นดินหนีไปไหนพ้นอยู่แล้ว

ฟังเสียงขึ้นมีนขณะรับโทรศัพท์แต่แรกก็เคาะได้ว่าขณะเลกเปิดเน็ตเข้าไปเห็นคำสารภาพประกอบรูปหน้า
จ๊อบแจงแล้วเรียบร้อย หรือถ้ายังไม่เข้าเน็ตเลยจ๊อบแจงก็คงไปยกมือไหว้ขอโทษด้วยตนเอง ถ้านับเป็นคะแนนก็ต้องเรียกว่า
งานนี้ ‘ท่วมทัน’ เลยทีเดียว

แต่ขณะที่กำลังยิ้มๆ พองอกภูมิใจอยู่นั่นเอง ฉะเลก็เค้นถามเสียงเข้ม

“ว่าแต่ว่า... นายไปบอกร้องจ๊อบแจงว่านายเป็นแฟนกันหรือ?”

จงฤกษ์หน้าตื่น รีบปฏิเสธทันที

“ฮึ้ย! อะไรกัน บอกว่าเป็นเพื่อน ไม่ได้บอกเลยสักนิดว่าเป็นแฟน ทำไมทรายเข้าใจว่าเราบอกร้องเขาอย่างนั้น?”

“ไม่รู้หรือ เห็นวันนี้เดินเข้ามาสั่งทรายให้บอกแฟนด้วยว่าอย่ามายุ่งกับเขาอีก”

แม่เพื่อนสาวพูดหัวงา อยู่ในทีคล้ายไม่พอใจ แต่หางเสียงก็ยังมีแววปลื้มเขาอยู่ไม่จาง นั่นทำให้จงฤกษ์ทราบ
ว่าฉะเลไม่ถือสาหรือคิดมากคิดมาอะไรนัก

“เราอ้างตัวแล้วว่าเราเป็นเพื่อนทรายจริงๆ นะ แต่ก็ห้ามความคิดกับปากของน้องเขาไม่ได้นี่”

ประโยคสุดท้ายหยอดคำเนียงคล้ายน้อยใจไปด้วย ซึ่งก็ได้ผล ฉะเลเสียงอ่อนลงทันที

“ช่างเถอะ ทรายก็ชี้แจงหาความอะไร ไหนๆ เขาขอโทษ ที่แล้วก็ให้แล้วกันไป”

ต่างฝ่ายต่างยิ้มอยู่เจี๊ยบๆ คนละฝั่งสายโทรศัพท์ ในที่สุดครู่หนึ่งฉะเลก็ถอนใจบน

“โดนกับตัวเองจริงๆ อย่างนี้ ปลงสังเวชกับยุคเราจริงๆ เลย ระวังความปลอดภัยบนถนนหนทางกลับบ้านไม่พอ
ต้องประสาทกินกับอันตรายบนโลกอินเทอร์เน็ตเข้าให้อีก”

“ทำไงได้ล่ะ”

“ว่าแต่เธอแสบใครต่อใครอย่างนี้ไม่กลัวเขาสืบย้อนมาหาเธอบ้างหรือ ต้องมีร่องรอยทิ้งไว้”

จงฤกษ์ปรี้อดาเหยียดยิ้มให้กับความหวังใจจากความรู้ชั้นประถมของหล่อน แต่แทนที่จะคุยโม้อวดว่าขนาด
FBI เขาก็เคยคลับเล่นมาแล้ว และยังลอยนวลจนถึงทุกวันนี้โดยไม่มีใครจับได้ ก็เปลี่ยนเป็นพูดเรียกคะแนนนิยมเสียแทน

“เอาเถอะ ไม่เป็นไรหรอก ได้ยินเสียงทรายมีความสุขความโล่งใจอย่างนี้ ต่อให้ต้องเข้าคุกก็ยอม”

จบคำเด็กหนุ่มก็บอกตัวเองว่าเขาพูดเก่งขึ้นภายในชั่วข้ามคืน นี่ก็เห็นจะเป็นฤทธิ์ของความมั่นใจอย่างแท้จริง
คนเราพอมีผลงานเข้าตากรรมการ จะพูดจะจาก็ดูฉลาดฉับไวไปหมด

ฉะเลเจี๊ยบไปอีดีใจ ก่อนเอ่ยถามมาอีกทาง

“ฤกษ์จ๊อบแจงยังงะเขาถึงยอมโพสต์คำขอขมา แล้วยังมายกมือไหว้ทรายได้อย่างนี้?”

“ก็ทำนอง... เจารบกวานเรา เราก็รับกวานเขาบ้าง”

“บอกหน่อยไม่ได้หรือว่าพูดอะไร?”

“ไม่มีอะไรมากหรอก แค่ให้เขาสำนึกว่าทำอะไรลงไป”

“จ๊อบแจงบอกทรายว่าเขาไหว้ขอโทษทรายแล้ว ให้ฤกษ์เอาพาสเวิร์ดให้ แล้วอย่ามายุ่งกับเขาอีก แสดงว่าฤกษ์ต้องจู้
โจมเขาน่าดูเหมือนกัน”

“เขาก็ฉลาดนะ” จงฤกษ์เบี่ยงเบนประเด็น “คงรู้แหละว่าอาจโดนสืบหาตัวผ่านผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต เลยใช้
บริการชนิดแพ็กเกจ แบบซัวโมงหมดแล้วทิ้งเลย”

“แต่ก็เสร็จจุกษ์จนได้ เชนี่น่ากลัวจริงๆ เลย” แล้วก็เปลี่ยนสำเนียงเป็นรำพึง “ไม่รู้จู้บแจงทำร้ายทรายเป็นนี้เพื่ออะไร ไม่เคยรู้จัก ไม่เคยมีความแค้นต่อกันซักหน่อย ที่เขาหักคำแรก เหมือนไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าทรายเป็นชื่ออะไร”

“เว็บประเภทติดลมตอทคอมนี้มีไว้ให้สาว ๆ ขายความน่ารัก ความล่อตาล่อใจ เพื่อประกาศว่าฉันยังโสด เปิดสนามให้หนุ่ม ๆ ประลองฝีมือแย่งชิงกันได้ อะไรมันจะสนุกไปกว่าเห็นใครต่อใครชิงหัวใจเราคนเดียวเล่า? ที่นี้ต้องคิดดู ถ้าอยากให้คนแย่งกันจับ แต่ไม่มีหน้าตาเชิญชวนให้มาจับ จะทำอย่างไรได้นอกจากแหกตากัน”

“แน่ใจหรือว่าเขาทำไปด้วยความตั้งใจแบบนั้น?”

“ทรายเป็นจู้บแจงเรื่องเขาใหม่ล่ะ? ร่องรอยบนเน็ตฟ่องตัวเองอย่างดีเลย”

ฉะเลเข้าใจว่าเป็นเรื่องร้าย ๆ ที่จู้บแจงเคยทำไว้ ก็เกิดความอยากรู้อยากเห็นว่าเคยมีใคร โดนก่อกรรมทำเข็ญไว้แบบเดียวกับหล่อนบ้าง

“อยากรู้ เล่าให้ฟังหน่อยสิ”

“สู้ให้ดูด้วยตาตัวเองไม่ได้ เจอกันทางเอ็มเอสเอ็นใหม่? เราจะส่งสิ่งที่เขาเคยเขียน ๆ ไว้ตามเว็บบอร์ดให้ดู”

“โอเค” หล่อนตอบตกลงทันที “ออนไลน์เลยนะ นี่เบอร์เอ็มเอสเอ็นของทรายเป็น”

บอกเบอร์ให้เขาไปอย่างรวดเร็ว อึดใจต่อมาทั้งสองก็พบกันบนเน็ตผ่านข้อความอักษร

“หวัดดีทรายเป็น”

“หวัดดี”

“ความจริงจู้บแจงไม่ได้เลวร้ายอะไรหรอกนะ แต่ทำทางเก็บกดน่าดู”

“หรือ”

ฉะเลเปิดดูหน้าต่างบอกสถานะการเชื่อมต่อ เข้มมองข้อมูลว่าไหลเข้าไหลออกสมเหตุสมผลหรือไม่ ด้วยความระแวงว่าจะโดนเพื่อนหนุ่มลอบเจาะเข้าเครื่องหล่อนเหมือนอย่างที่จู้บแจง โดนเข้าให้บ้าง พอเห็นไม่มีอะไรผิดปกติก็พิมพ์คุยกับเขา แต่ยังคงหันมาสังเกตหน้าต่างบอกสถานะอยู่เรื่อย ๆ

“รู้ได้ไงล่ะ?”

“เราตามรอยเขาสืบย้อนไปเป็นเดือน ๆ ก็ได้เบาะแสว่าก่อนสวมรอยเป็นไอ โกะ มีเหตุการณ์สำคัญแบบไหนเกิดขึ้นบ้าง”

ความอยากรู้อยากเห็นประสาผู้หญิงฟุ้งพรวดขึ้นถึงขีดสุด

“มีอะไรให้ดูก็ส่งมาดี”

ฉะเลคาดการณ์ไปต่างๆ นานาว่าอาจเป็นรูปถ่าย วิดีโอคลิป หรือข้อความลับบางอย่าง แต่ผิดพลาด เพราะสิ่งที่เขาส่งให้เป็นอันดับแรกคือกระทู้หนึ่งในเว็บติดลมตอทคอม นั้นหมายความว่า เป็นข้อความเปิดเผยที่ทุกคนรู้เห็นได้เหมือนกันหมด หาใช่เรื่องลับซักรายแต่ประการใด

กระทู้นั้นชื่อ *‘เหงาจัง... ช่วยกันเข้ามาอวยพรวันเกิดให้เราหน่อยดี’* ตามวันเวลาเห็นว่าเป็นกระทู้ที่ตั้งไว้เมื่อเกือบครึ่งเดือนมาแล้ว โดยใช้ชื่อ *‘จู้บแจง’* จริงๆ พอคลิกเข้าไปดูก็พบข้อความตามข้อกระทู้

“แง่บๆ ... แง่บๆ ... วันนี้ไม่มีใครจำได้เลยล่ะ ว่าสำคัญกับเรายังไง ช่วยๆ กันหน่อยได้ไหม เราไม่อยากจะของขวัญเป็นความเจ็บอย่างนี้เลย เขียนใส่การ์ดบอกกันตรงๆ ยังดีกว่า ว่าเราเกิดมาไม่มีความหมายกับใครซักคน...”

ข้อความสั้นๆ ที่น่าสงสารนั้นทำเอาผมชะเลซิมลงอย่างรวดเร็ว นึกถึงใบหน้าเคร่งเครียดของเด็กเก็บกดของ จ๊อบแจงที่โรงอาหารแล้ว ก็ไม่นึกเลยว่าจะพูดจาขอความเห็นใจจากคนอื่น ได้อย่างนี้ เปลือกนอกคล้ายพร้อมจะพาลพาโลหา เรื่องกับคนทั้งโลกเสียมากกว่า

มีคนส่งคำอวยพรวันเกิดให้จ๊อบแจงสองสามโหล เรียกว่าได้คะแนนสงสารท่วมท้น ทั้งแบบสั้นเช่นสุขสันต์วันเกิด เฉยๆ และแบบยาวประเภทให้ข้อคิดน้ำไหลไฟดับด้วยความเวทนาจ๊อบแจงจริงๆ อยากช่วยเป็นกำลังใจ และช่วยให้จ๊อบแจง เห็นค่าของการเกิดมาว่าไม่สูญเปล่า และไม่ขึ้นอยู่กับใครจำได้หรือจำไม่ได้ว่าเราลืมตาจู่โลกขึ้นมาในวันไหน เพราะมัน ผ่านมานานมากแล้ว

แต่ประเภทใจร้าย โยนของขวัญที่แกะออกมากลายเป็นระเบิดก็มี เช่น

“โอ๊ย! อีโปิ๊ะเอ๊ย ทำทางจะอ้วนล่าค่าปี ไม่มีใครเอา กลิ่นเต่าแรงหรือเปล่าก็ไม่รู้ บ่นๆ ทำนี่นะ เท่าที่เคยเห็นตัวจริง จะเกลียดโลก เลยโดนโลกเกลียดคืน หัดคบคนชะบั้ง พัฒนาตัวชะหน่อย จะได้ไม่ต้องมาสาออยอย่างนี้อีก!”

หรืออย่างเช่น

“เด็กสมัยนี้กินนมผงสูตรสร้างหมึกขายกันเยอะ อาจจะโตเร็วจนหนุ่มๆ กลัวโดนตะปบหนังหัวขาดละมั้ง เลยไม่มีใครกล้าเอาเป็นแฟน”

หรืออย่างบาดลมงมากกว่านั้น ก็ยังจิกให้เจ็บลึกได้อยู่ดี เช่น

“สังเกตซิว่าคนที่ไม่มีใครต่อใครรักมากๆ ให้ความชื่นชมมากๆ เขาแตกต่างจากเรายังไง แล้วพยายามเป็นอย่างเขามั่ง อย่าเอาแต่คร่ำครวญตืออกชกหัว เพราะจะมีพวกชี้สงสารมาปลอบเฉพาะบนเน็ตเท่านั้นแหละ ในโลกความเป็นจริงไม่มีใครอยากไอ้คนงอมืองอเท้าทอดอาลัยตายอยากหรอก”

ผมชะเลอ่านข้อความทิ่มแทงซ้ำเติมเหล่านั้นแล้วมัมปากแน่น อยากวานจงถูกษ์ให้สืบหาที่อยู่ผู้เขียนเหลือเกิน อยากเห็นหน้าเห็นตานั้นกว่าจะดูเป็นคนใจดำอำมหิตสักขนาดไหน

เงียบอึ้ง และรู้สึกว่โลกรอบตัวก็เงียบตาม ยิ่งคิดยิ่งเข้าใจจ๊อบแจงจนล้าคอติบตัน

“น่าสงสารเหมือนกันนะ...”

เด็กสาวพิมพ์ข้อความส่งให้เพื่อนหนุ่ม จงถูกษ์พิมพ์ตอบ

“คำพูดขงแ่สองสามคำ อาจทำให้ใครคนหนึ่งนึกฮึด อยากประชดชีวิต หรืออยากทำเรื่องบ้าๆ โดยไม่สนใจความเดือดร้อนของคนอื่นได้อ่างนี้เอง อาจบังเอิญด้วยก็ได้ ขยายจ๊อบแจงดันอ้วนอย่างเขาว่าจริงๆ ”

“บ้า! ไม่ได้อ้วนเสียหน่อย เขาแ่ท่วมๆ นิดเดียวเอง”

“มีพร่ำพรรณนาไว้ที่อื่นอีกเยอะ จะคัดมาให้ดูเป็นตัวอย่างนะ”

แล้วจงถูกษ์ก็ส่งให้เพื่อนสาวคู่อีกกระทู้หนึ่ง

“ชอบพี่แ่ขวบ้านมาก แต่เขาไม่เอาด้วย เลยต้องทำเป็นไม่ชอบบ้าง ทั้งที่จริงก็รู้สึกเสียหน้า แ่มประกาศบอกใครต่อใครว่าเกลียดเกลียดอิตานี้ เขาหันมาเห็นก็ทำเป็นเบ้หน้าเบปากเมิน เหมือนเซ้งที่ต้องมาเจอกันอีกแล้ว แต่ความจริงจิตใจจะตาย เบื่อตัวเองอย่างบอกไม่ถูก...”

ผมชะเลกะพริบตาปริบๆ ความโกรธจ๊อบแจงหายไปจากอกเป็นปลิดทิ้ง

“กรรมเก่าทำให้คนเราเกิดมาขึ้นบนจุดที่ต่างกันเหลือเกินนะ”

จงถุกษ์ยักษ์ใหญ่ วันนี้นำขุความคิดในงานจารกรรมทางคอมพิวเตอร์ทำให้เขาไม่ค่อยมีอารมณ์อยากเชื่อเรื่อง
บุญกรรมสักเท่าไร ทว่าก็พูดเอออวยไปตามเพลง

“นั่นสิ ชาตินี้นำรักสู่ทราญไม่ได้ เลขขอยืมความน่ารักของทราญมาใช้แอบอ้าง เรียกร้องความสนใจจากใครต่อใคร
ซะ”

“ทราญก็ไม่เห็นจะน่ารักซักเท่าไร...”

“อู๊ย! เวิร์กรรม... ถ่อมตัวให้มันมีมูลความจริงหน่อยเถอะแม่คุณ!”

ณชะเลี่ยมนึกหนึ่ง น้ำตาพานจะไหล เข้าใจมุมมองของคนอื่น เข้าใจมุมมองของจ๊อบแจง จึงบังเกิดความสงสารและ
เห็นใจขึ้นมาอย่างท่วมท้นล้นอก ราวกับสามารถเอาหัวใจเจ็บเหงาของจ๊อบแจงมาใส่แทนหัวใจตน อยากได้ความอบอุ่น
อยากได้รับความสนใจ อยากมีแต่คนรักเยอะๆ ...

“ถุกษ์... ช่วยเอารูปล๊อบแจงออกหน่อยได้ไหม? อย่าประจานเขาอีกเลย”

จงถุกษ์พยักหน้าก่อนพิมพ์ตอบ

“ได้! ทันทีเดี๋ยวนี้เลย”

“ขอบใจ”

ถ้าคอแห้งผาก นัยน์ตารื้นน้ำจันไม่มีแก่ใจอยากพิมพ์คุยกับเพื่อนหนุ่มมากกว่านั้น

“เดี๋ยวทราญไปทำการบ้านต่อก่อนนะ”

“โอเค... ว่าแต่ทราญสบายใจแล้วขอเบอร์มือถือให้เราหน่อยเถอะ”

ณชะเลี่ยมใจ เพราะนั่นเหมือนเป็นการขอให้หล่อนตกรางวัล ครั้นจะปฏิเสธก็ดูใจจิตใจดำไปหน่อย จึงจำต้องให้
ให้ทั้งรู้นั้นเป็นการขยับขยักความสัมพันธ์ขึ้นมาอีกระดับ ให้ทั้งรู้ว่าถ้าแม่ทราญแม่คงเช็กการใช้ระหว่างเขากับหล่อนอย่าง
เข้มงวดน่าดู

“เจ้าอู๊ยโหยมาตามแล้ว สงสัยจะให้รีบไปทำการบ้าน ไปนะ”

“ราตรีสวัสดิ์”

จงถุกษ์เอ่ยลาด้วยหัวใจโป่งพอง เขานั่งยิ้มกริ่มตาลอยอยู่เกือบห้านาที ก่อนลุกเดินออกจากบ้านเพื่อออก
รหัสผ่านกับจ๊อบแจงตามสัญญา เขาฉลาดพอจะป้องกันตัวด้วยการใช้โทรศัพท์สาธารณะ แม้มีโอกาสเพียงหนึ่งในหมื่นหรือ
หนึ่งในแสนที่ขณะนี้ฝ่ายจ๊อบแจงกำลังร่วมมือกับองค์กรโทรศัพท์ซุ่มดักจับเขาอยู่

“ฮัลโหล”

เสียงหัวนดิ่งมาจากปลายทาง

“ขอสายจ๊อบแจงครับ”

“กำลังพูด”

“โทร.มาบอกพาสเวิร์ดนะ คีย์ลงไปแค่สามตัว เลขอารบิก 555”

เขาไม่ทำเสียงหัวเราะเยาะเขี้ยดงๆ อย่างที่ตั้งใจไว้แต่แรก นอกจากนั้นยังพูดนิ่มๆ อีกด้วย

“เลิกแล้วแต่กันนะ เครื่องจะกลับมาใช้งานได้ทุกองศา โปรแกรมจะลบตัวเองทิ้งทันทีที่คีย์เลข 555 แล้วเคาะเอน
เตอร์ อ้อ! จะบอกให้อย่างหนึ่ง เราไม่ได้เป็นอะไรกับทราญ แคร์จกกันห่างๆ และเผอิญเห็นเขากำลังเดือดเนื้อร้อนใจเท่านั้น
ทราญแทบไม่รู้จกเราด้วยซ้ำ”

ฝ่ายนั้นยังเจิบเช่นเคย เขาจึงลา

“ไปแล้ว... ขอให้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข”

ตอนที่ ๑๑ ตัดใจ

อเวราคอดอกรออยู่ครู่หนึ่งก็มีเด็กสาวคนหนึ่งเดินมาเปิดประตู

“สวัสดิ์คะน้ำเด็ก”

คนเปิดประตูยกมือไหว้ ซึ่งอเวราก็ยกมือรับไหว้เงินๆ เล็กน้อยที่เด็กวัยอ่อนกว่าตนเพียง ๖-๗ ปีเรียก ‘น้ำ’

“เป็นไงมั่งทนาย ได้ข่าวจากพี่หน่องว่าเพิ่งโดนแอบถ่ายเอารูปไปโพสต์ในเน็ตมาหรือ?”

“อ้อ! ไม่มีอะไรมาก เรื่องจบไปแล้วละค่ะ... เดี่ยวทนายช่วยน้ำเด็กถือนะคะ”

เด็กสาวดึงกระเป๋าผลไม้ไปจากมือผู้เป็นน้ำ อเวราลั่นศีรษะ

“ไม่เป็นไรหรอก เบบ้าเอง”

ณชะเลลั่นศีรษะบ้าง

“ไม่เป็นไรหรอก ทนายกินได้หลายอย่าง”

สองน้ำหลานหัวเราะเบาๆ พร้อมกัน เด็กสาวพาอาคันตุกะผู้เป็นญาติเข้ามาในห้องรับแขก เปิดเครื่องปรับอากาศ เชื้อเชิญให้นั่ง แล้วรินน้ำจากตู้เย็นโกลั๊ๆ ใส่จานรองมาวางบนโต๊ะกลาง

“คุณแม่เพิ่งแต่งต้นไม้เสร็จเลยขึ้นไปอาบน้ำค่ะ ลืมไปว่ามีนัด สั่งให้ทนายมานั่งคุยเป็นเพื่อนก่อน”

“อ้อ... ไม่เป็นไรจ๊ะ พี่... เอ๊ย! น้ำนั่งรอคนเดียวได้ ถ้าทนายทำอะไรอยู่ก็ไปทำต่อเถอะ ไม่ใช่คนอื่นคนไกล”

“ว่างค่ะ อยากรู้อยู่กับน้ำเด็กอยู่แล้วด้วย คราวก่อนตอนไปทำบุญด้วยกันมีโอกาสคุยกันสองสามคำเอง”

ขณะนั้นเองสุนัขยอร์กเชียร์แสนรักแสนหวงของณชะเลวิ่งมาถึงก็กระโดดแผ่ลิ่วขึ้นนั่งบนตักเจ้านายและลงหมอบด้วยอาการประจบ ซึ่งณชะเลก็ยกมือลูบหัวลูบตัวมันด้วยความถนอม

“สวัสดิ์น้ำเด็กชิลูก”

ด้วยความประหลาดใจของผู้มาเยือน เจ้าหมายอร์กเชียร์ลุกจากอาการหมอบ หัดตัวขึ้นตั้งด้วยสองขาหลัง หันหน้ามาทางอเวราและประกบสองขาหน้าเข้าหากันทีหนึ่ง ก่อนทรุดลงกลับไปหมอบตามเดิม

“เอ๊ย! สอนเก่งนี่!”

หญิงสาวอุทานตาเป็นประกาย แทนที่จะชมหมากลับชมเจ้าของ ซึ่งณชะเลก็ยิ้มรับคำชม เอียงคอเหลือบตาลงมองสุนัขแสนรู้ของตน เอามือจับขาหน้าข้างหนึ่งของมันขึ้นสนั่นนิกๆ

“เสียคาย ทนายยังสอนให้มันพูดสวัสดิ์ไม่ได้”

อเวราหัวเราะ

“ชื่ออะไร?”

“อู๋โยหะ”

“น่าฟังจริงๆ เลย... น้ำเคยมีอยู่ตัวหนึ่ง”

บอกยิ้มๆ พลังมองสิ่งมีชีวิตตัวน้อยบนटकหลานด้วยแววเอ็นดู

“ขอรักเชียร์นะเธอคะ?”

“เปล่า... น้ำหมายถึงเป็นหมาของเล่นเหมือนกัน พุดเคิลนะ”

“ฉลาดจัดเลยนะคะนั่น เขาว่าไอคิวสูงที่สุดเลยทีเดียวนะ”

“สูงสุดนี่คอลลีไม่ใช่เหรอ? พุดเคิลอันดับสอง ถ้าวัดจากความสามารถในการฝึกเรียนรู้”

“แหม! ก็พอๆ กันนั่นแหละคะ ทราวยว่าถ้าเอามาเทียบกันตัวๆ นี่กันกันไม่ลงหรอก อย่างขอรักเชียร์ของทราวยอยู่ อันดับตั้งสามสิบ จัดว่าแค่ปานกลาง แต่ทราวยก็ว่ามันฉลาดแสนรู้ที่น่าอัศจรรย์แล้วนะ” แล้วขณะเลก็ใช้สองมือซ้อนคอเจ้าอู๋โยโฮยขึ้น ก็มลงจับกลางหน้าผากลูกรัก “จริงมั๊ยลูก? ลูกแม่เก่งออก”

น้ำสาวหัวเราะเบาๆ

“เนอะ... ดูฉลาดเป็นกรด เหมือนรู้หมดทุกอย่าง เพียงแต่ใช้ภาษาไม่ได้อย่างมนุษย์เรา”

“ยังมีภาษากายกับภาษาใจที่เป็นสากลนี่คะ ทราวยว่าทราวยคุยกับมันรู้เรื่องนะ สัตว์ยิ่งฉลาดเท่าไร ก็ยิ่งเหมือนจะสื่อกับมนุษย์เข้าใจได้มากขึ้นเท่านั้น พวกหมาของเล่นเนี่ย ทราวยว่ามันมีบุญเก่าหนุนอยู่เยอะ หลายครั้งทำให้เรารู้สึกเหมือนกับเป็นเด็กเจ้าปัญญาคนหนึ่ง เสียแต่เป็นใบ้ พุดเป็นคำๆ ไม่ได้”

อเวรามีพินิจและครุ่นคิดถึงความจริงที่ปรากฏตรงหน้า แม้เป็นสัตว์เดรัจฉานก็ยังมีระดับชั้นวรรณะ หากกรรมเป็นผู้จำแนก เป็นผู้แบ่งชั้นสัตว์ทั้งหลายจริง หล่อนก็อยากรู้เหลือเกินว่ากรรมใดทำให้เกิดความเป็นไปได้พิสดารเห็นปานนี้

“แสดงว่าเจ้าอู๋โยโฮยต้องเคยทำกรรมประเภทที่เกิดสติปัญญาระดับหนึ่ง ถึงได้เกิดในสายพันธุ์ไอคิวสูงอย่างพุดเคิลกับขอรักเชียร์ ถ้าต่ำกว่านั้นก็ควรไปเข้าพวกไอคิวเดียวอย่างบลุดอกกับออฟกันฮาวด์ใช่ไหม?”

“ที่ทราวยเคยอ่านเจอมา เขาบอกว่าแต่ละเผ่าพันธุ์มีลักษณะของตัวเองเป๊ะๆ อย่างเจ้าอู๋โยโฮยขั้นแรกก็ต้องเคยทำบาปบุญประมาธ ได้เกิดเป็นหมาก่อน จากนั้นมีบาปบุญระลอกสองสามสี่เข้าตักแต่งให้เป็นเพศผู้เพศเมีย ส่งให้เข้าสายพันธุ์ที่น่ารักหรือน่าขัง อยู่ในที่สบายหรือลำบาก ตลอดจนกระทั่งฉลาดหรือโง่ สัตว์ส่วนของบุญกรรมหนึ่งๆ จะลงตัวให้มีอรรถภาพเหมาะสมได้ยิ่งกว่าเราสั่งตัดเสื้อผ้าตามสเปกให้เหมาะกับบุคคล กาล และสถานที่เสียอีก”

อเวร่ายกหน้าอย่างเริ่มสนุกกับการทำความเข้าใจ รวมทั้งรู้สึกคล้อยตามว่าถ้าไม่ต้องการเชื่อว่าระดับชั้นวรรณะทั้งหลายเป็นเรื่องบังเอิญ ก็ต้องเชื่อเรื่องวิบากกรรมจำแนกให้เป็นไปนี่เอง

“เปล่าว่าถ้าเป็นคน เจ้าอู๋โยโฮยคงหน้าตาดี รวย แล้วก็ฉลาดมากสินะ”

“แน่นอนคะ รับรองเป็นพ่อรูปหล่อที่สาวติดตริ้มไม่แพ้ลิโอนาร์โด ดิคาปริโอ”

“โห! ปานนั้น... งั้นก็น่าเสียดายที่โอกาสของมันมีอยู่แค่นี้” เว้นวรรคกะพริบตาปริบๆ ครุ่นคิดจริงจัง “แสดงว่ากรรมที่กำหนดให้เป็นคนนี่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดเลยนะ ถ้าอดเป็นคนเสียอย่างเดียว กรรมดีๆ แค่นั้นก็ให้ผลในแบบที่เอาไปทำอะไรไม่ได้มาก”

สองน้ำหลานพากันมองสุนัขซึ่งเปี่ยมด้วยคุณสมบัติเลิศเหนือชาติสุนัขด้วยกัน สายตาของมนุษย์ทำให้ทั้งสองเกิดความรู้สึกพร้อมกันขึ้นมาขณะหนึ่ง ว่าชาตินี้จิตวิญญาณที่มีวาสนาสูงของเจ้าอู๋โยโฮยถูกกักขังไว้ในอรรถภาพต่ำต้อยน่าสังเวชยิ่ง

“แล้ว... กรรมอะไรที่ส่งวิญญาณมาอยู่ในภพมนุษย์?”

อเวราถามด้วยความอยากรู้ขึ้นมาจริงๆ และคาดหมายว่าหลานสาวคงมีคำตอบให้

“พระพุทธเจ้าตรัสว่ากรรมที่ทำงานพื้นฐานของความไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง อย่างใดอย่างหนึ่งนะค่ะ ส่งให้ได้ เป็นมนุษย์”

น้ำสาวฟังแล้วยังงังขา มองมาด้วยสีหน้าสงสัย ฉะเลจึงหาคำอธิบายให้ง่ายขึ้น

“กรรมที่ทำด้วยความไม่โลภก็คือสละออก หรือให้ทาน กรรมที่ทำด้วยความไม่โกรธก็คือใจดีมีเมตตา หรืออภัยได้ กรรมที่ทำด้วยความไม่หลงก็คือการไม่เห็นผิดเป็นชอบ หรือไม่เห็นกงจักรเป็นดอกบัว โดยย่อคือมีใจประเภทที่รักบุญรักกุศล ละอายต่อบาปผิดทั้งปวง”

“แปลว่าถ้าสัตว์รู้จักเสียสละเป็น รู้จักระงับความ โกรธเป็น มันก็มีสิทธิ์มาเป็นมนุษย์สินะ?”

“ใช่เลยค่ะ แต่หาสัตว์แบบที่ทำได้ยากขนาดไหนลองคิดดูเถอะ มีแต่จะแย่งชิง มีแต่จะกัดกันเป็นแผลเหวอะหวะ ทั้งนั้น”

“แล้วเอามนุษย์ที่โหดมาเกิดมากมาย? นี่ตั้งเกือบหมื่นล้านแล้วโลกเรา”

“แค่สัตว์ในโลกก็มากกว่ามนุษย์ไม่รู้กี่ล้านเท่าแล้วนี่คะ ได้ยินว่าพวกช้าง ม้า วัว ควาย ถ้าใช้กรรมหมดและมีบุญ เก่าหนุน ก็มาเป็นคนได้ค่ะ ขอแค่หนึ่งในร้อยหนึ่งในพันของพวกเขาที่มีสิทธิ์เข้าท้องมนุษย์ เราก็จะเห็นการไหลมาเทมา อย่างที่กำลังเห็นได้แล้ว”

“อ้อม... คิดอย่างนั้นก็เข้าเค้านะ แต่ทุกชีวิตทำทั้งบุญทั้งบาป แล้วจะเอาอะไรเป็นเกณฑ์ว่าบุญหรือบาปจะให้ผล ก่อน?”

“ธรรมชาติกรรมวิบากเขามีเครื่องชั่งดวงวัดที่บุญชั่งอย่างเราเขาไม่ถูกหรือคะ แต่โดยรวมอำนาจกรรมจะส่งเรา มาเกิดเป็นมนุษย์ ขอเพียงน้ำหนักบุญของเราอยู่ในช่วงที่มีมากกว่าบาป อันนี้พิสูจน์ได้ด้วยความจริงที่ว่ามนุษย์มีพื้นฐานความรู้ผิดรู้ชอบติดตัวกันทุกคนโดยไม่ต้องสอน”

อเวราฟังแล้วทอดตามองขอรค์เชียร์ในมือคนพูดชิมไป นึกถึงการสมสู่ของสัตว์ที่ไม่ต้องมีความรัก ไม่ต้องมีความ อยาฟาดิน ไม่ต้องคำนึงถึงสิ่งใดๆ มากไปกว่าการเป็นเพศตรงข้ามกัน แล้วเห็นจริงว่าพื้นฐานจิตวิญญาณสัตว์ต่างจาก มนุษย์ก็ตรงความละอายนี้เอง

ฉะเลงยหน้าเห็นน้ำสาวเหม่อๆ เหมือนมีอะไรในใจ ก็ถามแบบชวนคุย

“ว่าแต่ตอนนี้พูดเค็ลของน้ำเค็ลไม่อยู่แล้วหรือคะ?”

ผู้เป็นน้ำกระแอมเล็กน้อย

“ไปนานแล้ว เลียงมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก พอเข้าวัยรุ่นเขาก็จากเราไป”

“คนเราว่าอายุสั้นแล้ว เจ้าพวกนี้ยังสั้นกว่าหลายเท่าจะคะ ถ้ามันกลับมาเกิดใหม่กับเราได้ ก็อาจโตขึ้นแล้วตายให้ เราดูเป็นสิบครั้งกว่าพวกเราจะถึงคราวบ๊าย”

“ก็แปลว่าต้องร้องไห้เพราะมันเป็นสิบรอบ ไม่เอาดีกว่า... น้ำร้องไห้หนักๆ ให้มันไปหนเดียวเข็ดเลย เหมือนจะ ขาดใจตายตามนะ วันก่อนไปทำบุญกับพี่หนองยังอุทิศส่วนกุศลให้มันอยู่เลย ตายไปเกือบสิบปียังไม่ลืม คิดดู ถึงตาทรายก็ ระวังเถอะ แล้วจะรู้ว่าวันนั้นเป็นยังไง ทำทางรักและผูกพันกับเจ้าอู๊ยโหยไม่ใช่น้อยๆ ”

“ไม่แน่นะคะ ทรายอาจเป็นเจ้าของหมาคนเดียวที่ไม่ร้องไห้ตอนมันตายก็ได้”

อเวรายิ้มนิดๆ

“แน่หรือ? ทำใจเก่งขนาดนั้น?”

“ทราายเป็นคนทำใจไม่เก่งหรอกค่ะ แต่ถ้าแน่ใจว่ามันจะไปเกิดในภพที่สบายกว่านี้ ก็เดาว่าตัวเองคงไม่ร้องไห้ อางเสรำบ้าง แต่นึกปลื้มที่มันจะได้สบายกว่าตอนอยู่กับเรา”

“ฮือ! ของอย่างนี้รู้กันได้ด้วย?”

“ได้สิคะ ทรายสร้างความมั่นใจมากับมือ”

อเวราเอียงคอกงน

“ยังไง?”

“ก็อ่านหนังสือธรรมะให้มันฟัง ใสบาตรให้มันดู มีคนบอกว่ากระแสกุศลจะข้อมติดจิตติดใจมัน ทำให้รักบุญ ทำให้ละอายบาปได้เอง ถ้าตายดีก็ไปสูงขึ้นกว่านี้แน่นอน”

น้ำสาวผู้สาวเกินศักดิ์ทำหน้าที่เหมือนพุดไม่ออก จนหลานต้องเลิกคำถาม

“ไม่เชื่อหรือคะ?”

“ปละ... เปล่า ทุกวันนี้แม่ของทรายทำให้น้ำเชื่อและวนเวียนคิดเกี่ยวกับเรื่องบุญทำกรรมแต่ง เรื่องการเวียนว่ายตายเกิดอยู่ตลอดเวลา เพียงแต่สงสัยว่าหมามันจะฟังธรรมะรู้เรื่องได้ยังไง”

“น้ำเล็กเลี้ยงหมามา น้ำไม่เชื่อหรือว่ามันฟังภาษาเราออก”

“ก็ใช่ แต่เป็นคำส่งง่าย ๆ หรือคำพูดสั้น ๆ ที่เราพูดซ้ำให้มันได้ยินบ่อย ๆ ต่างจากธรรมะนี่นะ เพราะธรรมะเป็นภาษาที่ต้องการจิตวิญญาณอีกระดับหนึ่ง คิดดูซิขนาดมนุษย์เรายังมีไม่ก็คนที่เปิดหัวใจรับฟังธรรมะ และแม้เปิดหัวใจรับแล้วก็น้อยลงไปอีกที่จะเข้าใจกันจริงๆ น้ำเองทุกวันนี้ยังงงๆ ว่าอะไรเป็นอะไรอยู่เลย สารภาพกันตรงๆ นะ เรื่องบุญบาปนี่ยังงงๆ เช่ๆ อยู่มาก ทรายได้เปรียบน้ำที่ซึมซับข้อมูลจำพวกนี้มาตั้งแต่เด็ก ๆ ”

“น้ำเล็กกว่ายังไม่ค่อยเข้าใจ ยังงงๆ ตอนฟังธรรมะ แต่ถ้าตั้งใจฟังก็จะรู้สึกสบาย เยือกเย็น แล้วก็สงบสว่างนี่ใช่ใหมคะ?”

ณชะเลกล้ออธิบายแบบตะล่อมปลอบ เพราะไม่รู้สิกว่าห่างรุ่นกับน้ำเท่าใดนัก อเวรานึกตามแล้วยอมรับ

“ก็ใช่”

“นั่นแหละค่ะ ต่อให้ยังไม่เข้าใจกระจ่าง แต่จิตน้ำเล็กมีความเคารพธรรม ซึมซับกระแสกุศลอันสว่างเยือกเย็นเข้ามา จะผ่านกระแสเสียงหรือกระแสจิตของพระผู้ทรงคุณใดๆ ก็เป็นการเลื่อนขั้นให้จิตได้ ทำให้โอกาสต่อๆ ไปซึมซับรับรู้และเข้าใจธรรมะได้ง่ายขึ้นเรื่อยๆ แต่สำหรับภพเตร็จจมานแล้วไม่ต้องให้เข้าอกเข้าใจถึงแก่นธรรมะขนาดนั้น ขอเพียงจิตพวกมันซาบซึ้งในกระแสกุศลนิดเดียว ก็มากพอจะพลิกจากภพที่ลุ่มลงมืดให้หงายขึ้นสว่างได้ เหมือนอยู่ในกะลามืดที่บีบน้ำอัดอืดนานๆ ไม่ทราบจะทำอย่างไร พอใครช่วยแฉกกะลามืดเดียวก็เกิดความปลอดภัยครั้งใหญ่ทันที ได้เห็นทั้งแสงได้สัมผัสทั้งอากาศโปร่ง มันจะเกิดสัญชาตญาณคิดตัวออกไปเป็นอิสระกันเอง”

อเวราจ้องหลานสาวที่งงๆ แต่อดแย้งไม่ได้

“กรรมดีมาจากความคิดตั้งใจในทางกุศลไม่ใช่หรือ? เห็นพี่หน่องบอกว่าถ่ายทอดให้กันไม่ได้ แต่นี่เหมือนทรายเอาธรรมะไปกรอกหูเจ้าอู๋โยหะแล้วมันจะได้ดีขึ้นมาเฉยๆ งั้นแหละ”

“กรรมคือเจตนา คือความตั้งใจ ตอนอ่านหนังสือธรรมะให้อู๋โยหะฟัง สิ่งหนึ่งที่ทรายสังเกตเห็นคือมัน ‘ตั้งใจฟัง’ โดยดีนะคะ จะเรียกว่าขอมสงบรับสิ่งดีงามก็ได้ ถือว่ามีมโนกรรมไปในทางกุศลแล้วไง”

คำตอบที่ดีใจทักได้ทุกประเด็นทำให้ผู้เป็นน้ำอ้าปากค้างนิดๆ ตระหนักว่าหลานวัย ๑๗ ของคนไม่ธรรมดาเลย เด็กวัยเดียวกันกับณัชเลยอาจมีแรงบันดาลใจสร้างความเป็นเอตทัคคะ มีความสามารถโดดเด่นเฉพาะทางเช่นเล่นกีฬาคว่าเหรียญทองโอลิมปิก หรืออาจเข้าแข่งขันรูบตอบคำถามวิทยาศาสตร์ระดับนานาชาติ ตามค่านิยมที่สังคมให้เกียรติเชิดชู แต่ณัชเลยก็มีแรงบันดาลใจที่ต่างออกไป และกลายเป็นเอตทัคคะในทางที่หาได้ยากยิ่ง

“รู้มากจัง น่าจะมาเกิดในบ้านนี้มั้ง จะได้รับอะไรดีๆ มีแรงบันดาลใจในทางบุญทางกุศลตั้งแต่เล็กอย่างทราญ”

“ไม่ขนาดรู้มากหรอกค่ะ ทราญก็ยังอยู่ในระดับดีแต่อ่าน ยังไม่ใช่ผู้รู้แจ้งเห็นจริงลึกซึ้งที่ไหน ทุกวันนี้ยังต้องใช้วิธีเก็บตกจากใครต่อใครเพิ่มไปเรื่อย ถ้าธรรมะเป็นของลาคลิกเหมือนทะเล ก็ถือว่าทราญลงทะเลห่างจากชายฝั่งมาได้ไม่กี่สิบหรอก”

“แต่อย่างน้อยทราญก็ออกทะเลแล้ว ส่วนน้ำยังแกว่อยู่แถวคอยจู้กรูอะไรสักแห่งโน่นมั้ง”

ณัชเลยหัวเราะขันแล้วเอียงคอกยิ้ม

“สำเนียงถ่อมตัวไม่เหมือนคนอยู่บนคอยหรือค่ะ คนไม่มีธรรมะถ่อมตัวไม่เป็นหรอก”

ขณะนั้นเองรสรินก็เดินเข้ามาในห้อง

“ว่าไง! เล็ก”

เสียงทักดังสายตาเวรไปอีกทาง พอเห็นพี่สาวต่างรุ่นก็รีบยกมือไหว้

“สวัสดีค่ะพี่หน่อง”

“ได้ยินคุยกับยายทราญกระจุกกระจิงแต่ไกลทีเดียว ฉันหมดหน้าที่หรือยัง? ยกหน้าที่ให้ลูกสาวแทน”

“คุยกับทราญเหมือนคุยกับพี่หน่องเลยละ รู้มากจริงๆ ”

“อ้อ... บางทีเกินหน้าแม่เสียด้วย”

“แหม! ไม่จริงหรือค่ะแม่” แล้วเด็กสาวก็ขอดตัวอย่างรู้หน้าที่ “หนูไปเล่นกับอู๋โยหยก่อนนะคะ”

เมื่อณัชเลยพ้นออกจากห้องไป รสรินก็ส่ายหน้าบ่นพึมพำ

“วันๆ ไม่ทำอะไร เล่นกับหมา”

“เห็นใจเขาเถอะค่ะ ถ้าพี่หน่องไม่เคยเลี้ยงเจ้าตัวแบบนี้ไม่มีทางรู้หรือกว่าน่าคิดใจยังงี้”

“ออกไปนั่งหลังบ้านดีกว่า เพื่อเธออยากคุยเป็นส่วนตัวจะได้ถนัดหน่อย”

“ดีค่ะพี่หน่อง”

พี่หน่องเดินตามกันมานั่งในซุ้มชิงช้า

“ให้ฉันแทงหอยก่อน” รสรินเปิดฉาก “เธอเสร็จไอ้หมอนั่นแล้ว”

“อู๋ตาย! ทำไมแม่นั่นล่ะคะ?”

ใจจริงอเวรหาขยเงิน แต่พอพี่สาวเปิดฉากด้วยคำถามแบบนั้นก็ไม่อยากทำท่าอายม้วนตัวให้เห็น รสรินมองดวงหน้าสะสวยของน้องสาวด้วยแววปลงสังเวช ความที่เคยสั่งสอนกันมาทำให้ไม่เกรงใจ ยิ่งคำถามตรงๆ เหมือนเอาขวานจามเข้าให้อีก

“โดนมาก็ทีแล้ว?”

อเวรหาหน้าเจื่อน ทำเสียงอีกอ๊ก

“โธ่... พี่หน่องฮะ”

“อยากเห็นนัก หมอนั้นมันหล่อสักขนาดไหนเชอถึงได้... เฮ้อ!”

หญิงสาวควักโทรศัพท์มือถือซึ่งมีกล้องดิจิทัลในตัวออกมาดปุ่มอวดทันที
“นี่ค่ะ”

รสรินผละหน้าหนึ่งกับอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ยื่นมาตรงหน้า ชะงักค้างพูดไม่ออกไปเป็นครู่อย่างนึกไม่ถึงว่าแค่เปรยแบบบ่นๆ ก็จะได้ดูทันที พอก็หันมามองจอดิจิทัลแล้วก็ถอนใจเฮือก หายสงสัยในบัดดล ประเภทหล่อล้ำหน้าใจสาวอย่างนี้อ่าว่าแต่กำลังเหงาอย่างอเวราเลย ต่อให้ควงแฟนอยู่ดีๆ ก็มีสิทธิ์เขวได้ง่ายๆ

“เธอก็ทำทางไปดีแล้วนี่” รสรินเอ่ยปลงๆ “แล้ววันนี้จะมหาจันทำไม? หรือแค่อยากเอารูปมาอวด?”

อเวราเก็บโทรศัพท์ ก้มหน้าก้มตาจ้องๆ ไป

“ถ้าแค่อยากอวดรูปก็ส่งให้ดูทางอีเมลสิคะ”

ที่แรกรสรินมองน้องสาวเมินๆ แต่ในที่สุดก็อดสงสารไม่ได้ ทั้งสงสารและเห็นใจ เพราะอเวราเคยทำตัวดี ไม่ใช่เหลวแหลกมาแต่ไหน ทว่าชะตากรรมที่ผ่านมาส่งพวกเจ้าชู้ประจวบคตินมาให้ตลอดศก ก็ครั้งๆ ก็เหมือนถูกหลอกทุกทีไป

“เลิกเฮ้ย...” พี่สาวทอดเสียง “เธอก็รู้อะไรทุกอย่างดีแล้ว พี่คงบอกแล้วว่าอดไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร แต่หยุดให้เป็นก็แล้วกัน”

“หยุดให้เป็น... หยุดยังงี้ด้วยวิธีไหนหรือคะพี่น้อง? คนที่เขา ‘หยุดเป็น’ เขาทำกันยังไง?”

รสรินอึ้งไปนิดหนึ่ง ด้วยความที่ครองตัวสะอาดปราศจากมิจฉลามมาตลอดทำให้นึกคำตอบไม่ออกทันทีทันใด เพราะเคยแต่ป้องกัน ไม่เคยมีประสบการณ์แก้ไข ไม่เคยต้องฝืนใจหยุดเรื่องน่าอายกับใครเขา

แต่หล่อนก็เป็นมนุษย์ปุถุชนที่รู้และเข้าใจ เครื่องเทศเป็นของติดตัว เป็นกายทั้งแท่ง เป็นธรรมชาติซิกหนึ่งหรืออีกซิกตรงข้ามมาประกบ ธรรมชาติมักสร้างสถานการณ์กดขี่ให้เกิดความอยาก แต่หลายครั้งพอทำตามอยากขึ้นมาที โดนลงโทษให้รู้สึกละอายเสียอีก ไม่รู้จะเอาใจธรรมชาติอย่างไรดี

“เธอคู่ผู้คน...” ในที่สุดพี่สาวก็เอ่ยไปอีกทางหนึ่ง ไม่ตอบตรงคำถาม “มองให้เป็นภาพง่าย ทุกวันนี้ส่วนใหญ่เป็นสุขหรือเป็นทุกข์? แต่ละคนก้มหน้าก้มตาทำในสิ่งที่หลงนึกว่ามันเป็นสุข ทั้งที่สุขเดียวเดียว ที่เหลืออีกยึดเยื้อยาวนานมันคือนรกแท้ๆ ”

อเวราผินหน้าไปอีกทางหนึ่ง ทอดตามองเหม่อ นาทีนี้หล่อนยังไม่ได้ลงนรกหมกไหม้ แต่ก็มีคามหวาดหวั่นบางประการที่ทำให้จิตใจกระวนกระวายไม่เป็นสุขนัก

“เธอกำลังกลัวอะไรไหมเล็ก?”

รสรินดักทาง ซึ่งก็ทำให้น้องสาวก้มหน้ายอมรับโดยดี

“คะพี่น้อง เล็กกลัวว่าเขาจะไม่ใช่แค่สิ่งที่จะผ่านมาแล้วผ่านไปง่ายๆ อย่างที่นึกไว้แต่แรก เล็กกลัวความจิตใจของตัวเอง...”

ฝ่ายพี่สาวหรือตาครุ่นคิด โลกเต็มไปด้วยปัญหา อเวราพูดแต่ละคำเหมือนประกาศอยู่ในที่ว่าทุกอย่างเพิ่งเริ่มต้น และยังไม่มีการจบสิ้นแม้แต่น้อย

“ลองพยายามไหม? ตัดใจเดี๋ยวนี้ น่าจะยังไม่สาย”

อเวราส่ายหน้า

“ถ้าใจเหมือนเชือกให้เอากรรไกรตัดง่าย ๆ ก็ดีสิละ เก๊กขะแข็ง แต่พอหมดความขะแข็งก็ถูกแทนที่ด้วยความอยากอีก มันทรมาณ...”

รสรินม้มปาก ป่วยการซ้ำเติมว่าเห็นหรือยัง ว่าให้ห้ามใจหลังจากที่ปล่อยใจไปแล้วมันลำบากเพียงใด เหตุใดผู้คนจึงเข้าใจกันยากนักกว่าสร้างเหตุแห่งทุกข์แล้วต้องทุกข์ โลกพากันเป็นเสียอย่างนี้ อยากก่อตั้งเหตุทุกข์ตามเดิม แต่ไม่อยากทุกข์เท่าเดิม รสรินต้องปลอบตนเองว่าดีแล้วที่เป็นแค่น้อง ไม่ใช่ลูกสาว มิฉะนั้นคงซ้ำใจแทนยิ่งกว่านี้หลายเท่า

“เก๊ก...” รสรินลากเสียงยาว อ่อน โยน “เวลาที่ถามตัวเองว่าเคยโง่ที่สุดในชีวิตตอนไหน พี่ตอบตัวเองว่าตอนเสียรู้คน ถูกหลอกต้มเอาเงินไปจนเกือบล้มละลาย เตือดร้อนถึงลูกถึงพี่ว พี่เข้าใจเลยว่าคนเราอยากฆ่าตัวตายกันได้ยังไง”

อเวราเสียวหูฟังอย่างตั้งใจ เพราะเหมือนพี่สาวจะเปลี่ยนเรื่อง ขอเป็นฝ่ายระบายทุกข์บ้าง แต่แล้วก็ไม่ใช่

“ในอีกทางหนึ่ง เวลาที่ถามตัวเองว่าเคยตัดสินใจพลาดที่สุดเมื่อไหร่ พี่ตอบตัวเองว่าตอนเลิกคู่! พี่ใจเย็น ไม่บุ่มบ่าม แล้วก็ไม่ใช่วิธีเลือกแบบจาบจวย ซึ่ง... เธอเข้าใจไหม อยู่ๆ คนเราไม่ได้ใจเย็นกันด้วยความบังเอิญ แต่ต้องด้วยนิสัยที่สั่งสมมามากพอ ถ้าวันนี้เธอยอมปล่อยตัวปล่อยใจไปกับเด็กที่อ่อนกว่าถึง ๗ ปี เธอจะไม่มีนิสัยของความใจเย็นนั้น และในที่สุดวันหนึ่งข้างหน้าเมื่อเธอถามตัวเองว่าชีวิตนี้เคยโง่ที่สุดกับการทำอะไรลงไป เธออาจตอบไม่ถูก เพราะทุกการตัดสินใจจะมาจากความมั่งง่ายไปหมด”

รสรินพูดจบก็พักนิ่ง รอว่าน้องสาวจะตอบกลับมาอย่างไร แต่พอเห็นอีกฝ่ายนิ่งนานก็เยื่อ

“ให้พี่พูดตรงๆ เป็นเหตุเป็นผล อย่างนี้กว่าพี่ค้านะ กิริยาบางอย่างของผู้หญิงเรานั้นน่าละอาย ควรให้ผู้ชายที่เรารักเห็นอยู่คนเดียวพอ แต่ถ้าให้ใครต่อใครเห็นได้เรื่อยๆ ก็แปลว่าเราเป็นคนหน้าไม่อาย เซ็กซ์ที่ขาดสำนึกจะทำให้เราหน้าด้านขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่รู้สึกรู้สึ”

ชั่วโมงก่อนอเวราตอบตัวเองไม่ได้ว่ามาหาพี่สาวทำไม แต่ตอนนี้รู้แล้วว่าหล่อนอยากได้หลุมหลบภัย อยากให้รสรินคำเจ็บๆ เพื่อจะตัดใจได้อย่างน้อยก็ชั่วคราว

“กะพี่หน่อง” อเวรายอมรับเสียงอ่อย “เก๊กก็รู้สึกว่าคุณหน้าด้านอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน”

รสรินพยักหน้าด้วยท่าทีของพี่ที่ยืนอยู่ข้างเดียวกับน้องเสมอ

“อบายมีเส้นทางพัฒนาตัวเอง เริ่มต้นที่สุดอาจเป็นการหยวนให้กับความอยากเล็กๆ น้อยๆ จากหยวนหนึ่งเป็นหยวนสอง หยวนสาม แล้วแก่งล้าขึ้นเรื่อยๆ เป็นความมั่งง่าย อยากมากอยากน้อยก็ปราศจากความยับยั้งชั่งใจ ไม่มีกรอบ ไม่มีเครื่องห้ามใดๆ ทั้งสิ้น ในที่สุดก็พานดูกฎกรรมเวรเป็นเรื่องเหลวไหลหลอกเด็ก”

เหมือนได้แสงที่ทำให้ตาสว่าง อเวราบอกตนเองว่าหล่อนจะเห็นแก่นาคคิดตัดใจตั้งแต่นี้

รสรินแยมยิ้ม เพราะเคยเห็นอาการคิดได้ คิดตก คิดเปลี่ยนแปลงตัวเองของน้องสาวมาก่อน และบัดนี้เธอก็มีนาที่นั่นอีกครั้ง หล่อนจึงมีแก้ไขสำหรับ

“สำหรับผู้ชาย ถ้าเป็นของใหม่จับต้องแล้วจะรู้สึกมันมือไม่อึดไม่เปื้อ แต่ถ้าเริ่มชิน ความแปลกใหม่หมดไป เขาก็จะไม่สนุกอีก ตรงนั้นถ้าไม่มีความรักมาซ้อนรับ เราจะเหมือนที่ขลุ่ยที่เขาตั้งจี่มูกเสร็จก็อยากปาทิ้งถึงผง ถนนอมตัวไว้รอเจอคนที่เขารักและพร้อมจะรับผิดชอบเรา ทำให้เรารู้สึกเหมือนเป็นดอกกุหลาบมีค่า นำปักในแจกันห้องนอนของเขาตลอดไปเถอะ”

อเวราเงยหน้าขึ้นด้วยรอยยิ้มกระจ่าง แม้มิใช่คำใดก็ดูรู้ตัวว่ามีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวฉายชัดอยู่ในประกายตาเงางามคู่หนึ่งแล้ว!

🌸 ตอนที่ ๑๒ คำทำ

จงทุกข์ทั้งแปลกใจทั้งหงุดหงิดที่โทรศัพท์มือถือรุ่นล่าสุดของคนที่ใช้งานไม่ได้ ทั้งที่เพิ่งซื้อใหม่เอี่ยมถอดตามเมื่อตรวจสอบดูจนแน่ใจว่าเป็นความบกพร่องของฮาร์ดแวร์ จึงโทร.ไปถามฝ่ายขายว่าจะเปลี่ยนเครื่องใหม่ให้ได้หรือไม่ เนื่องจากซื้อมาเพียงอาทิตย์เศษ คำตอบที่ได้รับคือถ้าพ้น ๗ วันทางบริษัทจะเปลี่ยนอะไหล่ให้โดยไม่คิดค่าบริการ แต่อาจต้องรอสักอาทิตย์หนึ่งจึงจะมารับเครื่องได้

เด็กหนุ่มพยายามอ้อนวอนว่านี่เพิ่งพ้นสิทธิแลกรับเครื่องใหม่มาเพียง ๓ วัน ควรจะหยวนๆหน่อย เปลี่ยนเครื่องให้ใหม่เลยดีกว่า เพราะเขาจำเป็นต้องใช้งานสำคัญจริงๆ แต่ก็ได้รับคำยืนยันแบบกระต่ายขาเดียวว่าพ้น ๗ วันจะไม่เปลี่ยนให้ เพราะเงื่อนไขถือว่ายุติธรรมที่สุดแล้ว คือลูกค้านำเครื่องมาจะซ่อมฟรีไม่มีค่าใช้จ่าย จงทุกข์อธิบายว่าเวลาซ่อมหนึ่งอาทิตย์ที่เขาต้องรอนั้นแหละคือค่าใช้จ่ายมหาโหด เพราะเขาจำเป็นต้องติดตามข้อมูลสำคัญบนอินเทอร์เน็ตจากนอกบ้าน เป็นข้อมูลที่เขารอมานาน หากพลาดไปอาจหมายถึงการสูญมากกว่าเงินค่าเครื่องใหม่เสียอีก ที่เขาขอมลงทุนซื้อมือถือแพงๆก็เพื่อช่วงเวลานี้โดยเฉพาะ เครื่องเก่าก็ขายทิ้งไปแล้ว ไม่เหลืออะไรให้ใช้สำรองได้อีก

ยื้อกัน ไปยื้อกันมาเป็นนานสองนาน ในที่สุดพนักงานก็ยื่นข้อเสนอแบบตัดราคาคุยว่าให้ลองไปที่ศูนย์ซ่อมโดยตรง และขอให้ช่างทดสอบเครื่องที่เคาน์เตอร์ หากเห็นว่าเป็นปัญหาเพียงเล็กน้อยก็อาจเปลี่ยนอะไหล่ให้ได้ทันที นี่คือนทางออกสุดท้าย

รู้ทั้งรู้ว่ามีโอกาสเพียงริบหรี่ที่ช่างซ่อมจะใจดีเช็คว่าเปลี่ยนอะไหล่ให้รวดเร็วดังคำตัดราคาคุยของพนักงานขาย แต่จงทุกข์ก็ต้องจำใจยอมถ่อสังขารแบบข้ามเมืองมาที่อาคารอันเป็นศูนย์ซ่อมของบริษัทเจ้ากรรม มิฉะนั้นก็ต้องอาศัยทางเลือกอื่น เช่นยอมโคตรเรียนเป็นอาทิตย์ๆเพื่ออยู่กับบ้านนั่งเฝ้าข้อมูลที่ตนรอคอย หรือไม่ก็ซื้อโทรศัพท์มือถือรุ่นต่อเน็ตได้เครื่องใหม่ไปเลย ซึ่งทั้งสองทางเลือกล้วนแล้วแต่สิ้นเปลืองเวล่ำเวลาหรือไม่ก็เงินทองเกินกว่าจะทำใจยอมรับ

ยามนี้ในหัวจงทุกข์เหมือนห้องที่คละคลุ้งด้วยหมอกควันโทสะร้อนแรง คอยดูเถอะ ถ้าบริษัทไม่ช่วยเหลือเขาเต็มที่ก็จะได้เห็นดิกัน เล่นกับใครไม่เล่น เขาจะทำให้พวกไร้สำนึกได้สังวรเสียบ้างว่าในกลุ่มลูกค้าหมื่นคนแสนคนนั้น อาจมีคนธรรมดาที่น่าครั้นคร้ามปะปนอยู่ด้วย ถ้าขึ้นบริการไม่ดีก็อาจเจอบทเรียนแสนอันยากจะลืมเลือนได้ทุกเมื่อ!

กินส้มตำดับโมโห เวลาเจองานเด็ดเผ็ดแซบเรียกน้ำตาให้ซึมได้แล้วเขามักจะอารมณ์เย็นลง ระยะเวลาหลังเริ่มรู้สึกตัวว่าพอปล่อยให้เกิดอาการ โกรธเปรี้ยวปร้างและคิดแค้นไม่หยุดแล้วจะมีนๆทึบๆไปทั้งวัน หัวไม่คอยเล่น ซึ่งเป็นผลเสียกับงานชิ้นโบแดงที่เขากำลังทำอยู่

ร้านเจ้าประจำหน้าปากซอยเป็นแหล่งพึ่งพิงของเขามาแต่เด็ก เรื่องความสะอาดไว้ใจได้เพราะไม่เคยมีปัญหามาก่อน แต่แล้ววันนั้นก็เกิดประสบการณ์ครั้งแรก เมื่อเริ่มขึ้นรถประจำทาง ทุกอย่างยังคงเป็นปกติดีไม่มีอะไร แต่พอกำลังนั่งมองนอกหน้าต่างเพลินๆได้สักครึ่งชั่วโมง ท้องไส้ก็ชักปั่นป่วนขึ้นมา ตอนอยู่ในชั้นของสัญญาณเตือนธรรมดานั้นเขานึกว่ามันล้อเล่น แต่พอเริ่มมีการทุบประตูดุโครมครามถี่ขึ้น จงทุกข์ก็ทราบว่ามันไม่น่าจะใช่เรื่องล้อเล่นเสียแล้ว

เพิ่งมาได้แค่ครึ่งทาง เสียค่ายารถโดยสารปรับอากาศจะแยะ แต่ทำอย่างไรได้ ขึ้นไม่ลงป้ายเดียวนั้นเหตุการณ์จะยิ่งเลวร้ายขึ้นอีกเป็นทวีคูณ เพราะรถติดเป็นแพยาวเหยียด เกือบสิบนาทีที่ยังจอดแช่แบบมองไม่เห็นอนาคตอยู่กับที่เช่นนั้น

จงทุกข์ลงมาเดินเม้มปากบนฟุตบาท เหลียวซ้ายแลขวารอบด้าน ภาวนาให้มีปี่ม้าน้ำมอันอยู่แถวนั้นสักแห่ง แต่ก็ต้องพบกับความผิดหวังที่ไม่มีให้เห็นแม้แต่เงา รอบทิศเต็มไปด้วยตึกแถวอาคารร้านค้า หาสุขาสาธารณะไม่เจอ

ฝันทำหน้าที่เป็นปกติ คนอย่างเขาไม่ใช่ไอ้เสี่ยวที่จะถูกลีลุกลนแสดงท่าคั่นตุมกลางถนน เขาก็บอการได้แม้ในยามคับขัน และที่จะให้หน้าซัดเหงื่อแตกถามใครต่อใครว่าห้องน้ำไปทางไหนนั่นมันเสียเถิด คนอย่างเขาต้องเดินเนิบๆเข้าห้องน้ำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ลั้งเลอิดใจหนึ่ง เลือกระหว่างร้านก๋วยเตี้ยผัดตรงข้ามซึ่งต้องเดินข้ามสะพานลอยไป กับอาคารสำนักงานตรงหน้าแล้วเด็กหนุ่มก็ตัดสินใจเลือกที่ฝั่งใกล้ตัวกว่า โดยไม่มีแก๊ใจคู่ด้วยซ้ำว่าบริษัทชื่อเสียงเรียงนามใด เห็นแต่ภายนอกเป็นอาคารเก่าๆ ก้าวเท้าเข้าเขตรั่วไปแล้ววังเวงใจชอบกล

เมื่อเข้าสู่ตัวอาคารก็ชักเร่งรีบขึ้นกว่าเดิม สำนักงานไม่ได้มีป้ายแสดงความเอาใจใส่บอกทิศบอกทางลูกค้ำเหมือนห้างสรรพสินค้าทั้งหลาย เด็กหนุ่มเริ่มหันรีหันขวาง กำลังตัดสินใจว่าจะเสี่ยงเดินไปจนสุดทางข้างซ้ายหรือข้างขวาดี เกรงว่าเลือกผิดเพียงในเวลาสั้นๆทุกอย่างอาจสายเกินไปแล้วก็ได้

ช่วงเวลาห่างกันเพียงไม่กี่อึดใจ สถานการณ์เริ่มเลวร้ายขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าตัว บางครั้งต้องหยุดยืนกลั่นหายใจด้วยความประหวั่นพรั่นพรึงสุดขีดว่าอาจจะทนด้านทานไม่ไหวในอีกไม่กี่พริบตาข้างหน้า เขาจำเป็นต้องรู้จุดหมายปลายทางของชีวิตในระยะสั้นให้ได้เดี๋ยวนี้ว่าควรจะเป็นไปในทิศทางใด

โศกเข้าข้างอยู่บ้าง ผู้ชายอ้วนๆหน้าตาใจคิดหนึ่งเดินลงบันไดมาจากชั้นสอง จองฤกษ์เห็นเข้าก็ปราดเข้าไปถามลับปลัน ลืมมาดสุขุมที่ตั้งใจรักษาไว้เสียสนิท

“พี่ครับ ชั้นนี้มีห้องน้ำหรือเปล่า?”

ชายคนนั้นเห็นท่าทางตื่นเต็นประกอบคำพูดของเด็กหนุ่มแปลกหน้าก็รู้ว่ากำลังมีเรื่องด่วนประเภทใด จึงเปลี่ยนจากสีหน้ายิ้มๆเป็นชิงชัง พุดจาเป็นงานเป็นการทันที

“น้องไปทางซ้ายนะ” เขาปาดแขนไปตามทิศที่บอก “สุดทางแล้วเลี้ยวขวา พอไปจนสุดอีกทีก็เจอแล้ว”

“ขอบคุณมากครับพี่!”

“ไม่เป็นไร รีบไปเถอะ”

จองฤกษ์เลิกสงวนท่าปัดบังอาการใดๆ พอยินวิเศษทางสวรรค์จกก็แทบวิ่งจืดเป็นลูกธนูแล่นจากแล่ง ราวกับกำลังแข่งเวลากับความเป็นความตาย เกิดมาเป็นตัวเป็นตนไม่เคยตกอยู่ในสภาพน่าอดสูเยี่ยงนี้มาก่อน แต่ก็ช่างเถอะ ชายที่ฟ้าส่งมาช่วยสงเคราะห์เขาคงไม่ได้เห็นหน้ากันอีกจนชั่วกัลปาวสาน ฉะนั้นคงไม่กระไรนักหรอกกับการขายหน้านาทีเดียว

วิ่งปรีไปจนสุดทาง เลี้ยวขวาแล้วตรงดิ่งต่อแบบไม่ปล่อยเวลาให้ล่าช้า แรงกระแทกที่เกิดจากการรีบวิ่งไม่ส่งผลดีต่อสภาพเพียบหนักในขณะนั้นเท่าใดนัก เหมือนด้านนอกประตูเมืองมีท่อนซุงกระทุ้งอยู่ปั้งๆไม่พอ ในเมืองยังได้ทหารทรยศช่วยเขย่าๆเสริมด้วยอีกแรง ยิ่งรู้สึกว๊ากใกล้ห้องน้ำ ร่างกายคล้ายยิ่งตอบสนองเป็นพิเศษ คล้ายมีทหารเลวขออนุญาตยิงปู้ดออกไปให้ได้เดี๋ยวนั้น เรียกว่านับเวลาถอยหลังเข้าสู่ภาวะปลดปล่อยเป็นวินาทีตามการคำนวณระยะทางกันเลยทีเดียว

ทว่ายิ่งวิ่งใกล้ที่หมายเข้ามา สัมผัสก็ยิ่งเริ่มทำงานมากขึ้นทุกที บริเวณนั้นมีตึกๆทึ่มๆเหมือนไม่ค่อยน่าจะมีกิจกรรมของมนุษย์ผู้ใดเท่าไรหรอก กระทั่งท้ายสุดต้องตัวแข็งที่อราวกับถูกไฟช็อตเมื่อเจอป้าย ‘ไม่มีกิจห้ามเข้า!’ เปะไว้เหนือขอบประตูข้างซ้ายสุดทาง จองฤกษ์ชะงักกึกขลุ่จู้ จ้องป้ายแทบตาลดอย่างไม่เชื่อสิ่งที่ตนเห็น พยายามอ่านใหม่ให้เป็นอื่น แต่มันก็ไม่มีเป็นอื่นอยู่เช่นนั้น

ความท้อที่จะมีชีวิตต่อก่อตัวขึ้นท่วมทับ เรียกว่าหมดความไฮดิตั้งแต่ฝ่าเท้าขึ้นมาถึงศีรษะ อยากนั่งแปะ
ปลดปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นไปตามเวรตามกรรม คับแค้นจุกอกแน่นเสียดเมื่อรู้ว่าถูกหลอก เรื่องแค่นี้ทำไมต้อง
หลอกกันด้วย? ให้ตายเถอะ !นี่ไม่ถึงว่าจะมีใครใจไม่มีใส่ระกำอย่างระยำได้เท่าเจ้าอ้วนนั่นเลย

ขบฟันแน่น เป็นนาที่ที่เขาารู้สึกว่าตนกลายเป็นเด็กน้อยร่างกายอ่อนแอถูกรังแกอย่างไรเหตุผล ไม่เข้าใจโลก ไม่
เข้าใจชีวิต สงสัยว่าทำไมคนเราจึงต้องเลวร้ายต่อกันทั้งที่ไม่เคยรู้จักมักจี่มาก่อน อย่างว่าแต่ทำเรื่องแค้นเคืองอันใดให้

เกร็งแน่นทั้งตัวเหมือนกลัมนเนื้อทุกมัดเขม็งเกลียวเตรียมระเบิดเป็นเสี้ยวๆ นี่คือวิกฤตที่ร้ายแรงเกินประมาณ แต่
แล้วพออัดอั้นตันใจมากๆเข้า ธรรมชาติทางกายก็เหมือนจะผ่อนปรนให้บ้าง ค่อยรู้สึกทุรนทุรายน้อยลง จึงใจชื้นขึ้นมา
หน่อย รีบหันทิศกลับค้อมเดินย้อนกลับทางเก่า ไม่แน่ใจว่าถ้าเจอชายอ้วนผู้สวมหน้ากากนักบุญนั้นยืนรออยู่ เขาจะยอมจี
แตก ขอเพียงให้ได้ตะก้นมันสักป้าบหรือไม

ระหว่างเดินซอยเท้า ยังคิดถึงสีหน้าแสดงความเป็นห่วงเป็นใยเปี่ยมน้ำใจเอื้ออาทรแล้ว ก็ยังคันคะยิกขึ้นมากลาง
อกด้วยความคับแค้น จนกระทั่งต้องกัดริมฝีปากแทบหือเลือด เกิดมาไม่เคยเจอใครเหี้ยมโหดอำมหิตได้สนิทแนบเนียน
ภายใต้หน้ากากพ่อพระได้เหมือนอย่างนั้นมาก่อนเลย

ถึงทางแยก เจอผู้หญิงคนหนึ่งเดินมา จองฤกษ์กักรามแน่น คราวนี้ไม่กล้าแสดงความคิดใจออกนอกหน้าเท่าใดนัก
“พี่ครับ... ห้องน้ำไปทางไหน?”

ผู้หญิงคนนั้นปรายตามาเห็นสภาพเล็กล็กตัวลีบของเขาแล้วเบะปากยิ้มนิดๆ เออ... เห็นคนเหงื่อแตกถามหาทาง
ไปห้องน้ำเป็นเรื่องตลกนักหรือไง? กำลังตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากแทนที่จะสงสาร กลับส่งสายตาดูเย้ยหยันสมน้ำหน้า
กันแบบไม่เก็บงำแบบนี้

“ชั้นนี้ไม่มีหอรกน้อง ต้องขึ้นไปข้างบน”

“ไม่มีที่ชั้นล่างหอรกหรือครับ?”

เด็กหนุ่มขมวดคิ้วหน้า หลุดปากถามอย่างกังขาสุดขีดว่าไม่มีได้อย่างไรกัน ผิดหลักเป็นอย่างยิ่ง บังเกิดความ
ระแวงขึ้นมาทันทีว่าอาจถูกหลอกซ้ำสองเข้าให้แล้ว

“อ้อ !ไม่มี ตึกเรามันยากจน คนสร้างเขาประหยัคงบ ทำชั้นเว้นชั้น ความจริงสมัยก่อนก็มีอยู่นอกอาคาร แต่เขาทุบ
ทิ้งไปนานแล้ว เปลี่ยนเป็นที่จอดรถแทน เพราะที่จอดรถมันไม่พอ อยู่ในเมืองก็อย่างนี้แหละน้อง ที่จอดรถมีค่ากว่าห้อง
ส้วม คนข้างนอกทะเล่ทะเล่ล่าเข้ามาก็หาลำบากหน่อย”

ชายนั้นสาธยายยืดยาวเสียงยานๆคล้ายจะถ่วงเวลาน้ำตาเฉย เวรกรรมที่ดันมาเจอคนจีแกล้งเข้าอีกรายจนได้

“ครับ... ขอบคุณครับ เอ้อ !แล้วข้างบนนี้มุมไหนครับ?”

“พอไปถึงก็เลี้ยวซ้าย พอสุดทางก็เห็นเอง”

จองฤกษ์ไม่ขอบคุณซ้ำ แต่รู้ดีขึ้นบัน ใดลึ่วๆแบบก้าวทีละสองขั้นสามขั้นไปในทันที ระหว่างทางก็ภาวนาขออย่า
ให้เกิดอาการเข้าขั้นตรัสรู้ขึ้นมาอีก เอาแค่อดคิดตอดหน้าแบบให้โอกาสปลอดภัยได้ตลอดรอดฝั่งกันบ้างเถอะ และถ้า
คราวนี้ถูกหลอกอีกหน ก็ขอให้ฟ้าดินเป็นพยาน เขาจะตามล่าเด็กเลี้ยงแกะชายหนึ่งหญิงหนึ่งให้พบทั้งสองคนแล้วลงโทษ
อย่างสาสมที่สุด!

ขึ้นมาถึงชั้นบน เลี้ยวซ้ายวิ่งขโยกเขยกไปจนสุดทาง ประตูอยู่ที่นั่นจริงๆ กลิ่นห้องน้ำที่โชยออกมาเตะจมูกช่างหอมหวานทวนลม ไม่มีอะไรเกิน เพิ่งเข้าใจคำว่า ‘สุขา’ อย่างต่อแท่ที่วันนี้เอง เด็กหนุ่มก้าวพรวดเข้าคอกหนึ่ง ปิดประตูปึงปึงกลับหลังหันปลดกางเกง กระแทกตัวลงนั่งโครมทันเวลาแบบฉิวเฉียดขนาดเส้นยาแดงผ่าแปด

ถอนใจเฮือกแล้วเฮือกเล่า คล้ายผ่านมรสุมชีวิตมาอย่างยากเย็นเหลือพรรณนา หลายนาที่ผ่านไป ทุกอย่างกลับสงบลงเหมือนทะเลป่วนที่คืนสู่สภาวะราบคาบ จองฤกษ์ยิ้มกับตนเองหึ่มๆ พยักหน้าหงิกๆอย่างเพิ่งนึกออกเกี่ยวกับความจริงในชีวิตข้อหนึ่ง คือคนเราไม่จำเป็นต้องเกลียดกันเสียก่อนถึงค่อยคิดกลั่นแกล้งกันได้ ขอเพียงมีนิสัยเด็กเกร็ดติดตัวอยู่เป็นทุนเท่านั้น

ความแค้นของจองฤกษ์เมื่อถึงขีดหนึ่งจะปราศจากปฏิกิริยาปึงปึงไว้แก้ว ทว่าจะเงียบสงบแบบคนเลือดเย็น หรือตาครุ่นคิดหาวิธีของล้างจองผลาญอย่างเอาจริงเอาจัง หากยังตกลงปลงใจเลือกวิธีดับแค้นไม่ได้ก็จะคิด คิด และคิดต่อไปเรื่อยๆจนกว่ากระดิ่งแห่งความชั่วร้ายจะลั่นเปรี้ยงขึ้นมาในหัว

วางแผนเป็นขั้นๆว่าจะตามล่าด้วยภัยใหญ่ใจมารตนั่นด้วยวิธีใด ลักษณะเครื่องแต่งกายจำลองแบบคนมาสะสางงานวันอาทิตย์ทำให้ทราบว่าจะต้องเป็นคนในบริษัท และน่าจะประจำอยู่ที่ตึกนี้แน่ ฉะนั้นถ้ามีความอดสาหะเพียงพอ เดินหาทีละห้อง ก็ต้องได้พบได้เจออยู่แล้ว ถ้าใครถามว่ามาด้อมๆมองๆอะไร เขาก็จะบอกว่าต้องการพบชายสูงประมาณ ๑๘๐ เซนติเมตร รูปร่างอ้วนท้วม หน้าตาใจดี ผิวขาว ไม้ไว้หนวด วันนี้ใส่เสื้อเชิ้ตสีฟ้ามาทำงาน หากถูกซักว่าต้องการพบด้วยธุระอันใด ก็จะตอบว่าเมื่อครู่ชายคนนั้นฝากอะไรบางอย่างไว้กับเขา และเขากำลังจะเอามาคืน...

คนคงไม่สงสัย เนื่องจากเขาเป็นวัยรุ่นคูไรพิชสง อย่างน้อยคงบอกชื่อเสียงเรียงนามพร้อมห้องที่อยู่ให้โดยดี ซึ่งขอเพียงรู้ชื่อนามสกุลพร้อมที่ทำงานเช่นนี้ แสกเกอร์อย่างเขาสามารถเล่นงานใครให้บอบช้ำแคไหนก็ได้ โดยที่เจ้าตัวจะไม่มีวันรู้เลยว่าชะตากรรมอันอำมหิตเหลือเชื่อนั้น ใครเป็นผู้กำหนด!

ไม่มีวันรู้ว่าใครเป็นผู้กำหนดชะตา...

คล้ายความคิดที่ผุดขึ้นระลอกนั้น พลิกผันปฏิรูปตัวเป็นมนต์บันดาลใจให้หวนระลึกถึงฉะเลอย่างไม่รู้เหนื่อรู้ได้ หล่อนและหนังสือของหล่อนอ้างเสมอว่าเรื่องราวทั้งหลายในชีวิตถูกลิขิตขึ้นจากกรรมเก่า อาจจะมีชาตินี้หรือชาติก่อน และเมื่อเกิดเรื่องขึ้นมา ก็จะเป็นเหตุกระตุ้นให้มนุษย์เกิดปฏิกิริยาทางใจ บันดาลให้ทำกรรมดีร้ายตอบสนองต่อไปอีก กลายเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่ไม่รู้จบ

กะพระบิดาสองสามครั้ง หากคิดถึงปฏิกิริยาลูกโซ่ที่เกิดขึ้นในกรอบของกรรมวิบาก ก็คงต้องบอกว่าผู้แกล้งคนอื่นย่อมถูกคนอื่นกลั่นแกล้งคืน เมื่อใครถูกกลั่นแกล้งก็ย่อมผูกใจเจ็บ อยากกลั่นแกล้งกลับ แล้วก็ต้องโดนแกล้งอีก หมุนวนเป็นวัฏจักรแห่งความชั่วร้ายอยู่อย่างนี้

หากการเจอเจ้าอ้วนใจร้ายคือกรรมเก่า แล้วเขาไปกลั่นแกล้งหมอนั่นไว้ตั้งแต่ปางไหนในเมื่อเกิดมาไม่เคยเจอกันสักหน? ถ้าบอกว่าเป็นอดีตชาติแล้วจะไปรู้ได้อย่างไร ใครจะอยากเชื่อว่าไอ้คนลวงโลกนั้นเป็นเจ้าของหนี้เก่าที่มีสิทธิ์ทวงแค้นคืนตามกฎหมายแห่งกรรม?

ขณะที่ยังไม่ทันสามารถตอบคำถามเดิมของตนเองได้ ก็เกิดคำถามใหม่แทรกซ้อนขึ้นมาอีกชนิดที่ทำให้ชะงักก็เพราะเป็นคำถามซักค้านของคนที่พร้อมจะเถียงแม้แต่ตัวเอง ตามแบบฉบับนิสัยของแสกเกอร์ นั่นคือ จะรู้ได้อย่างไรว่าเจ้าอ้วนนั้นไม่เคยถูกเขากลั่นแกล้งในชาติปัจจุบัน โดยทางตรงหรือทางอ้อม?

แต่แต่ละคนมีสิทธิ์ก่อกรรมชนิดที่ส่งผลกระทบต่อวงกว้างได้เสมอ ทั้งที่ตระหนักและไม่ตระหนัก...

นึกถึงกรรมใหญ่ที่ตนเพิ่งก่อ คือใช้ความรู้ความสามารถทางคอมพิวเตอร์กลั่นแกล้งผู้คนไปทั่วโลก มันเป็นการแกล้งแบบเหี้ยมแสด ไม่จำเพาะเจาะจง ไม่เลือกหน้าอินทร์หน้าพรหมใด หลอกคนเป็นล้านด้วยอุบายลวงแบบยลดูคนที่คิดอยากช่วยเหลือกัน แต่ที่แท้เป็นการดัดมันแบบตลกเลือด เชื่อดกระเดือกชาวบ้านเล่น โดยไม่ต้องมีเหตุขาดหมางมาก่อน

หนึ่งในล้านของเหยื่อเหล่านั้นอาจเป็นคนที่เพิ่งหลอกให้เขาหลงทางไปสตรูร้อนๆก็ได้ ใครจะรู้!

ระบายนมหายใจยาว คิดถึงกรรมที่ตนเพิ่งทำไป เหตุผลแท้จริงที่อุตสาหกรรมลับซับซ้อนอยู่หลายเดือนมาก่อนการร้ายผ่านอินเทอร์เน็ตครั้งนี้ ก็เพียงแค่อยากมีชัยเหนือบริษัทซอฟต์แวร์อันดับหนึ่งของโลก เพียงแค่อยากตบหน้ายักษ์ใหญ่ที่ชอบบดโอ้และส่งคำท้าทายไปยังเหล่าแฮกเกอร์ให้ทะลวงผ่านรั้วป้องกันเวอร์ชันล่าสุดของตนดู ประมาณว่าใครทำได้ถือเป็นเทวดาอะไรทำนองนั้น

ความสำเร็จของเขาเท่ากับการประกาศศัความีชัยเหนือกลุ่ม โปรแกรมเมอร์ซึ่งฉลาดที่สุดของบริษัทซอฟต์แวร์เจ้าใหญ่ที่สุดบนพื้นพิภพไปแล้ว แม้ไม่ได้โล่รางวัลจากสถาบันใด แต่ก็เป็นที่โจษจันระดับโลก และเป็นความน่าทึ่งในหมู่จารชนคอมพิวเตอร์ด้วยกัน หากอ่านตามเว็บบอร์ดชุมชนแฮกเกอร์ที่ไหนก็มีแต่คนกล่าวขวัญถึงเขาอย่างชื่นชม ในขณะที่เขานั่งผยองลำพองนอนอยู่ตามลำพังเงียบๆ ในประเทศเล็กๆที่ยังไร้วีรบุรุษทางด้านนี้ ไม่มีใครนึกถึง และไม่มีร่องรอยใดๆให้ใครสาวมาเจอตัวเขาได้เลยแม้แต่เน้อย เพราะเขาใช้เทคนิคแบบเขียนเหยียบเมฆที่ไม่เคยมีใครใช้มาก่อน

แต่ถ้ามองว่าวิบากหรือผลกรรมมีจริง เหตุการณ์วันนี้อาจเป็นการประกาศศัควาของธรรมชาติให้เขาประจักษ์บ้างว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือมนุษย์ยังมีกฎแห่งการสนองกรรม !! เขาโค่นเล่นงานแบบถึงเนื้อถึงตัวโดยไม่ต้องมีการสืบหาเบาะแส ไม่ต้องมีการแกะรอย ไม่ต้องมีการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงใดๆมาดัดข้อกัน

นึกถึงคำถามของตัวเองเมื่อครู่ที่วนซ้ำๆอยู่ในหัว ว่าทำไมมันทำหยังจ๊ะ? ฎไปทำอะไรให้มึงวะ? ทำไมเรื่องแค่นี้ถึงต้องหลอกกันด้วยวะ? เหล่านั้นจะเป็นคำถามเดียวกันกับที่อิงอลอยู่ในหัวของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายนับล้านของเขาด้วยหรือไม่?

กะพริบตาถี่ๆอย่างมึนงง เพราะวูบหนึ่งคล้ายตระหนักว่าเสียงในหัวที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกกระทำอย่างไร เสียงเดียวกันนั้นจะย้อนกลับมาดังขึ้นในหัวของผู้กระทำเข้าให้จนได้...

นึกถึงการตีบทแตกของชายหน้าตาใจดี ที่คล้ายพลอยตระหนกเป็นเดือดเป็นร้อนแทนเขา ก็ยิ่งสะกิดให้ย้อนนึกถึงอุบายลวงโลกของตนที่พูดแบบหวังดี ชักชวนให้ไปดาวนั้โหลด โปรแกรมป้องกันไวรัสมาติดตั้ง แต่พอผู้ใช้คอมพิวเตอร์ทั่วโลกเอามาติดตั้งจริงกลับกลายเป็นตัวคายพิษไปเสียฉิบ!

เคยหัวเราะเยาะคนอื่นที่รู้ไม่ทันตนลับหลัง บัดนี้ต้องมากลายเป็นไอ้หน้าโง่ที่ถูกหัวเราะเยาะไล่หลังเข้าให้บ้างช่างเถอะ คงแค่เรื่องบังเอิญเท่านั้น...

จงถุกษ์ปลอบใจตนเอง ความประจวบเหมาะระหว่างสองเหตุการณ์ที่ละม้ายคล้ายคลึงกัน ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวโยงกันแม้แต่เน้อย ทุกเรื่องเป็นอิสระจากกัน มนุษย์มีอิสระที่จะเลือกเดิน ไปเจอสิ่งต่างๆ และสิ่งต่างๆก็มีสิทธิ์ที่จะเลือกต้อนรับมนุษย์ตามอำเภอใจ ซึ่งมันก็แค่บังเอิญมาซ้ำรอยกัน

แค่บังเอิญ...

เอ... หรือว่าไม่บังเอิญ?

เขาจะรู้ได้อย่างไรกัน? หากนี่เป็นวาระแรกแห่งการปรากฏตัวของวิบากกรรมขึ้นมาจริงๆอะไรจะเกิดขึ้น?

เรื่องน่ากลัวมีอยู่ว่าถ้านี่เป็นแค่จุดเริ่มต้น ก็แปลว่าชีวิตเขากำลังเข้าสู่เส้นทางแห่งความหายนะเกินกว่าจะเดาผลสุดท้ายได้ถูก เพราะการทำให้คนเดือดร้อนเป็นล้าน คงไม่ใช่แค่โดนหลอกเรื่องห้องน้ำในนาที่วิกฤตเท่านั้นหรอก

ย้อนทวนขึ้นไปแล้วต้องหนาวยะเยือก เขาลืมไปสนิทว่าที่ออกจากบ้านวันนี้ก็เพราะเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นเป็นอันดับแรก คือกำลังจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์สื่อสารเพื่อติดตามข้อมูลสำคัญอย่างต่อเนื่อง อุปกรณ์ดันเสียขึ้นมาเฉยๆราวกับถูกกำหนดเวลาไว้พอดีพอดีให้พ้นระยะเปลี่ยนเครื่องได้ใหม่

จากความเย็นสันหลังแปรเป็นอาการขนหัวลุก นี่เป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าภูติผีปีศาจ เพราะภูติผีปีศาจจะเล่นงานใครยังมีรูปแบบ ยังมีเงื่อนไขข้อจำกัดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ในการหลอกหลอน แต่วิบากกรรมนั้นหากมีจริงแล้วละก็ จะเล่นงานผู้เป็นเป้าหมายด้วยรูปแบบใดก็ได้ไม่จำกัด ในเมื่อทุกชีวิต ทุกวินาที และทุกหนแห่งที่เขาผ่านไปพบบนโลกใบนี้ อาจแปรเป็นเครื่องมือของวิบากกรรมได้ทั้งหมดทั้งสิ้น!

ทำอย่างไรจะรู้ได้ว่าวิบากกรรมเป็นของจริง และบัดนี้เขากำลังเผชิญหน้ากับมันอย่างเต็มตัว? ไม่เคยรู้สึกการพิสูจน์ใดๆจำเป็นเท่านี้มาก่อนเลย เขาจะต้องรู้ให้ได้ เพื่อเตรียมรับสถานการณ์ข้างหน้าที่กำลังจะมาถึง

ในหนังสือเลือกเกิดใหม่ระบุไว้ว่ากรรมคืออะไรอย่างหนึ่งที่ปราศจากรูปร่างหน้าตา ปราศจากความรู้สึกนึกคิด ปราศจากเจตจำนง ไม่มีแม้กลุ่มพลังให้สัมผัสได้อย่างเปลวแดดหรือควันไฟ มีแต่ ‘ความจริง’ ให้รับรู้ว่ามันเป็นเงาตามทุกคนและคอยทำหน้าที่บันดลเหตุการณ์ร้ายอย่างปราศจากอคติอยู่เท่านั้น ถ้าอยากให้กรรมออกจากที่ซ่อนและแสดงตัวเป็นรูปธรรมทันใจ ก็ให้เลือกเอาคุณธรรมเด่นๆที่ทำประจำมาเป็นตัวตั้ง จากนั้นจงเฝ้าปากแบบเสียงดังฟังชัด อธิษฐานว่าหากกรรมวิบากมีจริง ก็โปรดบันดลเรื่องดีสมกับกรรมดีที่ทำ เพื่อเป็นข้อพิสูจน์ เพื่อเป็นกำลังใจ เพื่อให้มีมานะในการบำเพ็ญบุญกุศลยิ่งขึ้นไปด้วยเถิด

พลังแห่งความจริงนั้นนำพิศวงเหนือพลังอื่นใด เมื่อใดอ้างถึงความจริง ทุกคนย่อมสามารถสัมผัสรู้สึกได้ถึงพลังที่มีอยู่จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป็นกุศลผลบุญอันหนักแน่นที่สั่งสมมานาน

แต่หน้าที่นั้น ขณะแห่งความรู้สึกบีบคั้น และประหวั่นพรั่นพรึงในบาปอกุศลที่เพ็งทู่ใส่ผู้คนนับล้าน ทำให้จงถูกขี้เกียจไม่ออกว่าตนเคยประกอบกรรมดีอันใดไว้บ้าง ย้อนนึกความคั่นในสมองก็เจอแต่เรื่องเลวๆ แม้กระทั่งการช่วยเหลือให้หลุดรอดจากการสวมรอยของจ๊อบแจง เขาก็อุตส่าห์ทำความเจ็บช้ำน้ำใจให้จ๊อบแจงด้วยการเอาไปประจานเสียอีก

พอนึกไปนึกมาหาความดีของตัวเองไม่เจอ หน้าเข้าของถูกขี้เกียจตัวเอง โกรธกฎแห่งกรรม โกรธสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในพุทธศาสนา เมื่อบวกกับความเดือดร้อนแห่งวัยจึงทำให้หน้ามืดไปชั่ววูบ แทนที่จะนึกอธิษฐานอ้างอิงกรรมดีตามคำแนะนำในหนังสือ เด็กหนุ่มกลับพุดออกมาลั่นห้องสี่มุมว่า

“ถ้ากรรมที่ทำให้คนต้องทุกข์หนักมีผลสนองได้จริง ก็ขอให้เล่นงานกูภายในวันนี้อีกรอบเถอะ อยากพิสูจน์ว่ะ!”

นั่น !ต้องอย่างนั้น !พูดแล้วอดสะใจในความบ้าดีเดือดของตนเองไม่ได้ จะมัวหัวหดอยู่ทำไม ส่งคำทำให้เห็นดาเห็นแดงกันไปเลย !ถ้าวิบากกรรมมีจริงก็อยากทำชกกันตัวๆไปเลย

แต่จิตใจเดียว จงถูกขี้เกียจนุกเกรียวอย่างประหลาด วูบหนึ่งคล้ายหน้ามืด สายตาพร่าพรายเห็นทุกอณูอากาศรอบตัวปรากฏเงาดำทะมึนหลอกหลอน เขาปิดเปลือกตาลงบีบแน่นแล้วลืมตาขึ้นใหม่ แต่ความรู้สึกหนักๆที่บนนั้นที่นำพรั่นพรึงยังคงลอยวนอยู่รอบรายไม่หายไปไหน จนต้องสุดหายใจเข้าปอดยาวๆเพื่อสร้างความปลอดโปร่งให้ตนเองหลายๆหน จึงค่อยรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย

กลิ่นน้ำลายอีกใหญ่ คงไม่มีอะไร แค่อุปาทานไปเอง...

แต่ถ้าความจริงคือไม่มีอะไร แล้วอะไรเล่าที่ทำให้เขาขุ่นลุก? นี่เขาเพิ่งพูดอะไรน่ากลัวที่สุดในชีวิตออกไปหรือเปล่า?